

Nữ Xứng Xuyên Qua Sách: Nam Chính Né Ra Xa

Contents

Nữ Xứng Xuyên Qua Sách: Nam Chính Né Ra Xa	2
1. Chương 1: Xuyên Qua Sách	2
2. Quyển 1: Tuổi Thơ	4
3. Chương 2: Huyền Vũ Đại Lục	6
4. Chương 2: Thiên Thần Bé Bồng.	7
5. Chương 3: Khởi Động Hệ Thống	8
6. Chương 3: Khởi Động Hệ Thống.	9
7. Chương 4: Nhiệm Vụ Chính Tuyến: Gặp Ca Ca Doãn Mặc	12
8. Chương 4: Hệ Thống Biến Thái.	14
9. Chương 5: Nhiệm Vụ Chính Tuyến 2	17
10. Chương 5a: Nhiệm Vụ Chính Tuyến: Gặp Ca Ca Doãn Mặc.	18
11. Chương 6: Bài Học Đầu Tiên Của Cuộc Đời	20
12. Chương 5b:	22
13. Chương 7: Đối Thủ	24
14. Chương 6: Nhiệm Vụ Chính Tuyến 2.	25
15. Chương 8: Trừng Phạt (vi H)	27
16. Chương 7: Lần Đầu Điều Giáo (vi H).	29
17. Chương 9: Bí Mật Bị Phát Hiện	31
18. Chương 8a: Bài Học Đầu Tiên Của Cuộc Đời.	33
19. Chương 10: Bắt Gian Tại Giường	34
20. Chương 8b:	35
21. Chương 11: Thỏa Thuận	37
22. Chương 9: Đối Thủ.	38
23. Chương 12: Đông Phương Vũ Điều Giáo (vi H)	40
24. Chương 10: Trừng Phạt (vi H).	42
25. Chương 13: Phòng Thí Nghiệm Bí Mật	43
26. Chương 11: Bí Mật Bị Phát Hiện.	45
27. Chương 14: Nhiệm Vụ Kỳ Lạ	47
28. Chương 12: Bắt Gian Tại Giường.	48
29. Chương 15: Thuộc Biến Hình	50
30. Chương 13: Thỏa Thuận.	51
31. Chương 16: Long Ngạo Thiên	52
32. Chương 14a: Đông Phương Vũ Điều Giáo (vi H)	53
33. Chương 17-1: Điều Giáo 2: Trừng Phạt (vi H)	56
34. Chương 14b:	57
35. Chương 17-2	58
36. Chương 15: Phòng Thí Nghiệm Bí Mật.	60
37. Chương 18: Tái Ngộ Long Ngạo Thiên	61
38. Chương 16: Nhiệm Vụ Kỳ Lạ.	63
39. Chương 19: Lần Đầu Gặp Mặt	64
40. Chương 20: Quá Khứ Đã Qua	65
41. Chương 21: Hàn Diệp San	66

42. Chương 22: Hàn Gia	68
43. Chương 23: Gặp Nam Chính Trong Nguyên Tác	68
44. Chương 24-1: Mộ Đình Phi Quyết Định	69
45. Chương 24-2	71
46. Chương 25-1: Long Ngạo Thiên Điều Giáo (vi H)	72
47. Chương 25-2	73
48. Chương 26-1: Gặp Lại Âu Dương Hàn	74
49. Chương 26-2	76
50. Chương 27: Giao Đầu Ngầm	77
51. Chương 28: Khu Vui Chơi Jennydar	78
52. Chương 29: Khu Vườn Tinh Linh... Thủy Cung	79
53. Chương 30: Công Viên Bánh Kẹo	80
54. Chương 31-1: Âu Dương Hàn Điều Giáo (vi H): Ngọt Ngào Vị Chocolate	81
55. Chương 31-2	82
56. Chương 32: Âu Dương Gia	83
57. Chương 33: Vị Hôn Thê	84
58. Chương 34	85
59. Chương 35: Cơ Thể Đang Có Sự Thay Đổi	87
60. Chương 36: Nguy Hiểm Rình Rập	88
61. Chương 37: Công Ty Sadylan	89
62. Chương 38-1: Chọn Trường	90
63. Chương 38-2	91

Nữ Xứng Xuyên Qua Sách: Nam Chính Né Ra Xa

Giới thiệu

Nữ chính của chúng ta vì đặc tội nhỏ bạn thân nên bị tổng vào thịt văn NP mà nhỏ viết. . . Chẳng còn đường lui, đành

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-xung-xuyen-qua-sach-nam-chinh-ne-ra-xa>

1. Chương 1: Xuyên Qua Sách

Hôm nay là một ngày đẹp trời.... Trời xanh ... mây trắng Nắng hồng ... cùng cơn mưa nhẹ lướt qua một cách nhanh chóng.

Một ngày đẹp trời như vậy rất thích hợp để đi dạo ... để ngắm mưa ... và để ... làm vài nhiệm vụ thật lãng mạn ... Doãn Y Ngưng nhu nhu cái đầu nhỏ của mình về mặt nhăn nhó. Nạp Lan Tử người thật đáng ghét ta sẽ nguyên rửa người ăn cơm bị sặc ... bị sặc và bị sặc..... Doãn Y Ngưng cau cau mũi nhỏ vừa nguyên rửa nhỏ bạn vừa ngắm nghía căn phòng mình đang nằm. Ngô~ Cũng không tệ. Tuy không xa hoa bằng căn phòng cũ của cô nhưng cũng không có vẻ quá nghèo. Một căn phòng màu tím ngọt ngào cùng chiếc giường công chúa có tấm màn sa màu tím rũ xuống. Phía đầu giường là một hàng những chú gấu Teddy đủ loại lớn nhỏ đa số là số lượng bản. Dưới chân giường là một chiếc rương nhưng màu tím đậm, bên trên lại là một dãy những chú gấu nhỏ đủ màu. Có thể thấy cô chủ của căn phòng này cũng như cô. Một kẻ cuồng Teddy. Cô nàng kéo tay con gấu Teddy to dùng rồi từ từ bò xuống dưới giường bắt đầu chuyển thám hiểm của mình. Muốn hỏi vì sao phải bò sao? Vì Doãn Y Ngưng cô chỉ mới 5 tuổi. Đây là điều khiến cô muốn khóc và nguyên rửa Nạp Lan Tử. Lại nói lý do cô hiện diện tại nơi này thì là đây.... "Tiểu Ngưng Ngưng. Xem này... xem này. Đây là tác phẩm dự thi của ta ngar~"

Nạp Lan Tử về mặt đáng đánh đòn chạy tới ôm cổ Doãn Y Ngưng vừa khoe tác phẩm của mình. "Àn. Hạng mấy?"

Y Ngưng vừa đánh đàn vừa ghi vào quyển phổ nhạc những nốt mới. Ừmk... thêm một chút nữa là được. "Ngô~ Được giải nhất ngar~"

sau đó là vẻ mặt lấp lánh như muốn nói *mau khen ta đi, mau khen ta đi* bộ dáng. Doãn Y Ngưng dừng bút ngừng đầu lên sau đó đưa tay sờ sờ đầu cô nàng hợp thời khen khích lệ. "Tử Tử giỏi quá."

Sau đó lại tiếp tục công việc sáng tác của mình. Nạp Lan Tử không chút nào mất hứng kể từng chi tiết câu truyện cô được giải nhất. Hóa ra đây là một cuộc thi viết truyện NP. Nói tóm lại là một nữ nhiều nam. Nữ chủ là một tiểu thư con nhà giàu nhưng lại là con riêng nên từ nhỏ đã chịu phải sự ghẻ lạnh của gia tộc. Cô đã phải dùng khuôn mặt ngây thơ cùng vẻ thánh thiện của mình để từng chút một giành giật hạnh phúc từ em gái cùng cha khác mẹ của mình, đứa con đích nữ bảo bối của gia tộc. "Mô tuýp bạch liên hoa cùng thánh mẫu?"

Doãn Y Ngưng nghi hoặc nhìn bạn mình. Nạp Lan Tử gãi đầu ngượng ngùng gật gật. "Biết sao được. Thời buổi bây giờ bạch liên hoa rất được ưa chuộng."

"Àn. Sau đâu?"

Doãn Y Ngưng cúi đầu nhấp ngụm trà rồi hỏi. Sau đó bạch liên hoa trên con đường trả thù gia tộc đã gặp rất nhiều người. Nam chính, nam phụ, nam xứng, nữ phụ, nữ xứng..... cuối cùng kết NP. Doãn Y Ngưng gật gù thuận tay lật cuốn truyện đoạt giải của cô bạn. Chỉ lướt sơ qua nàng đã xanh mặt. "Nạp Lan Tử~ Người dám cho ta làm nữ xứng?"

Lại còn cái kết bi thảm thế kia. "Oa hahaha.... Không... không có a~"

xong rồi ... xong rồi. Tiểu Ngưng Ngưng thật đáng sợ a~ "Không?"

Nạp Lan Tử. Người coi ta là bị mù sao? "Tiểu Ngưng Ngưng. Tuy là nữ xứng nhưng mà cậu không làm gì tội ác tày trời a~ Cậu làm mọi chuyện trả thù nữ chính vì nàng ta hại bạn thân của cậu là nữ phụ a~"

Tiểu Ngưng Ngưng thật đáng sợ. Con mắt ấy như muốn ăn tươi nuốt sống cô. Không muốn đâu~ Thật sao? Doãn Y Ngưng mở laptop ra đánh tên sách vào mục tìm kiếm. Sau đó là cả một trang toàn những lời bình luận về "Bạch Liên bảo bối."

"Nếu nữ xứng tốt như vậy vậy tại sao phải chết một cách tức tưởi như vậy?"

Cứ nghĩ mà xem một người cùng tên với mình bị luân đến chết, gia đình thì đi hướng diệt vong. Nạp Lan Tử. Người được lắm. Thật giỏi a. Lại còn được hạng nhất. Xem đọc giả đang nói gì nữ xứng kia ... chắc chắc... toàn là những lời "khen"

hoa mỹ a~ "Nữ xứng là ngu ngốc sao? Vì bạn thân khiến mình bị mất mạng."

Làm ơn. Trên đời này ngoại trừ tình thân, tình yêu vẫn còn có thứ gọi là tình bạn đó. Doãn Y Ngưng gào thét trong lòng khi đọc bình luận của độc giả nào đó. "Nữ xứng bị gian chết là đáng. Dám hại nữ chủ của chúng ta."

Máu từ từ dồn hẳn lên đầu. "Nữ phụ có bạn như thế thật đáng giá. Hy sinh tính mạng vì bạn mình. Ta cũng muốn có người bạn như vậy."

Phù. Doãn Y Ngưng khẽ thở dài nhẹ nhõm. Ít ra có một số người đồng tình với cô. Nhưng là trời không chiều lòng người cơn giận của ai kia đã lên tới đỉnh điểm bởi.... "Sao nữ xứng chết đơn giản như vậy chứ? Luân gian mà chết. Sao chết nhẹ nhàng thế? Con tiện nhân Doãn Y Ngưng đó phải bị ngàn nhân kỵ, vạn nhân gian, băm thầy cho chó ăn. Gia đình tán gia bại sản mới xứng đáng."

Doãn Y Ngưng nhẹ nhàng đóng lại laptop của mình khi đọc bình luận trên mạng về cuốn truyện đoạt giải của Nạp Lan Tử sau đó cô cười nhẹ nhàng nhìn sang toàn thân đang cứng ngắt Nạp Lan Tử. Nạp Lan Tử rơi lệ đầy mặt nhìn phía đang trong cơn bão Doãn Y Ngưng. Thật sự là cô không cố ý. Cô chỉ là bị bí tên nên mới làm liều... ai cứu cứu cô a~ "Nạp Lan Tử. Người xong đời!"

nói xong Doãn Y Ngưng nhào tới Nạp Lan Tử bắt đầu hành hạ cô bạn.... "Cứu mạng a~"

*\$\$-<(&^+)]#%><><><]%& (ngâm=" xướng)=" *bịch!*=" trước=" mặt=" nạp=" lan=" tử=" chỉ=" còn=" lại=" một=" cuốn=" sách=" cùng=" một=" con=" gấu=" teddy=" to="

đùng=""" chúng=""" tỏ=""" chủ=""" nhân=""" của=""" nó=""" từng=""" hiện=""" diện.=""" *gào=""" khóc*="""
"xong=""" rồi.=""" lần=""" này=""" gây=""" họa=""" thật=""" rồi.=""" không=""" muốn=""" đâu=""">

Nạp Lan Tử xanh mặt lồi cuốn sách lật lật. Chỉ thấy trong cuốn sách từng câu chữ, từng lời nói đều xiêu xiêu quẹo quẹo rồi một vầng sáng hiện lên ... toàn bộ nội dung thay đổi. P/S:Hình bìa chap 1 là hình hiện đại của nữ chính trước khi xuyên nhá. Ta sẽ kiểm hình sau khi xuyên ở chap 2 .Ai trải qua cho ta xin 1 like vớicmtvớ. Ít ra cũng cho ta biết ta viết được hay không a

~Thân ái~

2. Quyển 1: Tuổi Thơ.

Chương 1: Xuyên qua sách.(đã chỉnh sửa.)

Hôm nay là một ngày đẹp trời.... Trời xanh ... mây trắng Nắng hồng ... cùng cơn mưa nhẹ lướt qua một cách nhanh chóng.

Một ngày đẹp trời như vậy rất thích hợp để đi dạo ... để ngắm mưa ... và để ... làm vài nhiệm vụ thật lãng mạn ...

Doãn Y Ngưng nhu nhu cái đầu nhỏ của mình về mặt nhăn nhó. Nạp Lan Tử người thật đáng ghét ta sẽ nguyên rửa người ăn cơm bị sặc ... bị sặc và bị sặc....

Doãn Y Ngưng cau cau mũi nhỏ vừa nguyên rửa nhỏ bạn vừa ngắm nghía căn phòng mình đang nằm.

Ngô~ Cũng không tệ. Tuy không xa hoa bằng căn phòng cũ của cô nhưng cũng không có vẻ quá nghèo.

Một căn phòng màu tím ngọt ngào cùng chiếc giường công chúa có tấm màn sa màu tím rũ xuống. Phía đầu giường là một hàng những chú gấu Teddy đủ loại lớn nhỏ đa số là số lượng bản. Dưới chân giường là một chiếc rương nhung màu tím đậm, bên trên lại là một dãy những chú gấu nhỏ đủ màu. Có thể thấy cô chủ của căn phòng này cũng như cô.

Một kẻ cuồng Teddy.

Cô nàng kéo tay con gấu Teddy to đùng rồi từ từ bò xuống dưới giường bắt đầu chuyển thám hiểm của mình. Muốn hỏi vì sao phải bò sao?

Vì Doãn Y Ngưng cô chỉ mới 5 tuổi. Đây là điều khiến cô muốn khóc và nguyên rửa Nạp Lan Tử.

Lại nói lý do cô hiện diện tại nơi này thì là đây....

"Tiểu Ngưng Ngưng. Xem này... xem này. Đây là tác phẩm dự thi của ta ngar~" Nạp Lan Tử vẻ mặt đáng đánh đòn chạy tới ôm cổ Doãn Y Ngưng vừa khoe tác phẩm của mình.

"Ân. Hạng mấy?" Y Ngưng vừa đánh đàn vừa ghi vào quyển phổ nhạc những nốt mới. Ừmk... thêm một chút nữa là được.

"Ngô~ Được giải nhất ngar~" sau đó là vẻ mặt lấp lánh như muốn nói *mau khen ta đi, mau khen ta đi* bộ dáng.

Doãn Y Ngưng dừng bút ngẩng đầu lên sau đó đưa tay sờ sờ đầu cô nàng hợp thời khen khích lệ.

"Tử Tử giỏi quá." Sau đó lại tiếp tục công việc sáng tác của mình.

Nạp Lan Tử không chút nào mất hứng kể từng chi tiết câu truyện cô được giải nhất. Hóa ra đây là một cuộc thi viết truyện NP. Nói tóm lại là một nữ nhiều nam.

Nữ chủ là một tiểu thư con nhà giàu nhưng lại là con riêng nên từ nhỏ đã chịu phải sự ghẻ lạnh của gia tộc. Cô đã phải dùng khuôn mặt ngây thơ cùng vẻ thánh thiện của mình để từng chút một giành giật hạnh phúc từ em gái cùng cha khác mẹ của mình, đưa con đích nữ bảo bối của gia tộc.

"Mô tuýp bạch liên hoa cùng thánh mẫu?" Doãn Y Ngưng nghi hoặc nhìn bạn mình.

Nạp Lan Tử gãi đầu ngượng ngùng gật gật.

"Biết sao được. Thời buổi bây giờ bạch liên hoa rất được ưa chuộng."

"Ân. Sau đâu?" Doãn Y Ngưng cúi đầu nhấp ngụm trà rồi hỏi.

Sau đó bạch liên hoa trên con đường trả thù gia tộc đã gặp rất nhiều người. Nam chính, nam phụ, nam xứng, nữ phụ, nữ xứng..... cuối cùng kết NP.

Doãn Y Ngưng gật gù thuận tay lật cuốn truyện đoạt giải của cô bạn. Chỉ lướt sơ qua nàng đã xanh mặt.

"Nạp Lan Tử~ Người dám cho ta làm nữ xứng?" Lại còn cái kết bi thảm thế kia.

"Oa hahaha.... Không... không có a~" xong rồi ... xong rồi. Tiểu Ngưng Ngưng thật đáng sợ a~

"Không?" Nạp Lan Tử. Người coi ta là bị mù sao?

"Tiểu Ngưng Ngưng. Tuy là nữ xứng nhưng mà cậu không làm gì tội ác tà trời a~ Cậu làm mọi chuyện trả thù nữ chính vì nàng ta hại bạn thân của cậu là nữ phụ a~" Tiểu Ngưng Ngưng thật đáng sợ. Con mắt ấy như muốn ăn tươi nuốt sống cô. Không muốn đâu~

Thật sao?

Doãn Y Ngưng mở laptop ra đánh tên sách vào mục tìm kiếm. Sau đó là cả một trang toàn những lời bình luận về "Bạch Liên bảo bối."

"Nếu nữ xứng tốt như vậy vậy tại sao phải chết một cách tức tưởi như vậy?" Cứ nghĩ mà xem một người cùng tên với mình bị luân đến chết, gia đình thì đi hướng diệt vong. Nạp Lan Tử. Người được lắm. Thật giỏi a. Lại còn được hạng nhất.

Xem đọc giả đang nói gì nữ xứng kia ... chắc chắc... toàn là những lời "khen" hoa mỹ a~

"Nữ xứng là ngu ngốc sao? Vì bạn thân khiến mình bị mất mạng." Làm ơn. Trên đời này ngoại trừ tình thân, tình yêu vẫn còn có thứ gọi là tình bạn đó. Doãn Y Ngưng gào thét trong lòng khi đọc bình luận của đọc giả nào đó.

"Nữ xứng bị gian chết là đáng. Dám hại nữ chủ của chúng ta." Máu từ từ dồn hẳn lên đầu.

"Nữ phụ có bạn như thế thật đáng giá. Hy sinh tính mạng vì bạn mình. Ta cũng muốn có người bạn như vậy." Phù. Doãn Y Ngưng khê thở dài nhẹ nhõm. Ít ra có một số người đồng tình với cô.

Nhưng là trời không chịu lòng người cơn giận của ai kia đã lên tới đỉnh điểm bởi....

"Sao nữ xứng chết đơn giản như vậy chứ? Luân gian mà chết. Sao chết nhẹ nhàng thế? Con tiện nhân Doãn Y Ngưng đó phải bị ngàn nhân kỵ, vạn nhân gian, băm thây cho chó ăn. Gia đình tán gia bại sản mới xứng đáng."

Doãn Y Ngưng nhẹ nhàng đóng lại laptop của mình khi đọc bình luận trên mạng về cuốn truyện đoạt giải của Nạp Lan Tử sau đó cô cười nhẹ nhàng nhìn sang toàn thân đang cứng ngắt Nạp Lan Tử.

Nạp Lan Tử rơi lệ đầy mặt nhìn phía đang trong cơn bão Doãn Y Ngưng. Thật sự là cô không cố ý. Cô chỉ là bị bí tên nên mới làm liều... ai cứu cứu cô a~

"Nạp Lan Tử. Người xong đời!" nói xong Doãn Y Ngưng nhào tới Nạp Lan Tử bắt đầu hành hạ cô bạn....

"Cứu mạng a~" *\$\$-(&^+|#%><><><|)%& (ngâm=" " xướng)=" ">

Bịch!

Trước mặt Nạp Lan Tử chỉ còn lại một cuốn sách cùng một con gấu Teddy to đùng chứng tỏ chủ nhân của nó từng hiện diện.

Gào khóc

"Xong rồi. Lần này gây họa thật rồi. Không muốn đâu a~" Nạp Lan Tử xanh mặt lôi cuốn sách lật lật. Chỉ thấy trong cuốn sách từng câu chữ, từng lời nói đều xiêu xiêu queo queo rồi một vầng sáng hiện lên ... toàn bộ nội dung thay đổi.

P/S: Hình bìa chap 1 là hình hiện đại của nữ chính trước khi xuyên nhá. Ta sẽ kiếm hình sau khi xuyên ở chap 2 .Ai trải qua cho ta xin 1 like với cmt với. Ít ra cũng cho ta biết ta viết được hay không a

~ Thân ái~

3. Chương 2: Huyền Vu Đại Lục

Nạp Lan gia tộc ở Huyền Vu đại lục mang trong người dòng máu của Minh tộc nơi Minh giới, họ vừa quản lý những linh hồn chốn nhân gian, vừa có thể đem người vào bất kỳ câu chuyện nào mà họ muốn.

Tam đại gia tộc của Huyền Vu đại lục gồm Nạp Lan gia tộc cai trị linh hồn, Doãn gia cai quản nhân sinh con người cùng Đàm Đài gia tộc quyết định luân hồi. Trở lại với cô nàng xấu số thì Doãn Y Ngưng đã xem hết từng góc ngách trong căn phòng mới của mình, cô chợt cảm thấy không thú vị lại leo lên giường trùm kín chăn bắt đầu tiêu hóa mọi việc. Ân. Xuyên qua rồi... xuyên thật rồi. Hơn nữa lại không về được. Tại sao đây? Đơn giản vì quy định của Nạp Lan gia tộc cho việc xuyên không là: 1. Khi mở ra cánh cổng thời không không thể đóng lại giữa chừng. Bởi vì sẽ gây ra sự loạn lưu giữa các thời không khác với nhau. Dẫn đến việc mở ra hố đen vũ trụ có thể gây nguy hại cho phạm vi bán kính 10 cây số. 2. Người mở ra cánh cổng thời không phải đạt được cấp A và chỉ có thể di chuyển một người. Nếu tinh thần lực thấp hơn A cấp sẽ bị phản phệ gây nguy hiểm tính mạng. 3. Muốn đem người qua cổng thời gian trở lại hiện tại phải đạt S cấp cả về pháp lực cho tới tinh thần lực. (Ghi chú: Người nào đem đi ... người đó có nhiệm vụ đưa về. Không thông qua trung gian.) Thấy điều thứ 3 sao? Thấy sao? Doãn Y Ngưng thật sự rất muốn khóc. Nạp Lan Tử là người đưa cô xuyên. Đúng vậy... Và quan trọng nhất là... Pháp lực S cấp. Tinh thần lực A cấp. Là A cấp đó. Trong lúc Doãn Y Ngưng đang than thở cho bản thân thì . *Cạch!* Lỗ tai tiểu Y Ngưng giật giật sau đó cô nghe được một giọng nói truyền tới từ phía sau lưng. "Bảo Bảo... Con tỉnh rồi sao?"

Cánh cửa mở ra một giọng nói ngọt ngào từ một người phụ nữ vang lên một cách lo lắng. Sau đó bà bối bối đồng chân lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn của bé con. Đưa tay sờ sờ trán cô bé rồi thở dài nhẹ nhõm "Bảo Bảo con làm mẹ lo chết đi được."

con gái bà đã sốt suốt hai ngày làm cách nào cũng không hết sốt được khiến cả nhà thật lo lắng. Giờ thì ổn rồi. Doãn Y Ngưng ngược mặt lên, đôi mắt long lanh khẽ đánh giá người phụ nữ. Mái tóc bông bênh màu vàng dài tới lưng được tết lại bởi chiếc nơ vải to màu trắng, đôi mắt xanh dương lấp lánh tuyệt đẹp. Mũi thon và cao khiến khuôn mặt bà như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất. Làn da trắng hồng mịn màng không lộ chân lông. Người phụ nữ đó mặt trên người một chiếc đầm dài nhả nhận lại không mất nét đẹp quý phái. Đôi tay mềm mại nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt bầu bĩnh của cô, đôi mắt ánh lên vẻ sùng nịch cung chiêu. Liễu Nguyệt cười cười nhìn con gái bảo bối đang ngơ ngác nhìn mình, cô đưa tay búng nhẹ trán cô bé rồi nhẹ nói. "Bảo Bảo ngoan ngoan ngar~ Lau mình xong chúng ta sẽ xuống nhà ăn cơm được không a~"

Doãn Y Ngưng mơ màng gật đầu rồi nghiêng đầu nhìn người được xưng là mẹ kia bận rộn lấy quần áo, bận rộn lau người... bận rộn thay đồ cho cô. Đến khi Doãn Y Ngưng cảm thấy bản thân cô đã đủ thơm tho thì cả người bỗng nhiên bay lên không trung sau đó rơi vào cái ôm hương hương ấm áp. "Bảo Bảo thật thơm ngar~"

Nói rồi bà ẵm cô bé vào lòng và ra khỏi phòng. Doãn Y Ngưng một tay ôm cổ mẹ tay còn lại kéo theo chú gấu bông to đùng. Ra khỏi phòng đập vào mắt là cái gương to được treo bên tường ngoài hành lang. Trong gương là một tiểu thiên thần đang được một người phụ nữ xinh đẹp ôm ấp. Cô bé có mái tóc bạch kim dài ngang vai, mái tóc quăn uốn lượn như dòng suối mềm mại ôm sát khuôn mặt tròn bầu bĩnh. Cặp mắt xanh dương như viên pha lê trong suốt không một tia tạp chất đầy linh động, cánh môi hồng như đóa anh đào khẽ mở lâu lâu lại chụm vào nhau khiến đôi gò má khẽ phồng. Doãn Y Ngưng khẽ chép miệng thở dài ... Đây là một tiểu mỹ nhân... lớn lên sẽ là một con siêu cấp bại hoại đại mỹ nhân. Nạp Lan Tử đáng ghét. Nữ xứng mà đẹp hơn nữ chính thì bị hại chết là đúng rồi a~ Nha đầu kia. Người đây là đang muốn hại chết ta tiết tấu. Mồ nữ ai oán rửa thắm cô bạn vô lương tâm. Sau đó lại nhắm mắt làm ngơ. Mắt không thấy tâm không phiền... Đầu không nhớ ... tay không ngứa ... không nhớ quá cầm dao đâm vài phát vào người con bạn tốt. Nạp Lan Tử. Người lo mà rèn tinh thần lực lên S cấp. Nếu để ta đợi quá lâu trong quyển truyện này thì.... Hừ hừ! Người sẽ chết... sẽ chết thật thắm....thật thắm... Doãn Y Ngưng nghiêng răng nghiêng lợi

nguyên rửa cô nàng Nạp Lan Tử mà không hề hay biết nơi thời không bên kia. Một người nào đó đang chạy bán sống bán chết để giải cứu cho cái mạng đáng thương của mình. Mà cho dù có biết đi nữa thì Doãn Y Ngưng cô cũng chỉ nhàn nhạt nhếch mép sau đó nói hai từ "Xứng đáng". P/s:Votecho ta với... like cho ta với.... cho ta xin cáicmtý kiến nha

~Cầu phiếu phiếu cầu like like.... cầu lưu trữ a~

4. Chương 2: Thiên Thần Bé Bỏ.

Huyền Vu đại lục.

Nạp Lan gia tộc ở Huyền Vu đại lục mang trong người dòng máu của Minh tộc nơi Minh giới, họ vừa quản lý những linh hồn chốn nhân gian, vừa có thể đem người vào bất kỳ câu chuyện nào mà họ muốn.

Tam đại gia tộc của Huyền Vu đại lục gồm Nạp Lan gia tộc cai trị linh hồn, Doãn gia cai quản nhân sinh con người cùng Đàm Đài gia tộc quyết định luân hồi.

Trở lại với cô nàng xấu số thì Doãn Y Ngưng đã xem hết từng góc ngách trong căn phòng mới của mình, cô chợt cảm thấy không thú vị lại leo lên giường trùm kín chăn bắt đầu tiêu hóa mọi việc.

Àn. Xuyên qua rồi... xuyên thật rồi. Hơn nữa lại không về được. Tại sao đây?

Đơn giản vì quy định của Nạp Lan gia tộc cho việc xuyên không là:

1. Khi mở ra cánh cổng thời không không thể đóng lại giữa chừng. Bởi vì sẽ gây ra sự loạn lưu giữa các thời không khác với nhau. Dẫn đến việc mở ra hố đen vũ trụ có thể gây nguy hại cho phạm vi bán kính 10 cây số.

2. Người mở ra cánh cổng thời không phải đạt được cấp A và chỉ có thể di chuyển một người. Nếu tinh thần lực thấp hơn A cấp sẽ bị phản phệ gây nguy hiểm tính mạng.

3.Muốn đem người qua cổng thời gian trở lại hiện tại phải đạt S cấp cả về pháp lực cho tới tinh thần lực. (Ghi chú: Người nào đem đi ... người đó có nhiệm vụ đưa về. Không thông qua trung gian.)

Thấy điều thứ 3 sao? Thấy sao? Doãn Y Ngưng thật sự rất muốn khóc. Nạp Lan Tử là người đưa cô xuyên. Đúng vậy... Và quan trọng nhất là... Pháp lực S cấp. Tinh thần lực A cấp. Là A cấp đó.

Trong lúc Doãn Y Ngưng đang than thở cho bản thân thì .

Cách!

Lũ tai tiểu Y Ngưng giật giật sau đó cô nghe được một giọng nói truyền tới từ phía sau lưng.

"Bảo Bảo... Con tỉnh rồi sao?" Cánh cửa mở ra một giọng nói ngọt ngào từ một người phụ nữ vang lên một cách lo lắng. Sau đó bà bối bối đồng chân lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn của bé con.

Đưa tay sờ sờ trán cô bé rồi thở dài nhẹ nhõm "Bảo Bảo con làm mẹ lo chết đi được." con gái bà đã sốt suốt hai ngày làm cách nào cũng không hết sốt được khiến cả nhà thật lo lắng. Giờ thì ổn rồi.

Doãn Y Ngưng ngược mặt lên, đôi mắt long lanh khẽ đánh giá người phụ nữ.

Mái tóc bông bênh màu vàng dài tới lưng được tết lại bởi chiếc nơ vải to màu trắng, đôi mắt xanh dương lấp lánh tuyệt đẹp. Mũi thon và cao khiến khuôn mặt bà như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất. Làn da trắng hồng mịn màng không lỗ chân lông.

Người phụ nữ đó mặt trên người một chiếc đầm dài nhã nhặn lại không mất nét đẹp quý phái.

Đôi tay mềm mại nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt bầu bĩnh của cô, đôi mắt ánh lên vẻ sủng nịch cưng chiều.

Liều Nguyệt cười cười nhìn con gái bảo bối đang ngơ ngác nhìn mình, cô đưa tay búng nhẹ trán cô bé rồi nhẹ nói.

"Bảo Bảo ngoan ngoan ngar~ Lau mình xong chúng ta sẽ xuống nhà ăn cơm được không a~"

Doãn Y Ngưng mơ màng gật đầu rồi nghiêng đầu nhìn người được xưng là mẹ kia bận rộn lấy quần áo, bận rộn lau người... bận rộn thay đồ cho cô.

Đến khi Doãn Y Ngưng cảm thấy bản thân cô đã đủ thơm tho thì cả người bỗng nhiên bay lên không trung sau đó rơi vào cái ôm hương hương ấm áp.

”Bảo Bảo thật thơm ngạt~”

Nói rồi bà ẵm cô bé vào lòng và ra khỏi phòng. Doãn Y Ngưng một tay ôm cổ mẹ tay còn lại kéo theo chú gấu bông to đùng.

Ra khỏi phòng đập vào mắt là cái gương to được treo bên tường ngoài hành lang. Trong gương là một tiểu thiên thần đang được một người phụ nữ xinh đẹp ôm ấp. Cô bé có mái tóc bạch kim dài ngang vai, mái tóc quăn uốn lượn như dòng suối mềm mại ôm sát khuôn mặt tròn bầu bĩnh. Cặp mắt xanh dương như viên pha lê trong suốt không một tia tạp chất đầy linh động, cánh môi hồng như đoá anh đào khẽ mở lâu lâu lại chụm vào nhau khiến đôi gò má khẽ phồng.

Doãn Y Ngưng khẽ chép miệng thở dài ... Đây là một tiểu mỹ nhân... lớn lên sẽ là một con siêu cấp bại hoại đại mỹ nhân.

Nạp Lan Tử đáng ghét. Nữ xứng mà đẹp hơn nữ chính thì bị hại chết là đúng rồi a~ Nha đầu kia. Người đây là đang muốn hại chết ta tiết tấu. Mồ nữ ai oán rửa thắm cô bạn vô lương tâm.

Sau đó lại nhắm mắt làm ngơ. Mắt không thấy tâm không phiền... Đầu không nhớ ... tay không ngứa ... không nhớ quá cầm dao đâm vài phát vào người con bạn tốt. Nạp Lan Tử. Người lo mà rèn tinh thần lực lên S cấp. Nếu để ta đợi quá lâu trong quyển truyện này thì.... Hừ hừ!

Người sẽ chết... sẽ chết thật thắm....thật thắm...

Doãn Y Ngưng nghiêng răng nghiêng lợi nguyên rửa cô nàng Nạp Lan Tử mà không hề hay biết nơi thời không bên kia. Một người nào đó đang chạy bán sống bán chết để giải cứu cho cái mông đáng thương của mình. Mà cho dù có biết đi nữa thì Doãn Y Ngưng cô cũng chỉ nhàn nhạt nhếch mép sau đó nói hai từ ”Xứng đáng”.

P/s: Vote cho ta với... like cho ta với.... cho ta xin cái cmt ý kiến nha

~Cầu phiếu phiếu cầu like like.... cầu lưu trữ a~

5. Chương 3: Khởi Động Hệ Thống

Lại nói về Huyền Vu đại lục. Sau khi mọi việc đã xảy ra thì ở Nạp Lan gia tộc đang trình diễn một trò chơi vận động ngàn năm có một. Chỉ thấy Nạp Lan Tử mếu máo chạy trốn còn Nạp Lan Tín xách roi đuổi theo. ”Ba ba. Nhân gia không cố ý a~ Ô ô ô...”

cô thật sự không cố ý ngâm xương. Cô chỉ là thuận miệng đọc câu pháp thuật đó thôi mà... Có ai lại ngờ nó lại thành công đâu chứ. Pháp lực mở ra cánh cổng thời không tuy đã được học từ khi lên cấp A nhưng cô chưa bao giờ được thực hành. Vì gia chủ Nạp Lan Hậu, gia gia đáng yêu của cô đã cấm cô mở ra vị diện mới trong bất cứ cuốn sách nào khi bản thân cô chưa được S cấp tinh thần lực. Gia gia nói ”Nếu chẳng may lỡ đưa phải người của Doãn gia hay của Đàm Đài gia tới thời không khác mà không thể đưa trả về thì lão già này cũng không sống được với hai lão hồ ly kia.”

(Kết thúc hồi tưởng.) Gia gia.... Ngài có cần phải nói như vậy sao? Cháu gái bảo bối của ngài không ngờ miệng ngài lại ”Linh”

như vậy a~ Nói hên thì không thấy đâu. Nói xui lại cái nào cũng trúng. Nạp Lan Tử vừa chạy vừa kêu rên trong lòng. Xung quanh là gia chủ của tam đại gia tộc đang về mặt xem kịch vui bộ dáng. ”Người không cố ý nhưng Y Ngưng nha đầu thì đang bị kẹt trong cái cuốn truyện cái gì N N H H gì gì đó.”

Nạp Lan Tín thở hắt hắt rượt đánh cô con gái út đang mếu máo chạy trốn. ”Ba ba. Đó là truyện NP a~ có thịt văn.”

Nạp Lan Tử vẽ mặt đứng đắn giải thích. Ba ba thật là lạc hậu. Nạp Lan Tín đứng lại tiêu hóa từng lời con gái nói sau đó gật gù. Có vẽ mới lạ... Ba vị gia chủ cũng đi theo gật gù. Chỉ có lớp trẻ đứng sau xanh mặt đỏ mồm nhìn phía gật gù các vị trưởng bối. Muốn chết. Để Lãnh diễm mỹ nhân xuyên vào NP coi như xong. Vậy mà còn xuyên thịt văn. Nạp Lan Tử tiểu thư. Người xong rồi. Cuộc đời này của người chỉ chờ đợi Lãnh diễm mỹ nhân trở về chà đạp. Đàm Đài Văn Hạo vẽ mặt bất đắc dĩ nhìn Nạp Lan Tử. Nha đầu này chắc chắn sẽ bị đòn một trận. Chỉ hy vọng Y Ngưng tiểu nha đầu sẽ không bị thảm như trong truyện không thôi Doãn Hiền kẻ điên kia sẽ làm Nạp Lan gia gà chó không yên a~ "Doãn Minh chuyện này..."

Nạp Lan Hậu cười khỏ nhìn phía ẩm đạm lão hữu. "Aiz. Là phúc không phải họa... là họa tránh không thoát a. Là kiếp. Là kiếp."

Doãn Minh bất đắc dĩ lắc đầu. Cũng đến lúc rồi. Đàm Đài Vũ nhìn hai lão hữu ưu sầu vẽ mặt cau mày suy nghĩ. Như nghĩ ra cái gì ông chợt đập bàn một cái rồi cười khỏ. Sao lại quên vật đó chứ. Thật là hồ đồ a. "Họ Đàm Đài. Người chán sống?"

Dám cười trên sự đau khổ của hân? Doãn Minh gân xanh đầy trán nghiêng răng nghiêng lợi nhìn lão hữu đang cười một cách dễ tiện. Sau bữa ăn kết thúc ai về phòng nấy Doãn Y Ngưng ngồi một mình trong phòng vẽ mặt cau có. Còn hai tháng nữa nam chủ thứ nhất sẽ xuất hiện. Đó cũng là lúc Hàn Diệp San phải lòng nam chính sau đó đã xảy ra biết bao chuyện về sau. Cô nên làm sao bây giờ? Rồi bởi với mớ suy nghĩ hỗn loạn Doãn Y Ngưng chợt thiếp đi. Bóng tối bao trùm xung quanh cô chỉ thấy linh hồn cô như chấp chờn giữa không trung nó trong suốt như một làn khói. Sau đó... TING~ "Hệ thống "Tiết tháo chạy tung tăng" đời thứ 3 xin chào kí chủ."

"Để thoát khỏi bóng đen xin vui lòng ký khế ước."

(A: Đồng ý) (B: Không đồng ý) P/s: Không đồng ý ký khế ước hình phạt "hồn phi phách tán". Kí chủ có thể không quan tâm tới ghi chú này. (Một dòng chữ đỏ hiện lên sáng lấp lánh.) Doãn Y Ngưng hắc tuyến nhìn phần ghi chú. Nàng có thể bỏ qua sao? Có thể không ký sao? Rõ ràng là không ký sẽ chết a. Hồn phi phách tán ai không hiểu chứ nàng hiểu rất rõ a~ Con người có tam hồn thất phách với nam và tam hồn cửu phách với nữ. Chỉ cần nhất hồn nhất phách mất đi cũng gây ra hậu quả nghiêm trọng. Huống chi là hồn phi phách tán ... ngay cả luân hồi cũng không có khả năng. Cho dù có Đàm Đài gia gia có thể đi cửa sau nhưng điều kiện tiên quyết là còn hồn phách a. Doãn Y Ngưng cắn môi nghiêng răng nghiêng lợi bấm A: Đồng ý . Trong lòng không biết lại chửi bao nhiêu biến hệ thống biến thái này. "Yêu cầu không nguyên rửa hệ thống. Cho dù kí chủ có nguyên rửa hệ thống cũng không dính rửa"

Tiếng máy móc trầm thấp vang lên trong bóng tối. "Đã ký đồng ý khế ước"

Ting~ Hệ thống hoạt động. Tính danh kí chủ: Doãn Y Ngưng. Tuổi: 5 tuổi (Loli) Giới tính: Nữ Nhan sắc: 40 (Loli) Trí lực: 70 Khí lực: 20 Độ bền: 10p (giới thiệu sau.) Độ miễn cảm: 50 Danh khí: không Đặc trưng: không Kỹ năng: đàn dương cầm (cao cấp)... Giá trị phân phối: 0 Giá trị kinh nghiệm: 0 (P/s: Điểm cao nhất của từng thuộc tính: 100 điểm mãn phân. Giá trị kinh nghiệm có thể đổi đồ trong cửa hàng.)

6. Chương 3: Khởi Động Hệ Thống.

Lại nói về Huyền Vu đại lục.

Sau khi mọi việc đã xảy ra thì ở Nạp Lan gia tộc đang trình diễn một trò chơi vận động ngàn năm có một. Chỉ thấy Nạp Lan Tử mếu máo chạy trốn còn Nạp Lan Tín xách roi đuổi theo.

"Ba ba. Nhân gia không cố ý a~ Ô ô ô..." cô thật sự không cố ý ngâm xương. Cô chỉ là thuận miệng đọc câu pháp thuật đó thôi mà... Có ai lại ngờ nó lại thành công đâu chứ.

Pháp lực mở ra cánh cổng thời không tuy đã được học từ khi lên cấp A nhưng cô chưa bao giờ được thực hành. Vì gia chủ Nạp Lan Hậu, gia gia đáng yêu của cô đã cấm cô mở ra vị diện mới trong bất cứ cuốn sách nào khi bản thân cô chưa được S cấp tinh thần lực.

Gia gia nói "Nếu chẳng may lỡ đưa phải người của Doãn gia hay của Đàm Đài gia tới thời không khác mà không thể đưa trả về thì lão già này cũng không sống được với hai lão hồ ly kia." (Kết thúc hồi tưởng.)

Gia gia.... Ngài có cần phải nói như vậy sao? Cháu gái bảo bối của ngài không ngờ miệng ngài lại "Linh" như vậy a~ Nói hên thì không thấy đâu. Nói xui lại cái nào cũng trúng. Nạp Lan Tử vừa chạy vừa kêu rên trong lòng.

Xung quanh là gia chủ của tam đại gia tộc đang về mặt xem kịch vui bộ dáng.

"Người không cố ý nhưng Y Ngưng nha đầu thì đang bị kẹt trong cái cuốn truyện cái gì N N H H gì gì đó." Nạp Lan Tín thở hắt ra rồi rượt đánh cô con gái út đang mếu máo chạy trốn.

"Ba ba. Đó là truyện NP a~ có thịt văn." Nạp Lan Tử về mặt đứng đắn giải thích. Ba ba thật là lạc hậu.

Nạp Lan Tín đứng lại tiêu hóa từng lời con gái nói sau đó gật gù. Có vẻ mới lạ...

Ba vị gia chủ cũng đi theo gật gù. Chỉ có lớp trẻ đứng sau xanh mặt đỏ mồ hôi nhìn phía gật gù các vị trưởng bối.

Muốn chết. Để Lãnh diễm mỹ nhân xuyên vào NP coi như xong. Vậy mà còn xuyên thịt văn. Nạp Lan Tử tiểu thư. Người xong rồi. Cuộc đời này của người chỉ chờ đợi Lãnh diễm mỹ nhân trở về chà đạp.

Đàm Đài Văn Hạo về mặt bất đắc dĩ nhìn Nạp Lan Tử. Nha đầu này chắc chắn sẽ bị đòn một trận. Chỉ hy vọng Y Ngưng tiểu nha đầu sẽ không bị thảm như trong truyện không thôi Doãn Hiên kẻ điên kia sẽ làm Nạp Lan gia gà chó không yên a

~

"Doãn Minh chuyện này..." Nạp Lan Hậu cười khổ nhìn phía ẩm đạm lão hữu.

"Aiz. Là phúc không phải họa... là họa tránh không thoát a. Là kiếp. Là kiếp.." Doãn Minh bất đắc dĩ lắc đầu. Cũng đến lúc rồi.

Đàm Đài Vũ nhìn hai lão hữu ưu sầu về mặt cau mày suy nghĩ. Như nghĩ ra cái gì ông chợt đập bàn một cái rồi cười khổ. Sao lại quên vật đó chứ. Thật là hồ đồ a.

"Họ Đàm Đài. Người chán sống?" Dám cười trên sự đau khổ của hân? Doãn Minh gân xanh đầy trán nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn lão hữu đang cười một cách dè dặt.

Đàm Đài gia chủ chợt dạ làm lành "Khụ... Minh, Hậu các người quên sao? Nghìn năm trước Nạp Lan lão tổ đã cùng Doãn lão tổ cùng lão tổ nhà chúng ta vì chơi đùa, khi còn trẻ đã tạo ra một hệ thống..."

Sau đó tặc hề hề đầy thần bí nhìn phía hai lão già kia. Ánh mắt như đang nói *không nhớ sao? Là nó đó...* đầy bí ối.

Doãn Minh cùng Nạp Lan Hậu cau mày suy nghĩ sau đó người mặt đỏ người mặt xanh nhìn phía cười đáng khinh Đàm Đài Vũ.

"Người... người..." Doãn Minh xanh mặt run run chỉ về phía bí ối lão bằng hữu. Không muốn a~

Cháu gái bảo bối sẽ giết hân mất.

"Hảo!" Nạp Lan Hậu hưng phấn đỏ mặt sau đó thở dài nhẹ nhõm.

"Tốt. Để ta khởi động nó." Y Ngưng nha đầu. Ba lão già chúng ta làm vì tốt cho người a

~

"Khônggggggggggg~"

Mọi người phía bên ngoài thở dài Doãn gia chủ. Tiếng kêu của ngài thật đáng thương.

Thôi bỏ qua đi. Trở lại quyển sách của chúng ta nào...

Sau khi đánh giá trong gương khuôn mặt nguyên chủ Doãn Y Ngưng cau mày úp hân khuôn mặt nhỏ nhắn vào cổ mẹ cô.

Nữ xứng Doãn Y Ngưng trong truyện là một người trọng tình trọng nghĩa. Cô có thể vì những người quan tâm mình mà hy sinh rất nhiều. Nhưng với những người được xem là kẻ thù thì cô rất tàn nhẫn. Cũng vì

vậy mà khi nữ chính hại chết Hàn Diệp San cô đã hung hăng bỏ thuốc khiến nữ chính xém chút nữa bị luân gian.

Vì lẽ đó dàn hậu cung của nữ chính đã trả thù cô rất thâm hiểm khiến cô bị người luân gian cho đến chết. Sau đó lại đăng clip H của cô lên mạng khiến khi chết rồi cô còn bị người đời phỉ nhổ. Cũng từ đó Doãn gia từ từ xuống dốc một thời gian sau phải đi tha hương vì ở quốc nội không thể tồn tại.

Dù vậy nhưng cho tới lúc kết thúc Doãn gia lại chưa bao giờ bỏ rơi cô. Có lẽ điều này cô nên cảm ơn Nạp Lan Tử. Ít ra khi ở nơi xa lạ này cô vẫn còn có người thân.

"Ma ma~ Đói."

Liễu Nguyệt nghe bảo bối bên tai nức nở kêu đói thì bước đi nhanh hơn xuống dưới nhà.

"Ngoan bảo. Đợi chút xíu nữa." đưa tay vuốt nhẹ tóc con bé bà hôn hôn trán cô cười nói.

Hết hành lang dài là cầu thang hai bên, phía giữa hai cầu thang là cái cầu tuột lượn vòng. Doãn Y Ngưng cau mũi vẻ mặt khinh thường trong mắt là hai chữ "ngây thơ" sau đó cười khanh khách ôm gấu bông tụt xuống cầu thang. Khi tiếp đất cô mới giật mình định thần lại.

Cô vừa mới trượt cầu tuột sao? Cô lại chơi cái trò ngây thơ đó. Doãn Y Ngưng nhăn mặt liếc xéo cái cầu tuột đầy vẻ oán giận rồi giẫm chân một cái với vẻ tức tối. Xuyên rồi cô lại trẻ con như vậy sao? Không muốn đâu. Trả lại vẻ cao lãnh cho cô... Bé con nào đó gào thét trong lòng.

Liễu Nguyệt thấy con gái trẻ con như vậy lại rất buồn cười. Mọi khi còn chê cầu tuột rất ngây thơ nhưng lần nào cũng chơi rất vui vẻ. Từ từ đi lại bà xoa đầu bé con đang cau có rồi nắm tay cô dẫn vào phòng ăn.

Trong phòng ăn bầu không khí ảm đạm bao trùm. Chiếc bàn ăn dài bày đầy những món ăn nhưng những vị có mặt ở đây không ai muốn động đũa. Biết làm sao được bé con của họ vẫn chưa khỏi bệnh thì ai còn tâm trí ăn a.

"Gia gia. Ba ba. Ca ca." giọng nói mềm nhũn vang lên khiến ba vị đang ngồi lên tinh thần hẳn.

"Bảo bối a~ Hết sốt rồi sao? Có mệt ở đâu không nha?" Khuôn mặt hồng hào lão đầu chạy lại đưa cháu gái bảo bối xem xét kỹ cả người con bé coi có chỗ nào không ổn sau đó ẵm tiểu nha đầu lên đùi vẻ mặt thỏa mãn.

Ôi. Lo chết cái thân già này.

Hai vị được xưng là ba ba cùng ca ca lại cười khổ nhìn như lão đầu nhi đang uy thực cháu gái.

"Ba ba/ gia gia thật quá đáng." họ vẫn chưa được ôm a

~

Bất quá nhìn tiểu nha đầu đang ăn một cách sung sướng kia họ cũng cảm thấy thỏa mãn. Đã hết bệnh là tốt rồi. Hết bệnh là tốt.

Dài hơn 400 từ @@. Ta thật giỏi. 3 chap liền ta up trong 2 ngày nhá... tới chap 4 sẽ up từ từ hàng tuần. Tuần nào viết nhiều up nhiều...

Cho ta xin tí động lực bằng cách like hay cmt nhá....

Sao sao đất~ Moah

Ta up và viết bằng đt. Các nàng thương xót bỏ qua lỗi chính tả của ta nếu có.

Thân ái~

(Đây là hình của Nạp Lan Tử nha..)

7. Chương 4: Nhiệm Vụ Chính Tuyển: Gặp Ca Ca Doãn Mặc

Tập đoàn tài chính Prosela là một công ty đa quốc gia do lão tổ của Doãn gia thành lập năm mươi hơn năm trước. Chi nhánh chính được đặt tại thành phố Ruby nước Nanly. Đây cũng là đất nước Doãn Y Ngưng cô xuyên qua. Nơi đây cũng giống Huyền Vu đại lục đều chia ra rất nhiều quốc gia. Nhưng đại lục này không có người quyết định sinh tử luân hồi như tam đại gia tộc của Huyền Vu đại lục mà nó vận hành theo một cách hoàn toàn khác. Con người sau khi mất đi, linh hồn sẽ đi thẳng xuống Địa phủ. Cái được gọi là Địa phủ là nơi thu thập tất cả các loại linh hồn của người đã mất, sau đó phân chia giữa thiện và ác. Người tốt mất đi sẽ được ban cho bát canh Mạnh Bà thang với đầy đủ các vị tượng trưng cho Hỉ, Nộ, Ái, Ố của con người. Sau đó linh hồn đó sẽ được bước qua cầu Nại Hà bên dòng sông Vong Xuyên để đi đầu thai. Người xấu mất đi thì lại khác. Họ sẽ bị đưa vào 18 tầng Địa ngục để trừng phạt và sám hối cho tội lỗi của mình. Hình phạt cao nhất của một linh hồn tội ác tày trời là Hồn phi phách tán, mãi mãi không được siêu sinh. Doãn Y Ngưng vừa ngồi xe tới chỗ công ty Doãn Mặc vừa hứng thú cầm quyển sách đọc. Cô cảm thấy những điều ở thế giới này hết sức là thú vị. Chơi có vẻ rất vui~ Thật thú vị. Chiếc xe màu bạc dừng lại ở một tòa nhà lớn với vài chục tầng lầu ... Khung cảnh thật hùng vĩ ngar~ Tiểu Y Ngưng ngửa cái đầu nhỏ của mình ngắm nghía tòa nhà khổng lồ đang hiện diện trước mắt cô sau đó cái đầu nhỏ cứ lắc lư... lắc lư... Tiểu nha đầu vội nhắm mắt lại cho bớt chóng mặt sau đó tay cầm gấu to tay cầm hộp cơm, vai đeo balo con thỏ lon ton chạy vào đại sảnh. Thật đông... thật đông người... Oa... to lớn quá... Tất cả đều thật hiện đại. Cô nhóc lon ton chạy tới sờ sờ chút cái này, mò mò lấy cái kia về mặt hiếu kỳ. Quầy tiếp tân vài cô nhân viên cũng đang nhìn phía chạy lon ton bé cảm thán "thật đáng yêu". Doãn Y Ngưng đang sờ sờ cái màn hình 6 chiều một cách hưng phấn thì một bàn tay đặt nhẹ lên cô. "Bé con. Con tới đây tìm ai nha?"

cô tiếp tân xinh đẹp mắt sáng long lanh nhìn tiểu cô nương trước mắt mình. Cô bé này cứ như con búp bê bằng sứ vậy. Cái mặt tròn tròn hồng hào cái miệng nhỏ khê mở kèm theo là đôi mắt như pha lê đang tò mò nhìn mọi thứ xung quanh thật linh động. Trên đầu là hai búi tóc bạch kim được buộc nơ xanh biển, kết hợp với chiếc đầm công chúa xanh biển bồng bênh. Thật đẹp... "Tìm ca ca."

"Ngô. Vậy ca ca con tên gì nha?"

Doãn Y Ngưng đầu đầy hắc tuyến tự khinh bỉ mình, mắt mặt... thật quá mắt mặt... Nếu là Doãn Y Ngưng cô lúc trước thì sẽ vẽ mặt bình thản tới thẳng quầy tiếp tân tìm người mà không phải trẻ con như bây giờ... Nạp Lan Tử. Sao cậu không viết nữ xứng tính cách cao lãnh từ lúc nhỏ chứ? Như vậy cô sẽ đỡ xấu mặt hơn bây giờ. "Ca ca Doãn Mặc."

"A~ Là CEO Doãn sao? Ừm... tầng 27 nha bé con. Đến. Con đi thang máy này sẽ có người giúp con bấm nút."

Cô tiếp tân vừa kéo tay tiểu Y Ngưng vừa dắt cô bé tới thang thang máy riêng của CEO Doãn. Ting ~ Tầng 27 tập đoàn Prosela chỉ có vài phòng làm việc dành cho cấp lãnh đạo nên ở đây rất yên lặng. Doãn Y Ngưng tay ôm gấu bông tay lại giữ chặt bịch cơm vừa đi vừa nhìn lên cửa. Đây là phòng Tổng Giám, phòng Thư ký, phòng Phó giám.... Lạch bạch lạch bạch chạy tới căn phòng phía trước tiểu Y Ngưng toét miệng cười "CEO Doãn Mặc". Doãn Y Ngưng đứng trước cửa phòng CEO thì thấy cửa phòng khép hờ. Cô định gõ cửa thì nghe phía trong phòng một tiếng nói vang lên. "Ấn~ Doãn... Doãn ... em muốn ngài."

tiếng thở dốc của một người phụ nữ kiều mị vang lên. "A~.. har~.. Doãn người ta... muốn ... muốn con thịt của ..của ngài.. ah~..."

"A~ Tiểu. ..tiểu tao huyệt... muốn ngài ar~.... thao... thao ta..."

Chốc lát sau một giọng nói lạnh lùng tà tứ lên tiếng. "Ngar~ chỉ cần em tự sướng tới cao triều trước mặt ta. Ta sẽ cho em. Như thế nào? Ấn~"

Doãn Y Ngưng cho dù có ngây thơ cách mấy cũng biết ý nghĩa của từ tự sướng là gì. Đừng có mà coi thường cô. Doãn tiểu thư cô rất là thông minh. Thật đáng ghét. Đây là đang trong giờ làm sao lại làm việc đó. Sao lại có thể làm chuyện đáng xấu hổ như vậy chứ. "Ar~ Doãn... xin anh... xin anh cho em~ ah~ Người... người ta... uh... không chịu nổi... har~..."

Tiếng kêu kiều mị từ trong phòng truyền ra, tiếng thở gấp càng lúc càng rõ rệt. Tiểu Y Ngưng gân xanh hiện trên trán, nghiêng răng nghiêng lợi đập một phát thật mạnh vào cánh cửa gỗ khép hờ. *RẦM!* Con gấu

bông được cô bé nắm trong tay run lên từng chập thể hiện rõ sự tức giận mãnh liệt của tiểu nha đầu. Ánh mắt cô đỏ bừng rưng rưng nước mắt. Cái mũi nhỏ đỏ đầy vẻ bức bối. Đại ca là bại hoại! Đại ca là xấu đàn!

Doãn Y Ngưng mếu máo lên án đại ca nhà mình.

”Ca ca. Người thật xấu. Muốn tự sướng cũng phải tự sướng với Ngưng Nhi.”

ca ca thật xấu tính. Lâu rồi không về nhà xem cô, đã vậy chụp hình tự sướng cũng không thèm rủ cô chụp chung.

Doãn Y Ngưng giận dữ bước vào lại còn lớn giọng lên án đại ca lên cô chụp mình một mình. Trong văn phòng hai người đang đối thoại kia như hóa đá.

Chỉ thấy tiểu nha đầu chỉ tay vào người phụ nữ kia vẻ mặt khinh thường ”chụp hình tự sướng mà chảy nước miếng... thật xấu hổ.”

sau đó trước sự ngỡ ngàng của người nam nhân nào đó tiểu nha đầu kéo kéo tay đại ca nhà mình lớn giọng tuyên bố.

”Da không trắng, ngực không to, mông không có, bụng nhiều mỡ, phần trang điểm từng lớp rơi xuống... KINH TỐM~”

Sau đó úp mặt vào lòng đại ca nhà mình như sợ bị bắn mắt.

Đừng trách nha đầu này ngây thơ. Ở Huyền Vu đại lục, có lần Y Ngưng tiểu nha đầu thấy ba mẹ chơi hôn nhẹ sau đó lại cởi đồ... mẹ nàng còn bị ba nàng áp dưới thân... tiểu Y Ngưng lúc đó 10 tuổi tò mò hỏi mẹ thì ba nàng rất ư là hăng hái nói.

”Ba ba cùng ma ma đang chụp hình tự sướng. Con xem ma ma con có ngực, có mông, eo lại thon mặt không trang điểm... rất xinh đẹp có phải hay không?”

Tiểu Y Ngưng sau khi suy nghĩ về lời ba ba nói nên đã gật đầu còn luôn miệng nói ma ma xinh đẹp.

Sau đó trong một lần qua nhà Đàm Đài ca ca chơi. Lại vô tình nhìn thấy anh cả nhà họ Đàm Đài cùng cô vợ đang làm những việc ba mẹ từng làm. Cô đã tự động phiên dịch ra là chụp hình tự sướng.

Ta nói Doãn ba. Xem người dạy hư con gái của người... như vậy thật sự được sao?

Thật không biết đây là ngây thơ hay ngu ngốc nữa.

Quần áo chỉnh tề Doãn Mặc cười run cả người khi nghe muội muội bảo bối nói chuyện sau đó ánh mắt lóe lên một tia sáng tinh quang rồi nhanh chóng biến mất.

Ting~ Nhiệm vụ chính tuyến: gặp ca ca Doãn Mặc hoàn thành.

Phần thưởng:

Thưởng 5 điểm phân phối.

Thưởng 100 điểm kinh nghiệm.

Thưởng đặc trưng: mùi hương cơ thể 1.

Thưởng độ bền 15p.

Yêu cầu ý nghĩ: Xác Nhận và phân phối.

Xác nhận

*Phân phối 2 điểm vào nhan sắc. 2 điểm vào miễn cảm. 1 Điểm vào thể lực.”

”Yêu cầu kí chủ kích hoạt đặc trưng.”

Mùi thơm cơ thể 1: Kích hoạt

Trong óc Doãn Y Ngưng hiện lên toàn bộ thuộc tính.

Tính danh kí chủ: Doãn Y Ngưng

Tuổi: 5 tuổi (Loli)

Giới tính: Nữ Bất gian tại trận rồi... oa~ sắp có phim coi =]]

Ủng hộ ta cái cả nhà ơi.... cầu like... cầu cmt.... =]]

8. Chương 4: Hệ Thống Biến Thái.

Dự định là tuần sau sẽ up. Nhưng ta ngứa tay a~ viết để xó rồi đợi thời gian up ta sẽ lười mất. Sẵn siêng thì up lun ... tới đâu hay tới đó.

Sau bữa ăn kết thúc ai về phòng nấy Doãn Y Ngưng ngồi một mình trong phòng vẽ mặt cau có. Còn hai tháng nữa nam chủ thứ nhất sẽ xuất hiện. Đó cũng là lúc Hàn Diệp San phải lòng nam chính sau đó đã xảy ra biết bao chuyện về sau. Cô nên làm sao bây giờ?

Rối bời với mớ suy nghĩ hỗn loạn Doãn Y Ngưng chợt thiếp đi.

Bóng tối bao trùm xung quanh cô chỉ thấy linh hồn cô như chấp chờn giữa không trung nó trong suốt như một làn khói. Sau đó...

TING~

"Hệ thống "Tiết tháo chạy tung tăng" đời thứ 3 xin chào kí chủ."

"Để thoát khỏi bóng đen xin vui lòng ký khế ước."

(A: Đồng ý) (B: Không đồng ý)

P/s: Không đồng ý ký khế ước hình phạt "hồn phi phách tán". Kí chủ có thể không quan tâm tới ghi chú này. (Một dòng chữ đỏ hiện lên sáng lấp lánh.)

Doãn Y Ngưng hắc tuyến nhìn phần ghi chú. Nàng có thể bỏ qua sao? Có thể không ký sao? Rõ ràng là không ký sẽ chết a. Hồn phi phách tán ai không hiểu chứ nàng hiểu rất rõ a~

Con người có tam hồn thất phách với nam và tam hồn cửu phách với nữ. Chỉ cần nhất hồn nhất phách mất đi cũng gây ra hậu quả nghiêm trọng. Huống chi là hồn phi phách tán ... ngay cả luân hồi cũng không có khả năng. Cho dù có Đạm Đài gia gia có thể đi cửa sau nhưng điều kiện tiên quyết là còn hồn phách a.

Doãn Y Ngưng cắn môi nghiêng răng nghiêng lợi bấm A: Đồng ý . Trong lòng không biết lại chờ bao nhiêu biến hệ thống biến thái này.

"Yêu cầu không nguyên rửa hệ thống. Cho dù kí chủ có nguyên rửa hệ thống cũng không dính rửa"

Tiếng máy móc trầm thấp vang lên trong bóng tối.

"Đã ký đồng ý khế ước"

Ting~ Hệ thống hoạt động.

Tính danh kí chủ: Doãn Y Ngưng.

Tuổi: 5 tuổi (Loli)

Giới tính: Nữ

Nhan sắc: 40 (Loli)

Trí lực: 70

Khí lực: 20

Độ bền: 10p (giới thiệu sau.)

Độ miễn cảm: 50

Danh khí: không

Đặc trưng: không

Kỹ năng: đàn dương cầm (cao cấp)...

Giá trị phân phối: 0

Giá trị kinh nghiệm: 0

(P/s: Điểm cao nhất của từng thuộc tính: 100 điểm mãn phân. Giá trị kinh nghiệm có thể đổi đồ trong cửa hàng.)

Doãn Y Ngưng chớp chớp mắt to nhìn to dùng những dòng thuộc tính của bản thân trong đầu là hàng loạt những dấu chấm hỏi.

Độ bền? Độ miễn cảm? Danh khí? Đây là cái gì cùng cái gì a~??? Vì sao nàng lại có dự cảm không lành thế này?

Doãn Y Ngưng mím môi phồng má nhìn phía bao đồ cho tân thủ góc dưới cùng. Nhấp đồng ý nhận.

Ting~ Nhận được quà tân thủ.

Tặng giá trị phân phối 10 điểm.

Tặng giá trị kinh nghiệm 1000 điểm.

(P/s: Yêu cầu tự hành phân phối. Đề nghị: nên phân phối độ miễn cảm trị.)

Doãn Y Ngưng nhủ mảy đem 5 điểm thuộc tính phân vào nhan sắc. 5 điểm còn lại vào độ miễn cảm.

Ting~ Cập nhật thuộc tính kí chủ.

Tính danh kí chủ: Doãn Y Ngưng

Tuổi: 5 tuổi (Loli)

Giới tính: nữ

Nhan sắc: 45 (tinh xảo loli)

Trí lực: 70

Khí lực: 20

Độ bền: 10p (giới thiệu sau)

Độ miễn cảm: 55

Danh khí: không

Đặc trưng: không

Kỹ năng: Đàn dương cầm (cao cấp)...

Giá trị phân phối: 0

Giá trị kinh nghiệm: 1000

Ting~

Nhiệm vụ tuyến chính:

Nhiệm vụ đầu tiên: Gặp Ca ca Doãn Mặc.

(Phần thưởng:

Thưởng cho 5 điểm phân phối.

Thưởng cho 100 điểm kinh nghiệm.

Thưởng cho đặc trưng: mùi thơm cơ thể 1.

Thưởng cho độ bền: 15p)

(A: Đồng ý) (B: Không đồng ý)

Doãn Y Ngưng nhìn phía nhiệm vụ tuyển chính gần gũi một lúc sau mới bấm đồng ý. Này này là sao a? Chỉ gặp thôi mà được thưởng cho nhiều vậy? Tiểu Y Ngưng cảm thấy mình hoang mang quá.

Nàng đồng ý là Doãn gia ở Huyền Vũ đại lục cũng làm như thế này này... cũng là dùng hệ thống để thay đổi nhân sinh con người. Nhưng đa phần là thay đổi bản chất cùng cách hành xử của người đó. Về phần độ bền, miễn cảm, danh khí gì gì đó 20 năm cuộc đời nàng chưa gặp bất kỳ cái hệ thống nào như vậy. Mấy cái đó là dùng để làm gì a~

"Kí chủ chưa đủ kinh nghiệm để biết. Điểm kinh nghiệm cần biết: 1200 điểm."

"Người đọc suy nghĩ của ta?" Doãn Y Ngưng đành mặt chất vấn rước lấy sự cười khể của hệ thống.

"Kí chủ cùng hệ thống có chung một bộ phận hoạt động là não bộ. Cho nên kí chủ ... người biết"

Chuẩn bị truyền tổng trở về

Đếm ngược:

5

4

3

2

1

Hoàn thành.

Doãn Y Ngưng mở to mắt lên nhìn xung quanh một lúc. Xác định là đã trở về phòng thì nghiêng răng nghiêng lợi một lần nữa nguyên rửa cái hệ thống đáng ghét kia.

Hôm nay là thứ hai ca ca Doãn Thần đã đi học, ba ba thì đi làm, ma ma thì đang chuẩn bị buổi trưa cho... ừmk cho ai a?

"Ma ma. Của ai a?" Doãn Y Ngưng nhảy tót lên ghé cửa cửa phía hộp cơm mà mẹ cô đang chuẩn bị. Trong đó có một phần lớn cùng một phần nhỏ vừa đẹp mắt lại vừa dinh dưỡng.

"Bảo bảo ngoan. Mấy ngày này ma ma phải tới nhà hát Pru's có công việc, ngày mai ba ba cùng gia gia phải tới quân khu, ca ca người lại ở nội trú cho nên hôm nay bảo bảo sẽ tới chỗ Doãn Mặc ca ca chơi vài ngày được không?" Liễu Nguyệt đưa tay xoa xoa đầu con gái nhẹ giọng hỏi.

Ca ca Doãn Mặc sao? Nhiệm vụ chính tuyển của cô. Đi gặp cũng tốt. Nhưng tên này....ừmk.... A~ Cô nhớ.

Nạp Lan Tử đã viết gia đình họ Doãn gồm gia gia Doãn Thiên Minh, ba ba Doãn Thiên Hữu, ma ma Liễu Nguyệt, đại ca Doãn Mặc, nhị ca Doãn Thần. Trong đó đại ca là con của một người bạn đã mất vì tai nạn của ba ba cách đây mười hai năm trước. Khi đó đại ca mới được 9 tuổi. Đại ca bây giờ đang làm cho công ty ba ba vì hôm nay không có tiết học nên cả ngày đều sẽ ở công ty.

Muốn hỏi vì sao tôi qua không gặp đại ca sao? Vì đại ca là một người rất tự lập nên năm ngoái đã xin gia đình ra ở riêng. Thật giỏi ngar~

Cô cảm thấy mình đang rất sùng bái vị đại ca chưa gặp mặt này.

"Vâng." Tiểu Y Ngưng ngọt ngào gật đầu đồng ý.

Hình chap 4 này là hình Doãn Y Ngưng sau khi lớn nhá. Có điều tóc Y Ngưng sẽ dọn sóng 1 cách bông bông ngar~

Like hay cmt cho ta nhá mấy nàng.... cổ lên.... hôm nay cổ lên tới chap 10 thôi =]]

Ta đang mơ đó =]]

Mấy nàng cho ta hỏi có bị sai thứ tự chap 3, 4, 5 không? Hay có lỗi gì không để ta sửa.

9. Chương 5: Nhiệm Vụ Chính Tuyển 2

Ting~ Nhiệm vụ tuyển chính 2: Ca ca điều giáo. Lưu ý: Nghe ca ca trong mọi lời nói. (Phần thưởng: Thưởng cho điểm phân phối 5 Thưởng cho điểm kinh nghiệm 200 Thưởng cho danh khí: nước non lành lảnh. Thưởng cho độ bền: 20p) *Vì kí chủ đang ngất nên tự nhận nhiệm vụ* Doãn Y Ngưng dụi dụi mắt đôi mắt xanh biển vốn trong suốt nay chỉ toàn sương mù khiến gương mặt thiên thần trong đêm đậm đáng yêu khiến nhiều người muốn chà đạp. Doãn Mặc nghe tiếng động trong phòng nghỉ liền đẩy cửa tiến vào đập vào mắt là hình ảnh tiểu tinh linh đang lạc vào phạm trần, ánh mắt mơ hồ chưa có tia tiêu cự. Doãn Mặc khẽ cười rồi đi tới bên giường ẩm bảo bối vào lòng nhẹ dõ. Một tay đỡ hông cô, tay còn lại đưa vào vấy xoa xoa cái bụng nhỏ nhắn. "Đói?"

Doãn Y Ngưng tỉnh tỉnh mê mê gật đầu không hề hay biết bản thân đang bị xỏ sòng. "Ngô~ ca ca thật ảm."

Tiểu Y Ngưng ánh mắt vô thần nói ra suy nghĩ của mình khiến tên nam nhân nào đó cười run cả người. Ắm sao~ Quả là bảo bối a~ Bàn tay xấu xa nào đó thuận thế đưa lên phía trên di chuyển đến khi chạm phải hạt đậu bé tí thì dừng lại khẽ vờn vờ nói. Doãn Mặc khẽ thối khí nóng sau tai bé con rồi nhẹ hỏi "Thích không?"

Giọng nói trầm khàn khàn đầy ma lực khiến người ta muốn trầm mê trong nó mà không tự thoát ra được. "Ấn~ thích.."

Tiểu Y Ngưng hít sâu rồi nói... Ô cô cảm thấy thật lạ. Có cái gì đó rất kỳ lạ đang tác quái trên người cô, cái cảm giác hít thở không thông vừa khiến người ta ghét lại vừa muốn trầm mê trong nó. "Ca.. ca ca~ thật nhột."

Thật sự rất nhột a~ cứ như có cả ngàn con kiến đang từng chút một cắn mút cả người cô. Vừa tê tê lại vừa nhột nhột. Thật khó chịu. Cả người cô như nhũn ra. Doãn Mặc cảm thấy mỹ mãn rồi mới đem tay lấy ra sau đó ầm muội muội của mình đi rửa mặt. Đến khi Doãn Y Ngưng tỉnh táo lại thì cô nhận ra mình đang nhai những món ăn ma ma làm lúc trưa. Tiểu Y Ngưng ngược đầu nhỏ lên đánh giá cái người đang uy mình. Tóc hạt dẻ cắt tỉa một cách gọn gàng, lại bông bông khi tia nắng chiếu vào. Ánh mắt màu trà khẽ cúp nhìn cô một cách sùng nịch, mày kiếm cánh môi bạc ánh lên nét nghiêm nghị. Rất đẹp trai~ "Bảo bối. Há mồm~"

cả giọng nói trầm ấm cũng rất lôi cuốn... Doãn Y Ngưng vừa ăn vừa YY cái người mình gọi là đại ca mà không hề hay biết một kế hoạch điều giáo đang dần dần hình thành. Doãn Mặc nhìn muội muội đang dùng ánh mắt mê gái nhìn mình khoe môi khẽ nhếch một cách đầy hứng thú. Anh khẽ cúi người hôn chụt vào má cô khiến Doãn Y Ngưng tròn tròn mắt nhìn.. sau đó dâng một cái mặt đỏ hồng. Tiểu Y Ngưng cúi đầu đầy xấu hổ sau đó giả vờ bình tĩnh nhắm mắt ăn tiếp. "Hà..."

Doãn Mặc thấy hành động đáng yêu của cô thì phì cười một cách sung sướng. Bảo bối... thật đáng yêu. "Ca ca. Ngưng nhi buồn ngủ a~"

Doãn Y Ngưng vừa dụi mắt vừa nũng nịu sau đó ngửa người dựa vào ngực Doãn Mặc. Doãn Mặc điều chỉnh tư thế ngồi cho bảo bối sau đó dùng tay xoa đầu cô nhẹ dõ "Ngủ ngon bảo bối."

..... "Doãn tổng. Kế hoạch của công ty....."

"Chỉ tiêu đề ra của"

"Đã ký được hợp đồng của...."

"Đã biết. Giải tán đi."

Doãn Mặc ẵm tiểu Y Ngưng ra khỏi phòng họp rồi ra thẳng bãi đậu xe để về nhà. Căn nhà của Doãn Mặc nằm ngay trung tâm thành phố, cách công ty nửa tiếng chạy xe. Căn phòng số 605 nằm ở tầng 6 của khu chung cư cao cấp Venus. Ting~ "Ca ca. Nhà ca ca có mấy phòng a?"

Doãn Y Ngưng vẻ mặt háo hức tò mò. Ở Huyền Vu đại lục không có trang thiết bị hiện đại như ở đây. Không có chung cư đồ sộ hay những tòa nhà cao tầng ngấp trời. Người dân Huyền Vu đại lục cũng sống trong nhà nhưng chỉ là những căn nhà trệt. Căn nhà cao nhất cũng chỉ mười tầng trở xuống. Nghèo sao? Không đâu. Vì họ sử dụng ma pháp không gian nên dù cho chỉ là chiếc hộp bé nhỏ chỉ vài mét vuông thì bên trong không gian là những căn phòng xa hoa bậc nhất. Đó là cách khắc phục đất đai cho người dân. Vì Huyền Vu đại lục có số dân cư rất đông nên nếu xây nhà theo cách thông thường thì sẽ không có nơi sinh sống. Cả hai dừng lại trước cánh cửa màu trắng số 605. Doãn Mặc quét thẻ từ rồi cánh cửa bật mở, bên trong gian phòng là một không gian thoáng đãng trong lành. Giữa phòng là một bộ salon trắng bằng nệm, giữa phòng là một tấm vải nhung trắng tuyết. Doãn Y Ngưng hưng phấn chạy xung quanh đi thám hiểm. Thật thú vị a~ "Ca ca. Ngưng nhi phải ngủ ở đâu a~"

trong đây có một phòng ngủ, một toilet, một thư phòng và... một nhà kho? Đáng ghét. Đáng lý ra phải là 1 phòng ngủ và 1 phòng khách a~ Tiểu Y Ngưng méo mào nhìn phía đại ca nhà mình. Nàng không muốn ngủ dưới đất đâu... Doãn Mặc bật cười nhìn phía tiểu cô nương sau đó ẵm cô thẳng vào phòng. "Tất nhiên muội sẽ ngủ chung với ta."

nếu không thì sao ta lại phải sai người dọn phòng ngủ cho khách để sửa thành nhà kho chứ.

10. Chương 5a: Nhiệm Vụ Chính Tuyến: Gặp Ca Ca Doãn Mặc.

Tập đoàn tài chính Prosela là một công ty đa quốc gia do lão tổ của Doãn gia thành lập năm mươi hơn năm trước.

Chi nhánh chính được đặt tại thành phố Ruby nước Nanly. Đây cũng là đất nước Doãn Y Ngưng cô xuyên qua.

Nơi đây cũng giống Huyền Vu đại lục đều chia ra rất nhiều quốc gia. Nhưng đại lục này không có người quyết định sinh tử luân hồi như tam đại gia tộc của Huyền Vu đại lục mà nó vận hành theo một cách hoàn toàn khác.

Con người sau khi mất đi, linh hồn sẽ đi thẳng xuống Địa phủ. Cái được gọi là Địa phủ là nơi thu thập tất cả các loại linh hồn của người đã mất, sau đó phân chia giữa thiện và ác.

Người tốt mất đi sẽ được ban cho bát canh Mạnh Bà thang với đầy đủ các vị tượng trưng cho Hỉ, Nộ, Ái, Ố của con người. Sau đó linh hồn đó sẽ được bước qua cầu Nại Hà bên dòng sông Vong Xuyên để đi đầu thai.

Người xấu mất đi thì lại khác. Họ sẽ bị đưa vào 18 tầng Địa ngục để trừng phạt và sám hối cho tội lỗi của mình. Hình phạt cao nhất của một linh hồn tội ác tày trời là Hồn phi phách tán, mãi mãi không được siêu sinh.

Doãn Y Ngưng vừa ngồi xe tới chỗ công ty Doãn Mặc vừa hứng thú cầm quyển sách đọc. Cô cảm thấy những điều ở thế giới này hết sức là thú vị.

Chơi có vẻ rất vui~ Thật thú vị.

Chiếc xe màu bạc dừng lại ở một tòa nhà lớn với vài chục tầng lầu ... Khung cảnh thật hùng vĩ ngar~

Tiểu Y Ngưng ngửa cái đầu nhỏ của mình ngắm nghía tòa nhà khổng lồ đang hiện diện trước mắt cô sau đó cái đầu nhỏ cứ lắc lư... lắc lư.. Tiểu nha đầu vội nhắm mắt lại cho bớt chóng mặt sau đó tay cầm gấu to tay cầm hộp cơm, vai đeo balo con thỏ lon ton chạy vào đại sảnh.

Thật đông... thật đông người... Oa... to lớn quá... Tất cả đều thật hiện đại. Cô nhóc lon ton chạy tới sờ sờ chút cái này, mò mò lấy cái kia về mặt hiếu kỳ. Quây tiếp tân vài cô nhân viên cũng đang nhìn phía chạy lon ton bé cảm thán

"thật đáng yêu".

Doãn Y Ngưng đang sờ sờ cái màn hình 6 chiều một cách hưng phấn thì một bàn tay đặt nhẹ lên vai cô.

"Bé con. Con tới đây tìm ai nha?" cô tiếp tân xinh đẹp mắt sáng long lanh nhìn tiểu cô nương trước mắt mình. Cô bé này cứ như con búp bê bằng sứ vậy.

Cái mặt tròn tròn hồng hào cái miệng nhỏ khê mở kèm theo là đôi mắt như pha lê đang tò mò nhìn mọi thứ xung quanh thật linh động. Trên đầu là hai búi tóc bạch kim được buộc nơ xanh biển, kết hợp với chiếc đầm công chúa xanh biển bồng bênh. Thật đẹp...

"Tìm ca ca."

"Ngô. Vậy ca ca con tên gì nha?"

Doãn Y Ngưng đầu đầy hắc tuyến tự khinh bỉ mình, mắt mặt... thật quá mắt mặt... Nếu là Doãn Y Ngưng cô lúc trước thì sẽ vẽ mặt bình thản tới thẳng quầy tiếp tân tìm người mà không phải trẻ con như bây giờ...

Nạp Lan Tử. Sao cậu không viết nữ xứng tính cách cao lãnh từ lúc nhỏ chứ? Như vậy cô sẽ đỡ xấu mặt hơn bây giờ.

"Ca ca Doãn Mặc."

"A~ Là CEO Doãn sao? Ừmk... tầng 27 nha bé con. Đến. Con đi thang máy này sẽ có người giúp con bấm nút." Cô tiếp tân vừa kéo tay tiểu Y Ngưng vừa dắt cô bé tới thẳng thang máy riêng của CEO Doãn.

Ting ~

Tầng 27 tập đoàn Prosela chỉ có vài phòng làm việc dành cho cấp lãnh đạo nên ở đây rất yên lặng. Doãn Y Ngưng tay ôm gấu bông tay lại giữ chặt bịch cơm vừa đi vừa nhìn lên cửa. Đây là phòng Tổng Giám, phòng Thư ký, phòng Phó giám.... Lạch bạch lạch bạch chạy tới căn phòng phía trước tiểu Y Ngưng toét miệng cười "CEO Doãn Mặc".

Doãn Y Ngưng đứng trước cửa phòng CEO thì thấy cửa phòng khép hờ. Cô định gõ cửa thì nghe phía trong phòng một tiếng nói vang lên.

"Ân~ Doãn... Doãn ... em muốn ngài." tiếng thở dốc của một người phụ nữ kiều mị vang lên.

"A~.. har~.. Doãn người ta... muốn ... muốn côn thịt của ..của ngài.. ah~..."

"A~ Tiểu. ..tiểu tao huyết... muốn ngài ar~.... thao... thao ta..."

Chốc lát sau một giọng nói lạnh lùng tà tứ lên tiếng.

"Ngar~ chỉ cần em tự sướng tới cao triều trước mặt ta. Ta sẽ cho em. Như thế nào? Ân~"

Doãn Y Ngưng cho dù có ngây thơ cách mấy cũng biết ý nghĩa của từ tự sướng là gì. Đừng có mà coi thường cô. Doãn tiểu thư cô rất là thông minh.

Thật đáng ghét. Đây là đang trong giờ làm sao lại làm việc đó. Sao lại có thể làm chuyện đáng xấu hổ như vậy chứ.

"Ar~ Doãn... xin anh... xin anh cho em~ ah~ Người... người ta... uh... không chịu nổi... har~..."

Tiếng kêu kiều mị từ trong phòng truyền ra, tiếng thở gấp càng lúc càng rõ rệt. Tiểu Y Ngưng gân xanh hiện trên trán, nghiêng răng nghiêng lợi đập một phát thật mạnh vào cánh cửa gỗ khép hờ.

RẦM!

Con gấu bông được cô bé nắm trong tay run lên từng chập thể hiện rõ sự tức giận mãnh liệt của tiểu nha đầu. Ánh mắt cô đỏ bừng rưng rưng nước mắt. Cái mũi nhỏ đỏ đầy vẻ bực bội.

Đại ca là bại hoại! Đại ca là xấu dẫn!

Bắt gian tại trận rồi... oa~ sắp có phim coi =]]

Ủng hộ ta cái cả nhà ơi.... cầu like... cầu cmt.... =]]

11. Chương 6: Bài Học Đầu Tiên Của Cuộc Đời

Oa ca ca~ Ca cũng chơi trò chơi nữa sao?"

Doãn Y Ngưng chạy tới cầm máy chơi game từ tủ bật máy. Ngô~ Nên chơi game nào a~ "Bảo bối. Chúng ta chơi đua xe được không?"

Doãn Mặc ánh mắt hiện ra từng tia ám quang sau đó nhếch miệng cười. Doãn Y Ngưng như chìm vào nụ cười nửa miệng tà tứ kia chỉ ngốc ngốc gật đầu. Ca ca hảo đẹp mắt a~ Nghĩ vậy cô nhóc nào đó chồm người lên hôn nhẹ lên khóe môi ai kia sau đó vẻ mặt say mê liếm liếm khóe môi. Thật ngọt. Ngô~ Cô thích. Doãn Mặc ánh mắt càng trầm hơn sau đó ôm cả người cô nhóc nào đó đặt ngồi trên đùi mình và bắt đầu bật game. "Bảo bối. Chúng ta chơi cá cược được không a~"

Doãn Y Ngưng dựa sát lồng ngực Doãn Mặc sau đó gật đầu. Rất thú vị ngar~ "Ân~ Nhưng mà cá gì a~"

Bé ngốc nào đó bắt đầu phân vân về vụ cá cược mà không hề hay biết một con sói nào đó đang đào sẵn hố chỉ chờ cô nhảy vô. "Người thua sẽ làm theo những gì mà người thắng yêu cầu.. Bất cứ việc gì."

Doãn Mặc cười cười khi thấy con mồi ngốc nghếch đang từ từ hướng cái hố khiêu xuống. Ân~ Bảo bối thật ngoan. Chỉ cần một bước nhỏ nữa là được. Bảo bối... tới đây với ca ca ngar~ "Tốt. Ca ca. 3 ván định thắng thua được không ngar?"

Doãn Y Ngưng vẻ mặt bưng bưng hưng phấn kéo kéo áo ca ca cô , ánh mắt sáng lấp lánh đầy vẻ tò mò muốn thử. "Được."

Ting~ Con mồi sắp bẫy. Bảo bối thật ngoan. Lúc nào cũng nhảy vào cái bẫy ca ca đã đào sẵn. 1 tiếng sau. Doãn Y Ngưng uể oải cắn môi ánh mắt ngập nước xem ca ca Doãn Mặc. Ca ca thật xấu, không chịu nhường muối muối một tí nào. Hức... Ca ca là bại hoại. Doãn Mặc cúi đầu nhìn phía đang meo meo muối muối mà cảm thấy buồn cười. Ngốc nha đầu... sao ca ca có thể thua muối được chứ. "Ngar~ Bảo bối muốn quýt nợ?"

Doãn Mặc có hứng thú nhìn phía cau có tiểu muối cảm thấy hôm nay thời tiết thật đẹp. "Không có. Ngưng nhi thua rồi."

Nàng là bé ngoan. Sẽ không chơi xấu... sẽ không quýt nợ. Bất quá nếu cô nhóc này biết điều gì sắp xảy ra với mình thì có chơi xấu cách mấy nàng cũng lựa chọn quýt nợ. Doãn Mặc gật gù một cách tà ác... "Đến. Ca ca giúp ngươi tắm. Tắm hương hương sẽ ngủ thật ngon ngar~"

"Ngưng nhi tắm một mình không được sao?"

Nàng không muốn a~ Ca ca là xấu đản. Muội muốn tắm một mình a~ "Bảo bối muốn quýt nợ?"

Uy hiếp. Giọng của ca ca rõ ràng là đang uy hiếp muội. Không chịu đâu..... "Không có. Bảo bối là bé ngoan."

Doãn Y Ngưng cau mày sau đó cặp mắt dần dần hé mở. Cái đầu nhỏ của cô vẫn dụi dụi vào lồng ngực ấm áp của ca ca sau đó ngáp một cái, sương mù đôi mắt dần dần rõ ràng hơn. Tiểu Y Ngưng ngẩng đầu nhìn phía ca ca của mình bắt đầu lần nữa đánh giá một cách tỉ mỉ. Cô đưa ngón tay bé nhỏ lên phác họa khuôn mặt yêu nghiệt của ca ca mình. Mũi cao, mày kiếm sau đó đưa ngón tay mềm chạm nhẹ lên hàng mi dài cong vút hơi run run của Doãn Mặc. Từ lúc cô nhóc này giật mình tỉnh giấc anh cũng đã thức dậy chỉ là ánh mắt lửa nóng của cô khiến anh dừng lại những hành động của mình. Doãn Y Ngưng sờ sờ đôi gò má của anh như sờ một vật cô yêu quý, nhẹ nhàng lại cẩn thận. Sau đó lại đưa tay phác họa cánh môi mỏng của anh. Môi ca ca rất ngọt a~ Y Ngưng thật thích. Nghĩ nghĩ cô nhóc lại nhón lên cái đầu nhỏ rồi bẹp một ngụm rõ to. Doãn Mặc trong lòng mừng thầm nhưng anh lại vẫn nằm bất động. Có lẽ cô nhóc này sẽ cho anh thêm vài điều bất ngờ nữa... Tỷ như bây giờ... Như nhớ lại việc tu nhân tối qua Doãn Y Ngưng đỏ hết mặt mũi. Tuy cô không biết việc đó đại biểu cho cái gì, nhưng cô lại cảm thấy hết sức xấu hổ. Trong thâm tâm cô lại biết không nên như thế, việc đó không nên xảy ra nhưng vì sao lại không nên xảy ra cô lại không biết. Sau đó Doãn Y Ngưng lại ngửa đầu hôn anh một cái rồi như quyết tâm việc gì cô nhỏ giọng lầu bâu. "Ca ca là của Y Ngưng. Y Ngưng ... thích ca ca. Thật thích... thật thích."

Doãn Mặc trong lòng mừng rỡ như điên nhưng vẫn rất tỉnh táo để phán xét mọi việc. Ra về cô nhóc này vẫn chỉ đến mức thích thôi. Các yêu còn quá lâu dài. Nhưng anh sẽ đợi. Sẽ đợi bảo bối chính miệng nói ra cô yêu anh. Bất quá... nói gì thì nói điều giáo vẫn phải tiếp tục a~ Nghĩ nghĩ Doãn Mặc mở mắt ra bình tĩnh nhìn chú rùa rút đầu nào đó đang vùi vào ngực anh ánh mắt lóe lên vẻ dung túng, sủng nịch. Tay nắm cằm cô nâng lên sau đó cánh môi bạc áp nhẹ lên đóa anh đào mềm mại một nụ hôn buổi sáng. Đường như vẫn chưa thỏa mãn, anh dùng đầu lưỡi cạy miệng cô ra rồi tàn sát trong đó. Đến khi Doãn Y Ngưng xụi lơ trong lòng anh mới buông cô nhóc ra. Cả khuôn mặt cô bé như quả đào chín sáng bóng đầy mê người, cánh môi hồng bây giờ đã đỏ hồng vì vừa bị chà đạp, ánh mắt ngập nước khiến cô càng thêm mê người. Doãn Mặc khẽ rên một tiếng rồi ôm chầm lấy cô, chốc lát sau khi bầu không khí ái muội ban nãy tan đi anh mới bắt đầu làm vệ sinh cho cả hai người. Bữa sáng ấm áp được hoàn thành trong sự đỡ đỡ của cô lẫn vẻ sủng nịch của anh. Người uy người nuốt bắt diệp nhạc hồ. Khi đến công ty đồng hồ đã tới 8h. Mọi người chỉ nhìn thấy ánh mắt sủng nịch từ CEO Doãn của họ dành cho cô búp bê nằm trong ngực. Thời gian Doãn Mặc đi họp là khoảng thời gian buồn chán nhất của Doãn Y Ngưng. Cô nhóc lén lút chạy ra văn phòng của ca ca sau đó thẳng tiến đến thang máy và vù một cái biến mất khỏi cánh cổng tòa nhà Prosela. Quảng trường Rubie thành phố Ruby. Trên quảng trường Rubie rộng lớn tấp nập là một tiểu thiên thần đang ôm trong lòng một chú gấu bông to đùng. Cô bé khuôn mặt bầu bĩnh tò mò nhìn xung quanh đầy vẻ hiếu kỳ. Từ khi đến thế giới này, lần đầu tiên Doãn Y Ngưng tự mình bước đi khám phá cả thế giới xung quanh cô một cách tự do như vậy. Thật sự rất tuyệt. Con đường Rainbown đầy những cửa hàng tuyệt đẹp, từ những cửa hàng quần áo rực rỡ sắc màu, đến những cửa hàng kẹo cùng cửa hàng đồ chơi. Đôi mắt linh hoạt của cô bé chợt sáng lên một cách kì lạ sau đó bé con nhanh chân bước vào cửa hàng gấu bông to lớn. Ở đây là một thế giới tuyệt vời. Thiên đường ngọt ngào của những chú gấu Teddy xinh xắn. Điều thu hút cái nhìn của cô là chú gấu màu nâu nhỏ đang mặc trên người chiếc đầm hoàng cung thời xưa. Trông nó thật sang trọng. Đây là chú gấu số lượng bản mà cô đang thiếu. Thật tuyệt

~Mãi mê nhìn chú gấu Doãn Y Ngưng không để ý đến xung quanh, một bàn tay chợt đẩy cô làm Doãn Y Ngưng té bịch xuống đất.

"Né ra!"

một giọng nói nhu nhu từ phía sau vang lên.

Tiểu Y Ngưng định thần lại ngẩng đầu lên thì thấy một cô bé với mái tóc màu nâu cam, đôi mắt màu xanh lá đầy ghen tỵ nhìn phía cô.

Doãn Y Ngưng chợt thất thần trong chốc lát, không phải ngẩn người vì cô bé trước mặt quá xinh đẹp mà cô ngẩn người vì hệ thống đột ngột vang lên.

Ting

~Nhiệm vụ ngoại tuyến chính: Đả bại Bạch Liên Kiều.

(Phần thưởng:

Thưởng cho 5 điểm phân phối.

Thưởng cho 100 điểm kinh nghiệm.)

Nhiệm vụ chính tuyến 3: Sự hảo cảm của Long Ngạo Thiên.

(Phần thưởng:

Thưởng cho 5 điểm phân phối.

Thưởng cho 200 điểm kinh nghiệm.

Thưởng cho đặc trưng: mùi hương cơ thể 2.

Thưởng cho độ bền +5p.)

Yêu cầu nhiệm vụ: Hoàn thành cả hai nhiệm vụ cùng lúc.

Nhiệm vụ thất bại: phạt giam phòng tối 200 năm.

(A: Đồng ý) (B: Không đồng ý)

Doãn Y Ngưng khẽ cau mày nhìn phía nhiệm vụ sau đó bấm đồng ý.

Tiểu cô nương kia thấy con nhóc tóc bạch kim té xuống đất thì cảm thấy rất đỗi ý, nó làm cho cô có cảm giác bản thân cô là nàng công chúa cao cao tại thượng còn cô bé kia chỉ là thứ bình dân hâm mộ dõi theo cô.

Doãn Y Ngưng chống tay định đứng lên thì một bàn chân nhỏ đạp mạnh lên mu bàn tay cô khiến cô nhóc cả khuôn mặt trắng bệch. Thật đau quá...

Doãn Y Ngưng mắt rướm rướm nhưng vẫn cố nén nước mắt vẻ mặt quật cường khẽ cắn môi, sau đó giọng run run nghẹn ngào nói.

"Thả chân ra!"

Đáp lại tiểu Y Ngưng là cái đạp mạnh hơn, rồi như dùng sức cô bật người dậy thật mạnh khiến cô bé kia trượt chân té bịch trên mặt đất.

Một tiếng khóc thảm thiết chọt ré lên, chỉ thấy Doãn Y Ngưng lom côm ngồi dậy một tay ôm gấu bông tay bị giẫm lại giấu sau lưng chùi chùi vào làn váy.

Một người phụ nữ dẫn theo người bảo tiêu từ đằng xa lật đật chạy lại đỡ cô bé kia. Chỉ thấy cô bé gầy chuyện khi nãy chỉ tay vào Doãn Y Ngưng với ánh mắt oán độc cùng ghen tỵ. Sau đó:

Bóp!

Một tiếng vang lớn vang lên, chỉ thấy đôi gò má hồng hồng của Y Ngưng một bên sưng đỏ, môi khoe miệng còn chảy ra một tí máu.

Chúc các nàng ngủ ngon nè ...

Moak....~ Cho ta like hay cmt nhá..... goodnight~

12. Chương 5b:

Doãn Y Ngưng méu máo lên án đại ca nhà mình.

"Ca ca. Người thật xấu. Muốn tự sướng cũng phải tự sướng với Ngưng Nhi." ca ca thật xấu tính. Lâu rồi không về nhà xem cô, đã vậy chụp hình tự sướng cũng không thêm rú cô chụp chung.

Doãn Y Ngưng giận dữ bước vào lại còn lớn giọng lên án đại ca lén cô chụp mình một mình. Trong văn phòng hai người đang đối thoại kia như hóa đá.

Chỉ thấy tiểu nha đầu chỉ tay vào người phụ nữ kia vẻ mặt khinh thường "chụp hình tự sướng mà chảy nước miếng... thật xấu hổ." sau đó trước sự ngỡ ngàng của người nam nhân nào đó tiểu nha đầu kéo kéo tay đại ca nhà mình lớn giọng tuyên bố.

"Da không trắng, ngực không to, hông không có, bụng nhiều mỡ, phần trang điểm từng lớp rơi xuống... KINH TỐM~" Sau đó úp mặt vào lòng đại ca nhà mình như sợ bị bắt mắt.

Đừng trách nha đầu này ngây thơ. Ở Huyền Vu đại lục, có lần Y Ngưng tiểu nha đầu thấy ba mẹ chơi hôn nhẹ sau đó lại cởi đồ... mẹ nàng còn bị ba nàng áp dưới thân... tiểu Y Ngưng lúc đó 10 tuổi tò mò hỏi mẹ thì ba nàng rất ư là hăng hái nói.

"Ba ba cùng ma ma đang chụp hình tự sướng. Con xem ma ma con có ngực, có hông, eo lại thon mặt không trang điểm... rất xinh đẹp có phải hay không?"

Tiểu Y Ngưng sau khi suy nghĩ về lời ba ba nói nên đã gật đầu còn luôn miệng nói ma ma xinh đẹp.

Sau đó trong một lần qua nhà Đàm Đài ca ca chơi. Lại vô tình nhìn thấy anh cả nhà họ Đàm Đài cùng cô vợ đang làm những việc ba mẹ từng làm. Cô đã tự động phiên dịch ra là chụp hình tự sướng.

Ta nói Doãn ba. Xem người dạy hư con gái của người... như vậy thật sự được sao?

Thật không biết đây là ngây thơ hay ngu ngốc nữa.

Quần áo chỉnh tề Doãn Mặc cười run cả người khi nghe muội muội bảo bối nói chuyện sau đó ánh mắt lóe lên một tia sáng tinh quang rồi nhanh chóng biến mất.

Ting~ Nhiệm vụ chính tuyến: gặp ca ca Doãn Mặc hoàn thành.

Phần thưởng:

Thưởng 5 điểm phân phối.

Thưởng 100 điểm kinh nghiệm.

Thưởng đặc trưng: mùi hương cơ thể 1.

Thưởng độ bền 15p.

Yêu cầu ý nghĩ: Xác Nhận và phân phối.

Xác nhận

*Phân phối 2 điểm vào nhan sắc. 2 điểm vào miễn cảm. 1 Điểm vào thể lực.”

”Yêu cầu kí chủ kích hoạt đặc trưng.”

Mùi thơm cơ thể 1: Kích hoạt

Trong óc Doãn Y Ngưng hiện lên toàn bộ thuộc tính.

Tính danh kí chủ: Doãn Y Ngưng

Tuổi: 5 tuổi (Loli)

Giới tính: Nữ

Nhan sắc: 47

Trí lực: 70

Khí lực: 21

Độ bền: 15p

Độ miễn cảm: 57

Danh khí: không.

Đặc trưng: Mùi hương cơ thể 1.

Kỹ năng: Đàn dương cầm (cao cấp)

Giá trị phân phối: 0

Giá trị kinh nghiệm: 1100

Doãn Mặc vòng tay ôm lấy muội muội đáng yêu nhà mình sau đó bắn ánh mắt sắc bén về phía đang khóa thân nữ nhân kia lạnh lùng ra lệnh ”Cút đi!”

”Doãn...tổng.” Người phụ nữ kia vẽ mặt đà hồng thở hổn hển đầy tình dục khê cắn môi, ánh mắt diễm đạm đáng yêu nhìn người trong lòng của mình.

CEO Doãn Mặc tuy trẻ tuổi nhưng làm việc lại quyết đoán vang dội. Hơn nữa anh còn là người thừa kế hợp pháp của Doãn thị, phía sau lại là cả tương lai tươi sáng. Là một con rùa vàng chính hiệu. Chỉ cần mang thai đứa bé của Doãn Mặc thì việc biến từ diễn viên hạng 3 lên đại thiếu phu nhân tập đoàn Prosela chỉ còn là vấn đề thời gian. Vậy mà...

Người phụ nữ cụp mắt xuống che giấu sự ác độc lẫn việc không cam lòng liếc nhìn cô bé đang trong lòng Doãn Mặc.

Doãn Y Ngưng chợt cảm thấy rung mình, cô bé cố dúi sát cả người vào lòng đại ca tìm kiếm sự che chở.

”Cút!” Doãn Mặc trầm mặt nói ra một từ rồi ôm tiểu Y Ngưng lại bàn làm việc và đặt cô bé lên đùi.

Người phụ nữ kéo lại trang phục rồi lui ra ngoài, cánh cửa dần khép lại nhưng ánh mắt độc ác như rắn độc vẫn khiến Doãn Y Ngưng hoảng sợ.

”Ca ca. Ngưng nhi cũng muốn chụp ảnh tự sướng với ca ca.” tiểu Y Ngưng nhỏ giọng lầu bầu một cách oán niệm sau đó ngửa đầu nhìn đại ca nhà nàng.

Doãn Mặc khẽ mỉm môi như đang suy nghĩ sau đó khoe môi cong lên một cách tà tữ ”Hảo!”

Bảo bối. Đây là điều muội muốn ngar~ Muốn hối hận thì cũng không kịp rồi. Buông tha muội một lần... ta sẽ không thả tay lần nữa.

Doãn Mặc nắm cằm Doãn Y Ngưng đưa lên cao rồi cúi đầu áp môi lên cánh môi cô, khẽ đưa lưỡi liếm nhẹ một vòng lên cánh môi mềm sau đó ẵm cô lên cao đặt mông tiểu Y Ngưng lên chiếc bàn làm việc.

Doãn Y Ngưng bị hôn cho choáng váng chỉ nghe đại ca cô khàn giọng thì thầm.

”Bảo bối. Ngoan ngar~ há miệng. Ân~”

Doãn Y Ngưng khẽ nhếch môi thì một vật gì đó mềm mại, ướt át chạy tụt vào miệng cô rồi càn quét từng góc ngách, cái lưỡi bé nhỏ của cô bị đùa cho tê rần rồi cùng đùa giỡn với nó. Sau đó cô lại nghe bên tai tiếng chặc chặc nhẹ nhẹ...

”Ngô~”

Dục vọng trong đôi mắt màu trà của Doãn Mặc như bị khơi mào, anh khẽ buông miệng cô bé trong lòng ra rồi ôm cô thật chặt.

Bảo bối của hần.

Chúng ta có nên chơi điều giáo loli hay không nhar~ Hần thật rất mong chờ.

Doãn Mặc ẵm muội muội bảo bối vào phòng nghỉ ngơi sau đó lại tiếp tục làm việc. Có lẽ như tiểu nha đầu không biết thổ lúc thân ái nhar~ nên mới bị thiếu dưỡng.

Nhưng mà không sao đâu. Đại ca sẽ giúp muội quen dần với nó. Bảo bối... muội là của ta a~

Ta cảm thấy ta thật biến thái... khụ...khụ....

Mấy nàng chắc tò mò nữ chính của ta sao ngây thơ như vậy.... ta có thể nói vì khụ... lúc nhỏ... có một đoạn thời gian ... ta nghĩ anh họ ta nói đúng vì baby sinh ra từ rốn....

Đây là do cách giáo dục sai lầm a~

Chương này sao các nàng? Like ta phát....

13. Chương 7: Đối Thủ

Nhìn muội muội bảo bối ngất đi trong lòng Doãn Mặc ôm cô thật chặt rồi chạy thẳng tới bệnh viện gần nhất, quãng đường đi tới bệnh viện đối với anh bây giờ mà nói thật dài... thật dài... ”Vũ chuẩn bị gấp phòng bệnh cùng bác sĩ cho ta. Vài phút nữa ta sẽ tới.”

Tút... tut...tút... Bên kia điện thoại một người nam nhân nào đó đang chết trân vẫn chưa hồi phục được tinh thần. Hần vừa bắt máy sau đó nghe được một câu gì gì đó... Ừmk.. ra vẻ rất... lạnh lẽo... âm trầm... lo lắng ... Tên Vũ nam nhân cầm điện thoại nhìn phía cuộc gọi vừa nãy để xác định người gọi thì xanh cả mặt. Muốn chết~ Tên nam nhân nào đó vội vàng đeo kính, khoác vào chiếc áo trắng dài mẫu mực bay nhanh ra khỏi văn phòng của mình chạy đi chuẩn bị phòng bệnh rồi lôi kéo đợi ở cửa bệnh viện một đội ngũ các bác sĩ và y tá. Thật hiếm thấy khi nào tên kia mất bình tĩnh như bây giờ. Hần rất tò mò xem CEO Doãn có bao nhiêu biểu tình thú vị của loài người. Là một người bạn tốt Đông Phương Vũ có thể nói là một người rất lo lắng cho vấn đề giữa người ... và cảm thú của bạn mình. Không phải hần muốn xúc phạm bạn tốt mà

có thể nói đây hoàn toàn là sự thật. Đông Phương Vũ khi còn học đại học Jose'h đã từng được xưng là cầm thú trong mắt đàn anh đàn em trong trường. Đơn giản vì hắn có thể nghiền cứu một hạng mục nào đó suốt ba ngày không ăn uống ngủ nghỉ. Khi đó hắn đã cảm thấy bản thân mình rất biến thái. Con người có cực hạn của mình nếu không ăn uống sẽ nhờ uống nước mà cầm cự được một khoảng thời gian nhất định. Nhưng nếu không ăn không uống không ngủ nghỉ suốt một ngày thôi cũng đã rất khó để chịu đựng. Chứ đừng nói gì mà còn giữ được đầu óc tỉnh táo để nghiền cứu. Nhưng kỉ lục đó của hắn lại dễ dàng bị phá hủy bởi một tên họ Doãn... học ngành tài chính chứng khoán... tên đó... cái tên cầm thú không phải người đó hắn vừa tính toán vừa lên kế hoạch lại vừa khảo sát suốt năm ngày không ăn uống ngủ nghỉ mà mặt vẫn tỉnh bơ như cơ thể này được làm bằng máy móc. Điều đó khiến Đông Phương Vũ cảm thấy lòng tự tin của hắn đã bị đả kích một cách triệt để. Doãn Mặc rõ ràng là một con cầm thú.... Nói về Doãn Mặc thì Đông Phương Vũ hẳn có thể kể ba ngày ba đêm rằng tên kia về học tập cầm thú như thế nào, về rèn luyện lại cầm thú ra sao... hay từ chối lời tỏ tình của một... đám con gái thẳng tay quyết đoán như thế nào... có thể nói tên kia là một con rõ đầu rõ đuôi lãnh huyết cầm thú. Phòng bệnh 014 VIP. Doãn Mặc xanh cả mặt khi nghe lời bác sĩ nói, ánh mắt càng ngày càng âm trầm, xung quanh căn phòng như có vài cơn bão lớn đang đổ bộ nơi này, khí trời lại giảm nhanh một cách đáng kể. Đông Phương Vũ xê dịch từ từ thân mình vào sát cửa ra vào, lúc này hắn mới cảm thấy hơi thở thông thoáng. Đông Phương Vũ hẳn dám nói, chỉ cần hắn ở gần con cầm thú kia thêm một giây nữa thôi thì hẳn đã có thể trở thành một cái xác đông... Không tin? Cứ nhìn về mặt tím tái vì đông lạnh của vị bác sĩ đáng thương nào đó sẽ biết. Bất quá có thể làm Doãn Mặc quan tâm đến vậy thì chắc là một người rất quan trọng với hắn... rất quan trọng sao? Doãn Mặc... hóa ra tên kia cũng có nhược điểm... thật thú vị... Ting~ Nhiệm vụ tuyển chính 4: Sự hảo cảm của Đông Phương Vũ. (Phần thưởng: Thưởng cho 5 điểm phân phối. Thưởng cho 200 điểm kinh nghiệm. Thưởng cho đặc trưng: mùi hương cơ thể 3. Thưởng cho độ bền +5p) *Kí chủ vẫn chưa tỉnh. Hệ thống tự chấp nhận nhiệm vụ.* Doãn Y Ngưng cảm thấy đầu mình thật đau, tay cũng thật đau, cả người đều đau ê ẩm. Trong bóng tối cô lại nhìn thấy những người thân ở Huyền Vi đại lục. Cô thấy gia gia, thấy ba mẹ và ca ca rồi cô thấy một người đang châu đầu nhìn chằm chằm vào quyển sách sau đó tấm tắc một cách phấn khởi. "Tiểu Ngưng Ngưng... không ngờ Lãnh diễm mỹ nhân như cậu cũng có lúc ngây thơ đến như vậy. Cái gì mà chụp hình tự sướng chứ... chắc... thiệt thòi cậu nghĩ ra được... Bất quá... cậu nói gặp cảnh Đàm Đài ca ca cùng đại tẩu XXX sao? Lãnh diễm mỹ nhân~ Cậu thật xấu. Xem sống đông cung cũng không biết rửa mình."

Nha đầu nào đó đang vừa xem sách vừa lầu bầu lên án mà không biết người cô lên án đang hiện diện phía trên đỉnh đầu mình. Doãn Y Ngưng như gặp kích thích, cô thêm rơi xuống đất đập cho Nạp Lan Tử mấy phát vì cái tội nhanh nhẹn nhanh miệng. "Nạp Lan Tử. Người đợi đó. Ta sẽ trở về."

Một luồng sức mạnh nào đó giứt mạnh khiến Doãn Y Ngưng phút chốc tan biến. Nạp Lan Tử bên tai bỗng nhiên nghe được giọng nói quen thuộc chọt xanh hết mặt mày trong lòng thâm niệm *Lãnh diễm mỹ nhân... mình không có đọc truyện H của cậu... mình không có thấy cảnh H của cậu cùng Doãn Mặc... nên cậu mau về lại trong sách đi a~* *Gào khóc* "Doãn Y Ngưng.... Mình sẽ không giành Teddy với cậu... sẽ không dùng tên cậu làm nữ chính viết H lần nữa... sẽ không....khụ...khụ... làm hư cây đàn dương cầm cậu thích nhất... sẽ không... lỡ tay làm rách con Teddy số lượng bản mà cậu yêu nhất... sẽ không...thôi bỏ đi... Nên cậu đừng ám mình a~ Mình hứa sẽ rèn tinh thần lực lên S cấp. Mình hứa mà~"

Nếu Doãn Y Ngưng còn ở lại đây chắc chắn cô sẽ biết được rất nhiều sự thật mà cô bạn tốt làm sau đó sẽ là một trận hành hạ cùng bị chà đạp. Nhưng rất tiếc Lãnh diễm mỹ nhân lại không biết, bởi vì cô nhóc nào đó đang hứng chịu cái lạnh còng của mùa đông Ai đoán ra chưa? chính 2 a~ là một tên bác sĩ biến thái. Điều giáo nếu chỉ 1 người sẽ không vui~ thân ái. Hình ảnh chàng Đông Phương Vũ rất man phải hum ==]]

14. Chương 6: Nhiệm Vụ Chính Tuyển 2.

Ting

~

Nhiệm vụ tuyển chính 2: Ca ca điều giáo.

Lưu ý: Nghe ca ca trong mọi lời nói.

(Phần thưởng:

Thưởng cho điểm phân phối 5

Thưởng cho điểm kinh nghiệm 200

Thưởng cho danh khí: nước non lênh láng.

Thưởng cho độ bền: 20p)

Vì kí chủ đang ngất nên tự nhận nhiệm vụ

Doãn Y Ngưng dụi dụi mắt đôi mắt xanh biếc vốn trong suốt nay chỉ toàn sương mù khiến gương mặt thiên thần trong đêm đậm đáng yêu khiến nhiều người muốn chà đạp.

Doãn Mặc nghe tiếng động trong phòng nghỉ liền đẩy cửa tiến vào đập vào mắt là hình ảnh tiểu tinh linh đang lạc vào phạm trần, ánh mắt mơ hồ chưa có tia tiêu cự.

Doãn Mặc khẽ cười rồi đi tới bên giường ẵm bảo bối vào lòng nhẹ dõ. Một tay đỡ hông cô, tay còn lại đưa vào váy xoa xoa cái bụng nhỏ nhắn.

"Đói?"

Doãn Y Ngưng tỉnh tỉnh mê mê gật đầu không hề hay biết bản thân đang bị xoắn sở.

"Ngô~ Tay ca ca thật ấm." Tiểu Y Ngưng ánh mắt vô thần nói ra suy nghĩ của mình khiến tên nam nhân nào đó cười run cả người. Ấm sao~ Quả là bảo bối a

~

Bàn tay xấu xa nào đó thuận thế đưa lên phía trên di chuyển đến khi chạm phải hạt đậu bé tí thì dừng lại khẽ vâng vâng nói. Doãn Mặc khẽ thở hổn hển sau tai bé con rồi nhẹ hỏi "Thích không?"

Giọng nói trầm khàn khàn đầy ma lực khiến người ta muốn trầm mê trong nó mà không tự thoát ra được.

"Ấn~ thích.." Tiểu Y Ngưng hít sâu rồi nói... Ô cô cảm thấy thật lạ. Có cái gì đó rất kỳ lạ đang tác quái trên người cô, cái cảm giác hít thở không thông vừa khiến người ta ghét lại vừa muốn trầm mê trong nó.

"Ca.. ca ca~ thật nhột." Thật sự rất nhột a~ cứ như có cả ngàn con kiến đang từng chút một cắn mút cả người cô. Vừa tê tê lại vừa nhột nhột. Thật khó chịu. Cả người cô như nhũn ra.

Doãn Mặc cảm thấy mỹ mãn rồi mới đem tay lấy ra sau đó ẵm muội muội của mình đi rửa mặt.

Đến khi Doãn Y Ngưng tỉnh táo lại thì cô nhận ra mình đang nhai những món ăn ma ma làm lúc trưa. Tiểu Y Ngưng ngước đầu nhỏ lên đánh giá cái người đang ẵm mình.

Tóc hạt dẻ cắt tỉa một cách gọn gàng, lại bóng bệ khi tia nắng chiếu vào. Ánh mắt màu trà khẽ cúp nhìn cô một cách sững sực, mày kiếm cánh môi bạc ánh lên nét nghiêm nghị. Rất đẹp trai

~

"Bảo bối. Há mồm~" cả giọng nói trầm ấm cũng rất lôi cuốn... Doãn Y Ngưng vừa ăn vừa YY cái người mình gọi là đại ca mà không hề hay biết một kế hoạch điều giáo đang dần dần hình thành.

Doãn Mặc nhìn muội muội đang dùng ánh mắt mê gái nhìn mình khoe môi khẽ nhếch một cách đầy hứng thú. Anh khẽ cúi người hôn chụt vào má cô khiến Doãn Y Ngưng tròn mắt nhìn.. sau đó dang một cái mặt đỏ hồng. Tiểu Y Ngưng cúi đầu đầy xấu hổ sau đó giả vờ bình tĩnh nhắm mắt ăn tiếp.

"Hà..." Doãn Mặc thấy hành động đáng yêu của cô thì phì cười một cách sung sướng. Bảo bối... thật đáng yêu.

"Ca ca. Ngưng nhi buồn ngủ a~" Doãn Y Ngưng vừa dụi mắt vừa nũng nịu sau đó ngửa người dựa vào ngực Doãn Mặc. Doãn Mặc điều chỉnh tư thế ngồi cho bảo bối sau đó dùng tay xoa đầu cô nhẹ dõ

"Ngủ ngon bảo bối."

.....

”Doãn tổng. Kế hoạch của công ty....”

”Chỉ tiêu đề ra của”

”Đã ký được hợp đồng của....”

”Đã biết. Giải tán đi.”

Doãn Mặc ẵm tiểu Y Ngưng ra khỏi phòng họp rồi ra thẳng bãi đậu xe để về nhà.

Căn nhà của Doãn Mặc nằm ngay trung tâm thành phố, cách công ty nửa tiếng chạy xe. Căn phòng số 605 nằm ở tầng 6 của khu chung cư cao cấp Venus.

Ting

~

”Ca ca. Nhà ca ca có mấy phòng a?”

Doãn Y Ngưng vẻ mặt háo hức tò mò. Ở Huyền Vu đại lục không có trang thiết bị hiện đại như ở đây. Không có chung cư đồ sộ hay những tòa nhà cao tầng ngấp trời. Người dân Huyền Vu đại lục cũng sống trong nhà nhưng chỉ là những căn nhà trệt. Căn nhà cao nhất cũng chỉ mười tầng trở xuống.

Nghèo sao? Không đâu. Vì họ sử dụng ma pháp không gian nên dù cho chỉ là chiếc hộp bé nhỏ chỉ vài mét vuông thì bên trong không gian là những căn phòng xa hoa bậc nhất.

Đó là cách khắc phục đất đai cho người dân. Vì Huyền Vu đại lục có số dân cư rất đông nên nếu xây nhà theo cách thông thường thì sẽ không có nơi sinh sống.

Cả hai dừng lại trước cánh cửa màu trắng số 605. Doãn Mặc quét thẻ từ rồi cánh cửa bật mở, bên trong gian phòng là một không gian thoáng đãng trong lành. Giữa phòng là một bộ salon trắng bằng nệm, giữa phòng là một tấm vải nhung trắng tuyết.

Doãn Y Ngưng hưng phấn chạy xung quanh đi thám hiểm. Thật thú vị a~

”Ca ca. Ngưng nhi phải ngủ ở đâu a~” trong đây có một phòng ngủ, một toilet, một thư phòng và... một nhà kho? Đáng ghét. Đáng lý ra phải là 1 phòng ngủ và 1 phòng khách a

~

Tiểu Y Ngưng méo máo nhìn phía đại ca nhà mình. Nàng không muốn ngủ dưới đất đâu...

Doãn Mặc bật cười nhìn phía tiểu cô nương sau đó ẵm cô thẳng vào phòng.

”Tất nhiên muội sẽ ngủ chung với ta.” nếu không thì sao ta lại phải sai người dọn phòng ngủ cho khách để sửa thành nhà kho chứ.

15. Chương 8: Trừng Phạt (vi H)

”Doãn Y Ngưng. Muội thật giỏi a~ Dám trốn khỏi công ty. Còn để bản thân mình chật vật như vậy?”

Doãn Mặc hí mắt nhìn phía đang cúi đầu hối lỗi Doãn Y Ngưng đáy mắt xẹt qua tia thương tiếc cùng đau lòng. Xong rồi... xong rồi... ca ca tức giận. Hức... ca ca ... không muốn ghét Ngưng nhi... Tiểu nha đầu rũ xuống cái đầu nhỏ, tay nhỏ bé xoắn xuýt vào nhau một cách chột dạ. Doãn Mặc nửa muốn đánh đòn, nửa lại không đành lòng chỉ trách một câu rồi tự phát ra khí lạnh ngồi xuống ghế đầu giường. Tiểu Y Ngưng xoắn xuýt một hồi mới quyết tâm ngửa đầu lên, ánh mắt ngán ngẩn nước mắt, cánh môi lại cắn vào nhau khiến đôi môi sưng đỏ lên đầy vẻ... ngon miệng. Khuôn mặt trắng hồng vẫn còn mơ hồ dấu sưng do bị đánh lúc trước. Cả người bé con toát ra khí chất ngọt ngào... cầu bị chà đạp. Tiểu nha đầu xé dịch thân mình rồi từ từ nhích về phía Doãn Mặc. Cái mông nhỏ nhích từng tí một một cách cẩn thận, lê lét một lúc rồi ngửa đầu xem phản ứng của ca ca mình. Thấy ca ca đang khép mắt lại nha đầu này đánh bạo nhích mông nhanh hơn. Doãn Mặc khép hờ đôi mắt nhưng vẫn biết nhóc con này đang làm gì. Trong lòng hần lúc này đang cười phì...bảo bối của hần thật sự là rất đáng yêu. Khiến hần lại nổi lên phản ứng. Tiểu Y Ngưng

leo qua phần ghê trống chỗ ca ca đang ngồi, sau đó bò từ từ lên đùi ca ca rồi choàng tay qua ôm tay Doãn Mặc kéo ra trước người cô nhỏ giọng thì thầm. "Ca ca~ Ngưng nhi sai rồi."

giọng nói mềm nhũn khiến tim hần như có một dòng nước ấm cuốn qua, vừa ngứa ngứa lại vừa mềm mại. Sai rồi? Ân~ cô nhóc nghĩ nói vậy anh sẽ lập tức tha thứ cho cô sao? Không a~ Muội muội bé bỏng của hần thật quá ngây thơ rồi. Nếu dễ tha thứ như vậy hần sẽ không là Doãn Mặc. Hần là ai chứ? Hần là một người kinh doanh. Một thương nhân, mà thương nhân thường xem trọng chỉ có lợi ích. Cho nên.... Muội muội bảo bối... người nên làm cho ta cảm thấy nên như thế nào trừng phạt người đâu? Doãn Mặc tay nâng cằm nhóc con bắt cái đầu nhỏ xoay lại rồi như trừng phạt tính cần nhẹ vào cánh môi hồng hần luôn khao khát. Tốt nhất cách trừng phạt là thịt thường... không phải sao bảo bối... "Ân~"

Doãn Y Ngưng khẽ kêu một tiếng, cái miệng khẽ mở làm cho đầu lưỡi Doãn Mặc thuận lợi dò đường đi vào. Hần thô lỗ càn quét từng nơi trong chiếc miệng nhỏ của cô, trêu đùa chiếc lưỡi dính hương của cô rồi một tay xốc lên chiếc đầm trắng trong bệnh viện. Doãn Y Ngưng chợt thấy cả người chợt lạnh nên khẽ run người rồi cả người thu sát vào ngực Doãn Mặc. Thấy phản ứng nhỏ bé của cô, Doãn Mặc cảm thấy rất hài lòng. Bảo bối không ngoan ngar~ Nên ca ca phải trừng phạt a~ Sẽ khiến muội thật... thoải mái~ Doãn Mặc một tay xoa người Y Ngưng, tay còn lại với vào chiếc quần nhỏ hình dâu tây nhẹ nhàng đưa nhẹ ngón tay xuống khe rãnh nhỏ nhỏ từ từ ma sát nó. Tiểu Y Ngưng khẽ vặn vẹo cơ thể của mình, cảm giác đó lại tới thật kỳ lạ. Ừm~ Ca ca~ Như nhận thấy cô nhóc đã động tình Doãn Mặc đưa tay ra khỏi u cổ của cô kéo theo đó là một loại chất lỏng hương vị ngọt ngào. Nhìn hai ngón tay ướt đầm vì chất dịch Doãn Mặc chợt thấy mỹ mãn. Nhìn xem~ Bảo bối muội muội của hần đang động tình. Tiểu dâm oa của hần a~ Động tình khi mới 5 tuổi. Thật thú vị ngar~ Đưa một ngón tay vào miệng Doãn Mặc cảm thấy thật ngọt lại rất thơm, cứ như hần đang được nhắm nháp một lại cam lộ đặc biệt. Doãn Mặc trầm thấp cười khẽ giọng khàn khàn thỏ thẻ bên tai cô nhóc. "Bảo bối thật ngọt. Có muốn ném thử một chút hương vị của muội không ...a~"

Doãn Y Ngưng khuôn mặt ửng hồng, ánh mắt mơ màng nhẹ gật đầu. "Ân~ Muốn a~"

cô không biết mình vừa đáp ứng việc gì, cô chỉ biết giọng của ca ca thật mê người... cô thật thích... Ngón tay Doãn Mặc đút vào miệng cô, nhẹ nhàng khuấy cái lưỡi nhỏ và chơi đùa với nó. Nước bọt rất nhiều lại không kịp nuốt làm khoe môi bé con thoáng chốc bị nước bọt tràn ra ướt đầm. Doãn Mặc nhìn hình ảnh dâm mỹ trước mặt ánh mắt dần u ám. Doãn Mặc cúi người ngậm lấy cánh môi sưng hồng của cô dùng sức liếm mút phát ra những âm thanh chắc chắc say lòng người. Một bàn tay xoa khắp hai bên hạt đậu trước ngực, hết vôn về rồi lại néo néo. Rồi hần cúi người ngậm nhẹ, một bên dùng sức bú mút nó, một bên vẫn xoa bóp nhẹ nhàng. Một bàn tay khác lại lần mò xuống nơi u cổ đang ẩm ướt vì những khoái cảm, hần dùng ngón tay kim nhẹ hạt trân châu nhỏ đang dần sưng cứng lên. "Ân~ Ca ca~ Ngưng nhi mắc tè~ hức... ca ca~"

"Ừm~"

Khó quá nhớ đi tè a~ Ca ca~ Ca ca~ Y Ngưng không chịu nổi nữa a~ Ca ca~ Doãn Mặc nhanh hơn tốc độ của mình, kìm lại hạt trân châu nhỏ dùng sức ma sát nó thật nhanh, thật mạnh không một chút tạm dừng. Bàn tay trên ngực véo thật mạnh hạt đậu cứng ngắt theo đó hần lại cắn mạnh vào hạt đậu đang trong miệng hần. "A~"

tiểu Y Ngưng thét lên một tiếng yêu kiều rồi cô cảm thấy bụng căng phồng sau đó một thứ gì đó như phụt ra từ nơi bí ẩn. Đôi mắt đầy sương mù nhỏ xuống một giọt nước mắt, cả người cô giật giật vì những khoái cảm khi cao triều quá mãnh liệt. Doãn Mặc nhìn muội muội xụi lơ tron lòng mình cảm thấy mỹ mãn. "Bảo bối. Đây là trừng phạt ngar~"

cho nên đừng khiến ta phải lo lắng như vậy. Người không biết khi đó tim ta rất đau... rất đau... nó như bị ai bóp lại và giày xéo. Bảo bối... đừng như vậy... đừng khiến bản thân mình chật vật ... bởi vì ta không biết mình phải như thế nào để bình tĩnh... Khụ... thấy sao? Vừa H vừa có tình cảm phải không??? =]] Chắc... chap kể tên là "Phát hiện."(có thể thay đổi tên mới) =]] cho ta xin like haycmt nha mấy nàng...

16. Chương 7: Lần Đầu Điều Giáo (vi H).

"Oa ca ca~ Ca cũng chơi trò chơi nữa sao?" Doãn Y Ngưng chạy tới cầm máy chơi game từ từ bật máy. Ngô~ Nên chơi game nào a

~

"Bảo bối. Chúng ta chơi đua xe được không?" Doãn Mặc ánh mắt hiện ra từng tia ám quang sau đó nhếch miệng cười. Doãn Y Ngưng như chìm vào nụ cười nửa miệng tà tứ kia chỉ ngốc ngốc gật đầu.

Ca ca hảo đẹp mắt a~ Nghĩ vậy cô nhóc nào đó chồm người lên hôn nhẹ lên khóe môi ai kia sau đó vẽ mặt say mê liếm liếm khóe môi. Thật ngọt. Ngô~ Cô thích.

Doãn Mặc ánh mắt càng trầm hơn sau đó ôm cả người cô nhóc nào đó đặt ngồi trên đùi mình và bắt đầu bật game.

"Bảo bối. Chúng ta chơi cá cược được không a~"

Doãn Y Ngưng dựa sát lồng ngực Doãn Mặc sau đó gật đầu. Rất thú vị ngar

~

"Ân~ Nhưng mà cá gì a~" Bé ngốc nào đó bắt đầu phân vân về vụ cá cược mà không hề hay biết một con sói nào đó đang đào sẵn hố chỉ chờ cô nhảy vô.

"Người thua sẽ làm theo những gì mà người thắng yêu cầu.. Bất cứ việc gì." Doãn Mặc cười cười khi thấy con mồi ngốc nghếch đang từ từ hướng cái hố khiêu xuống.

Ân~ Bảo bối thật ngoan. Chỉ cần một bước nhỏ nữa là được. Bảo bối... tới đây với ca ca ngar

~

"Tốt. Ca ca. 3 ván định thắng thua được không ngar?" Doãn Y Ngưng vẽ mặt bưng bưng hưng phấn kéo kéo áo ca ca cô , ánh mắt sáng lấp lánh đầy vẻ tò mò muốn thử.

"Được."

Ting~ Con mồi sập bẫy.

Bảo bối thật ngoan. Lúc nào cũng nhảy vào cái bẫy ca ca đã đào sẵn.

1 tiếng sau.

Doãn Y Ngưng uể oải cắn môi ánh mắt ngập nước xem ca ca Doãn Mặc. Ca ca thật xấu, không chịu nhường muối muối một tí nào. Hức... Ca ca là bại hoại.

Doãn Mặc cúi đầu nhìn phía đang mếu máo muối muối mà cảm thấy buồn cười. Ngốc nha đầu... sao ca ca có thể thua muối được chứ.

"Ngar~ Bảo bối muốn quỵt nợ?" Doãn Mặc có hứng thú nhìn phía cau có tiểu muối cảm thấy hôm nay thời tiết thật đẹp.

"Không có. Ngưng nhi thua rồi."

Nàng là bé ngoan. Sẽ không chơi xấu... sẽ không quỵt nợ. Bất quá nếu cô nhóc này biết điều gì sắp xảy ra với mình thì có chơi xấu cách mấy nàng cũng lựa chọn quỵt nợ.

Doãn Mặc gật gù một cách tà ác...

"Đến. Ca ca giúp ngươi tắm. Tắm hương hương sẽ ngủ thật ngon ngar~"

"Ngưng nhi tắm một mình không được sao?" Nàng không muốn a~ Ca ca là xấu đản. Muối muốn tắm một mình a

~

"Bảo bối muốn quỵt nợ?"

Uy hiếp. Giọng của ca ca rõ ràng là đang uy hiếp muội. Không chịu đâu.....

”Không có. Bảo bối là bé ngoan.”

Trong phòng tắm.

Doãn Mặc giúp tiểu Y Ngưng cởi đồ sau đó thả tiểu nha đầu vào bể nước ấm. Doãn Y Ngưng bì bõm trong bể nước đó một cách hứng thú sau đó khi nước đầu nòng lại cứng đờ người.

Ca ca... ca ca của cô sao cũng cởi hết đồ a~

Bất quá... đáng người tốt a

~

Làn da đồng khỏe khoắn, cơ bắp không phải loại cuộn cuộn nhưng cũng rất đẹp a~ cả sáu múi cơ bụng... sau đó là... ân ...

Doãn Y Ngưng lấy tay che mũi. Đáng ghét, nòng bị chảy máu cam a

~

Doãn Mặc cười cười nhìn phía đũa lưng về hướng hần. Nếu hần thấy không nhầm thì cô nhóc này vừa bị chảy máu mũi... vì nhìn thấy cơ thể hần sao? Thật thú vị!

Bước chân vào bể tắm Doãn Mặc ý vị thâm trường nhìn bóng lưng cô nhóc. Sau đó nhấc cơ thể bé nhỏ ngồi vào lòng mình. Bắt đầu quá trình tắm rửa.

Doãn Mặc lấy xà phòng chà nhẹ lên lưng cô bé, sau đó cho chút nước lên phần lưng rồi xoa cả cơ thể cô. Thỉnh thoảng lại cố ý chạm vào vùng ngực bé nhỏ chưa phát dục của cô nhóc khiến hạt đậu bé nhỏ khẽ cứng lên rồi run rẩy từng đợt.

”Ngô~ Ca ca... thật khó chịu.”

”Bảo bối ngoan ngar~ Phải chà khắp người mới hương hương nhar.”

Doãn Mặc vẽ mặt đứng đắn nói chuyện với cô nhóc nếu như bỏ qua vật đang từ từ phồng lên to lớn và đỉnh phía sau mông cô.

Tiểu Y Ngưng đưa tay ra phía sau lưng nắm lấy vật đang chọt chọt sau lưng cô. Ngô~ Cứng cứng ... Ấm ấm.... Ngô~ Cái gì a?

Chỉ thấy Doãn Mặc khẽ hít một ngụm khí sâu đầy vẻ thoải mái sau đó nhẹ nắm tay cô di chuyển từ từ mạnh hơn.

”Ân~ Bảo bối ... thật thoải mái~”

”Ca ca~ Người không khỏe sao?” Tiểu Y Ngưng nghe tiếng hít thở nặng nề sau lưng cứ nghĩ là ca ca mình bị bệnh nên vô cùng lo lắng.

”Ân~ Bảo bối nhu nhu ca ca... chỉ cần nhu nhu ca ca sẽ không sao~” Doãn Mặc trầm thấp khẽ dụ dỗ.

Cho đến khi một lúc lâu sau cô cảm thấy tay mình càng ngày càng chua xót mới nức nở nói.

”Ca ca. Ngưng nh tay thật mỗi a~” cái tay cô vừa phải đưa ra phía sau lại vừa phải vận động liên tục khiến nó đã mỗi nhừ.

”Ân~” Doãn Mặc quyết định tăng thêm lực nhanh hơn ... nhanh hơn nữa sau đó một dòng sữa phụt ra hòa vào bể tắm.

Doãn Mặc ôm chặt thân thể bé con khẽ hít một hơi cho bình tĩnh sau đó khẽ nở nụ cười.

”Bé con thật ngoan. Đến~ ca ca giúp người thoải mái có được hay không?”

Doãn Y Ngưng thần thờ gật đầu đáp ứng. Giọng nói của ca ca thật mê người.

Doãn Mặc đưa tay xoa sạch bọt xà phòng trên người cô bé sau đó liếm nhẹ vào vành tai nhỏ mẫn cảm. Tiểu Y Ngưng như bị điện giật cả người lại bắt đầu ngứa ngáy.

Doãn Mặc đưa một bàn tay xoa nhẹ xuống vùng bụng cô nhóc rồi chạm nhẹ vào vùng kín bí ẩn của cô.

Sau đó khẽ vuốt ve nó. Doãn Y Ngưng vận vẹo cơ thể trong tiếng cười khẽ của Doãn Mặc. Bảo bối thật nhạy cảm a

~

Ngón tay thon dài chạm nhẹ vào hạt đậu nhỏ nơi u cổ. Tiểu Y Ngưng nước nỡ ra tiếng.

”Ca ca~ ca ca~ Ngưng nhi thật khó chịu. A~” ô ô ô... ca ca thật xấu...

”Ca ca~ Ngưng nhi mắc tè~”

”Ngoan bảo bối. Không sao ngar~ Rồi muối sẽ thích cảm giác này ar~” Doãn Mặc nhanh hơn động tác trên tay, một tay chạm hạt đậu đang sưng đỏ vì bị kích thích tay còn lại xoa nhẹ hạt đậu nơi ngực nhóc con.

Doãn Mặc cúi đầu hôn cánh môi đang run run vì những khoái cảm đầu tiên của cuộc đời cô bé, chiếc lưỡi dài quét lấy mật ngọt nơi miệng phát ra những tiếng chặc chặc dâm mỹ.

Tiểu Y Ngưng ánh mắt đầy sương mù, cái mũi lại đỏ bừng thở ra từng hơi thở nóng rực. Ca ca~ Ngưng nhi nhớ quá muốn tè a

~

Ca ca

~

Doãn Mặc như nhìn thấy giới hạn của bảo bối nhà mình nên một cái hơi hơi dùng sức khiến tiểu Y Ngưng khóc thét lên rồi ngất lịm.

”Ar~”

Phần bụng dưới của cô bé nóng lên rồi một dòng nước mạnh mẽ phụt ra hòa vào trong nước.

Lần cao trào đầu tiên của cuộc đời Doãn Y Ngưng đã ngắt xủ cho lần triều thủy mãnh liệt.

Doãn Mặc nhìn phía đang ngắt xủ bảo bối nhỏ khẽ ôm cô vào lòng rồi bế cô ra khỏi phòng tắm.

”Bảo bối của ta. Đây chỉ mới là bắt đầu. Người phải chuẩn bị tinh thần ngar~”

Nói rồi Doãn Mặc ôm cô đi vào giấc ngủ.

Một đêm hảo miên.

H nhẹ nhá... lần đầu điều giáo ... ta cảm thấy tiểu Y Ngưng thật ngây thơ... nên ta muốn bắt nạt con bé =]].

Thích hok các tênh êu?

Thích thì like hay cmt cho ta nhá =]]

1400 từ đó nha =]]

17. Chương 9: Bí Mật Bị Phát Hiện

Đông Phương Vũ vui vẻ huýt sáo bước nhanh qua dãy hành lang dài vắng vẻ. Hắn cảm thấy trong lòng như có một con ác ma kêu gào một cách mãnh liệt. *Cướp lấy nó... chỉ cần thứ hắn xem trọng người phải cướp lấy nó... *Không phải người rất muốn thắng sao? Đây là lúc để người chiến thắng a~* *Chỉ cần cướp đi nó... người Đông Phương Vũ sẽ là người chiến thắng.”

Không được cướp... người không thể làm hành động vô sỉ như vậy... Hắn rất tin tưởng người không phải sao? *Người là người hắn tin tưởng... nên người không thể phản bội hắn...* *Không thể...* *Không

thể.....* *Không thể.....* Văn phòng âm u là một tiếng cười trầm thấp vang lên khiến cho người ta có một cảm giác rợn người. Không thể sao? Nếu như hần biết bí mật của hần bị phát hiện thì sẽ là một khung cảnh như thế nào a~ Máu chảy thành sông? Thây phơi thành núi? Hay là... hần sẽ cầu xin ta giữ kín bí mật này? "Hàr...hàr..."

Thật tò mò đâu. Đến cùng thì một người như thế nào mới khiến hần phải lo lắng như vậy? Đông Phương Vũ đẩy mắt âm u lướt qua một tia hứng thú. Sau đó hần cầm lấy cây phi tiêu nhỏ và... *Vụt... pháp* Tầm bắn đồ thu nhỏ bị mũi phi tiêu đâm thủng một lỗ nhỏ chỉ thấy phía bị lủng trang giấy là phòng VIP 014. Doãn Y Ngưng tỉnh dậy thấy trong căn phòng bệnh chỉ có một mình mình thì cảm thấy rất thất vọng. Bé con loay hoay trên giường một lúc sau thì thấy một tờ giấy nhỏ để dưới ly sữa ấm. Doãn Y Ngưng cầm cốc sữa vừa uống vừa đọc dòng chữ cứng cáp bên trong. "Bảo bối ngoan. Ca ca đi họp gấp trưa sẽ về sớm thăm người. Thương người bảo bối."

Doãn Y Ngưng khẽ cau cau cái mũi, cái đầu nhỏ lại nghiên nghiên suy tư, gia gia và ba ba thì bị vây ở trong quân khu chưa về được... ma ma thì đã đi lưu diễn tới Senshara. Nhị ca lại học nội trú tháng sau mới về... còn đại ca lại đi họp.... Thật nhàm chán.....thật nhàm chán a~ *Cạch!* Là Vũ ca ca. "Vũ ca ca. Chờng nào Ngưng nhi mới được xuất viện a?"

Doãn Y Ngưng bò xuống giường chạy tới ôm đùi Đông Phương Vũ. Chỉ thấy ánh mắt hần lóe lên vẻ u ám sau đó giang tay ôm thân hình bé nhỏ vào lòng mới lắc đầu nói. "Chưa được a~ Đầu muội còn máu bầm nên phải đợi nó tiêu hết mới có thể xuất viện."

Vừa nói vừa thuận tay ẵm cô bé ngồi trên giường bắt đầu giở trò... "đòi bại"... "Đến... Tiểu Y Ngưng. Chúng ta ăn sáng thôi."

Đông Phương Vũ vừa nói vừa xé nhỏ miếng bánh sandwich kẹp thêm thịt bò vụn bỏ vào cái miệng đang há ra của Doãn Y Ngưng. Rồi nhìn cô bé nhai nhóp nhép như chú sóc con. Những khi đó hần lại cảm thấy mình là một... bảo mẫu chuyên nghiệp. Thật là... rõ ràng nói muốn cướp vật nhỏ cho Doãn Mặc phát điên nhưng khi nhìn gương mặt ngây thơ này hần lại không hạ thủ được. Trong lòng hần vang lên từng hồi chuông cảnh báo. Nó kêu hần phải dừng lại... càng sớm càng tốt... nếu không hần sẽ trầm luân. Nhưng mà... aiz... thật khó nghĩ. "Vũ ca ca~ Ăn a~"

Tiểu Y Ngưng cũng xé miếng bánh nhỏ đưa vào miệng hần, Đông Phương Vũ vì mãi suy nghĩ nên không để ý lắm, đến khi định thần lại thì thấy lưỡi hần đang liếm phải một cái gì đó mềm mại lại hương hương. Doãn Y Ngưng cũng không nghĩ nhiều, cô thấy Vũ ca ca ăn xong miếng bánh lại toét miệng ra cười toe toét. Ngơ~ Vũ ca ca thật ngoan. Đông Phương Vũ ánh mắt lóe ra tia sáng kì lạ rồi chợt biến mất sau đó hần ôm tiểu Y Ngưng một cái thật chặt.... thật chặt như muốn khảm cô nhóc này vào cơ thể hần rồi hần bật cười khanh khách khi thấy cô nhóc mặt đỏ ửng vì không hiểu ra sao. Doãn Y Ngưng xù lông nhào lên cắn lấy ngón tay của tên nào đó một cái thật mạnh rồi không thêm nhả ra nữa... Phù phù~ Vũ ca ca thật đáng ghét, xem tí nữa Y Ngưng ngộp thở chết rồi. Hừ hừ! Đông Phương Vũ ánh mắt càng ngày càng âm u khi đầu ngón tay được bao quanh cái miệng nhỏ nhắn ướt át. Khẽ nhúc nhích ngón tay trong khoang miệng bé nhỏ hần chợt cảm thấy sự thoải mái chưa từng có... nhiều hơn... hần muốn nhiều hơn nữa... Muốn cô bé nở rộ ra vì hần... thở hổn hển vì hần... rên rỉ vì hần... cao triều vì hần... Đông Phương Vũ lại nhớ tới hình ảnh vài ngày trước của anh em nhà họ Doãn. Thật sự là rất dâm mỹ a.... Bé con khuôn mặt đỏ hồng vì động tình... từng hơi thở dồn dập... tiếng rên rỉ nho nhỏ như chú mèo con muốn tìm bắt mồivà còn... dòng nước dịch thơm ngát phun ra lúc cao triều... Đứng ngoài cửa hần có thể thấy rất rõ từng biểu cảm đáng yêu của cô... hơn nữa hần có thể thấy rõ tiểu hoa huyết bé nhỏ nở rộ trong tay Mặc... tuyệt đẹp... hạt trân châu bé nhỏ sưng cứng nằm kề khe suối ướt át.... Nếu là hần... hần chắc chắn sẽ chơi đùa đến khi bé con ngất đi... đến khi bé con cầu xin hần tha thứ... đến khi tiểu hạt châu đỏ hồng như máu.... Nghĩ nghĩ Đông Phương Vũ chợt rung người... Hần lại có phản ứng với cô nhóc này... thật không ngờ a~ Tiểu Y Ngưng lại lần nữa rầu rĩ. Đây đều là cái gì cùng cái gì a~ Đầu lưỡi cô tê quá... lại rất ngứa... Lại thêm 1 con sói đội lớp người... ta cảm thấy chỉ số biến thái của ta ngày càng tăng rồi... vì ta đang muốn Đông Phương Vũ biến thái đối xử với Y Ngưng.... Các nàng nói ta có nên làm vậy không a~ Vì là điều giáo nên ta muốn càng ngày càng tăng cấp lên... sau đó sẽ là 3p 4p 5p gì gì đó....haiz... cho ta ý kiến với..... Có lẽ một thời gian lâu nữa mới trưởng thành a~

18. Chương 8a: Bài Học Đầu Tiên Của Cuộc Đời.

Doãn Y Ngưng cau mày sau đó cặp mắt dần dần hé mở. Cái đầu nhỏ của cô vẫn dụi dụi vào lồng ngực ấm áp của ca ca sau đó ngáp một cái, sương mù đôi mắt dần dần rõ ràng hơn.

Tiểu Y Ngưng ngẩng đầu nhìn phía ca ca của mình bắt đầu lần nữa đánh giá một cách tỉ mỉ. Cô đưa ngón tay bé nhỏ lên phác họa khuôn mặt yêu nghiệt của ca ca mình.

Mũi cao, mày kiếm sau đó đưa ngón tay mềm chạm nhẹ lên hàng mi dài cong vút hơi run run của Doãn Mặc.

Từ lúc cô nhóc này giật mình tỉnh giấc anh cũng đã thức dậy chỉ là ánh mắt lửa nóng của cô khiến anh dừng lại những hành động của mình.

Doãn Y Ngưng sờ sờ đôi gò má của anh như sờ một vật cô yêu quý, nhẹ nhàng lại cẩn thận. Sau đó lại đưa tay phác họa cánh môi mỏng của anh. Môi ca ca rất ngọt a~ Y Ngưng thật thích. Nghĩ nghĩ cô nhóc lại nhón lên cái đầu nhỏ rồi bẹp một ngụm rõ to.

Doãn Mặc trong lòng mừng thầm nhưng anh lại vẫn nằm bất động. Có lẽ cô nhóc này sẽ cho anh thêm vài điều bất ngờ nữa... Tỷ như bây giờ...

Như nhớ lại việc tu nhân tối qua Doãn Y Ngưng đỏ hết mặt mũi. Tuy cô không biết việc đó đại biểu cho cái gì, nhưng cô lại cảm thấy hết sức xấu hổ. Trong thâm tâm cô lại biết không nên như thế, việc đó không nên xảy ra nhưng vì sao lại không nên xảy ra cô lại không biết.

Sau đó Doãn Y Ngưng lại ngửa đầu hôn anh một cái rồi như quyết tâm việc gì cô nhỏ giọng lầu bầu.

"Ca ca là của Y Ngưng. Y Ngưng ... thích ca ca. Thật thích... thật thích."

Doãn Mặc trong lòng mừng rỡ như điên nhưng vẫn rất tỉnh táo để phán xét mọi việc. Ra vẻ cô nhóc này vẫn chỉ đến mức thích thôi. Các yêu còn quá lâu dài. Nhưng anh sẽ đợi. Sẽ đợi bảo bối chính miệng nói ra cô yêu anh.

Bất quá... nói gì thì nói điều giáo vẫn phải tiếp tục a

~

Nghĩ nghĩ Doãn Mặc mở mắt ra bình tĩnh nhìn chú rùa rút đầu nào đó đang vùi vào ngực anh ánh mắt lóe lên vẻ dung túng, sủng nịch.

Tay nắm cằm cô nâng lên sau đó cánh môi bạc áp nhẹ lên đóa anh đào mềm mại một nụ hôn buổi sáng. Dường như vẫn chưa thỏa mãn, anh dùng đầu lưỡi cạy miệng cô ra rồi tàn sát trong đó. Đến khi Doãn Y Ngưng xụi lơ trong lòng anh mới buông cô nhóc ra.

Cả khuôn mặt cô bé như quả đào chín sáng bóng đầy mê người, cánh môi hồng bây giờ đã đỏ hồng vì vừa bị chà đạp, ánh mắt ngập nước khiến cô càng thêm mê người. Doãn Mặc khẽ rên một tiếng rồi ôm chầm lấy cô, chốc lát sau khi bầu không khí ái muội ban nãy tan đi anh mới bắt đầu làm vệ sinh cho cả hai người.

Bữa sáng ấm áp được hoàn thành trong sự đỡ đỡ của cô lẫn vẻ sủng nịch của anh. Người uy người nuốt bất diệc nhạc hồ.

Khi đến công ty đồng hồ đã tới 8h. Mọi người chỉ nhìn thấy ánh mắt sủng nịch từ CEO Doãn của họ dành cho cô búp bê nằm trong ngực.

Thời gian Doãn Mặc đi họp là khoảng thời gian buồn chán nhất của Doãn Y Ngưng. Cô nhóc lén lút chạy ra văn phòng của ca ca sau đó thẳng tiến đến thang máy và vùi một cái biến mất khỏi cánh cổng tòa nhà Prosela.

Quảng trường Rubie thành phố Ruby.

Trên quảng trường Rubie rộng lớn tấp nập là một tiểu thiên thần đang ôm trong lòng một chú gấu bông to đùng. Cô bé khuôn mặt bầu bĩnh tò mò nhìn xung quanh đầy vẻ hiếu kỳ.

Từ khi đến thế giới này, lần đầu tiên Doãn Y Ngưng tự mình bước đi khám phá cả thế giới xung quanh cô một cách tự do như vậy. Thật sự rất tuyệt.

Con đường Rainbown đầy những cửa hàng tuyệt đẹp, từ những cửa hàng quần áo rực rỡ sắc màu, đến những cửa hàng kẹo cùng cửa hàng đồ chơi.

Đôi mắt linh hoạt của cô bé chợt sáng lên một cách kì lạ sau đó bé con nhanh chân bước vào cửa hàng gấu bông to lớn.

Ở đây là một thế giới tuyệt vời. Thiên đường ngọt ngào của những chú gấu Teddy xinh xắn.

Điều thu hút cái nhìn của cô là chú gấu màu nâu nhỏ đang mặc trên người chiếc đầm hoàng cung thời xưa. Trông nó thật sang trọng. Đây là chú gấu số lượng bản mà cô đang thiếu. Thật tuyệt

~

Hơi ngắn tý nhá. Cỡ 855 từ thôi...

Chúc các nàng ngủ ngon nè ...

Moak....~

Cho ta like hay cmt nhá..... good night~

19. Chương 10: Bắt Gian Tại Giường

Đông Phương Vũ liếm nhẹ khóe môi, ánh mắt lại thâm sâu như đáy vực, trong đôi mắt ấy dần dần hiện lên tia dục vọng. Hắn muốn nha đầu này... muốn cô... muốn đem thiên sứ nhỏ chặt ra từng khúc... rồi nhét vào bụng... Ting~ Nhiệm vụ tuyến chính 4: Sự hảo cảm của Đông Phương Vũ hoàn thành. (Nhận thưởng: Điểm phân phối: 5 [tổng điểm phân phối hiện có:15] Điểm kinh nghiệm: 200 Đặc trưng: mùi hương cơ thể 3. Độ bền: +5p.) *Yêu cầu kí chủ phân phối cùng kích hoạt.* Doãn Y Ngưng đang bị trêu đùa một cách mơ màng thì nghe bên tai tiếng kêu hoàn thành nhiệm vụ. Ngơ~ *Phân phối: 5 nhan sắc...3 mẫn cảm... còn lại vào thể lực. Kích hoạt đặc trưng.* *Đã phân phối. Yêu cầu xem lại thuộc tính.* Tính danh kí chủ: Doãn Y Ngưng. Tuổi: 5 tuổi (Loli) Giới tính: Nữ Nhan sắc: 52 (thiên thần Loli) Trí lực: 70 Khí lực: 28 Độ bền: 30p Độ mẫn cảm: 60 Danh khí: Không. Kỹ năng: Đàn dương cầm (cao cấp) Đặc trưng: mùi hương cơ thể 3. Điểm phân phối: 0 Điểm kinh nghiệm: 1600 *Đặc trưng: mùi thơm cơ thể nghĩa là sao?* *Giải thích thắc mắc của kí chủ: Mùi thơm cơ thể ở mỗi giai đoạn sẽ khác nhau trở nên càng ngày càng thơm, càng ngày càng xa... cấp 4 của đặc trưng là Vạn dặm mùi thơm. Mẫn phân là Tinh linh hoa. Yêu cầu kí chủ cố gắng.* Doãn Mặc sau khi họp xong thì đi thẳng tới bệnh viện trên đường đi lại ghé cửa tiệm bánh kem Barbee xếp hàng mua bánh. Tiểu Y Ngưng rất thích ăn bánh kem dâu số lượng có hạn bán tại tiệm này. Hắn còn nhớ vài ngày trước nhóc con vừa tỉnh lại đã khóc rất nhiều. Hắn biết những chuyện cô bé xảy ra... cũng biết cô rất ủy khuất nên hắn đã nhờ người mua bánh kem tới để dỗ cô. Doãn Mặc thật may mắn vì bảo bối của anh khi đó đã nín khóc, cứ nghĩ tới cái báo cáo chuẩn đoán hắn lại sôi máu lên. Chấn thương não nhẹ... bàn tay bị trật khớp. TMD..... Con bà nó.... Người phụ nữ độc ác kia lại lấy cái túi xách của ả đập vào đầu bảo bối nhà hắn... xem đoạn ghi hình trong cửa hàng bán gấu bông hắn cảm thấy máu của hắn tăng rồi. Nhất là khi ẵm bé con trên tay, mùi máu phía đỉnh đầu của con bé làm hắn muốn giết người. Nếu không phải vì chăm sóc bé con làm bị trễ vài ngày, đến khi sau khi điều tra hắn mới biết Hàn Mạnh Long đã nhanh tay tiễn đưa con riêng cùng con đàn bà đó sang nước ngoài thì hắn nghĩ hắn sẽ tìm người thủ tiêu cả hai mẹ con ả. Dã loại sao? Bạch Liên Ngọc dã loại là hải tử của người Bạch Liên Kiều mà không phải tiểu bảo bối nhà chúng ta. Bạch Liên Ngọc, Bạch Liên Kiều.... Mọi chuyện vẫn chưa kết thúc đâu. Doãn Mặc cầm hộp bánh nhỏ bước đi trên dãy hành lang dài khóe môi câu lên nụ cười ranh mãnh. Bảo bối a~ xem ca ca mua gì cho muội này... muội báo đáp ca ca sao đây nhar~ Lại nói nơi phòng bệnh, một bầu không khí ái muội đang lan tỏa ngày một dày đặc. Chỉ thấy Đông Phương Vũ đang duỗi đầu lưỡi liếm láp vành tai mềm mại ngọt ngào, ngón tay vẫn còn chơi đùa với đầu lưỡi dính hương. Doãn Y Ngưng mơ mơ màng màng cảm thấy cả người như nhũn ra không còn chút sức lực, cái lưỡi của cô tê dại đến gần như mất cảm giác. Khóe miệng chảy ra từng sợi tơ ái muội, ánh mắt thất thần đầy sương mù....phía bên tai cô bị liếm láp tới đỏ bừng truyền ra từng trận run rẩy. Như hải lòng với tác phẩm của mình, Đông Phương Vũ càng thêm ra sức trêu đùa cái miệng nhỏ nhắn, ngón tay thon dài ra sức trêu đùa cô đút vào đấy ra đùa bất diệc nhạc

hồ. Hắn rất muốn chơi trò ...khẩu dân a~ Xem cái miệng bé nhỏ vừa ướt át lại vừa mềm mại. Đây thật sự là trời sinh dân oa. Đông Phương Vũ nổi lên hứng thú đẩy tay nhanh hơn, cánh môi bé nhỏ chum lại phối hợp ngón tay giao hợp tạo nên hình ảnh dân mị. Khi Doãn Mặc mở cửa phòng tìm hắn như ngừng lại sau đó như có gì đó thôi thúc lại đập nhanh với tần suất đáng sợ. Đáng chết. Muội muội hắn đang bị con sói nào đó khinh bạc a~ Đông Phương Vũ khoe miệng cười cười nhìn Doãn Mặc sau đó làm đưa ngón tay lên miệng làm động tác giữ im lặng rồi chỉ phía đang mơ màng Doãn Y Ngưng như đang nói *nhìn xem... bảo bối của chúng ta đang rất hưởng thụ a~* Doãn Mặc nhìn phía bằng hữu thì nghiêng răng nghiêng lợi nhưng khi nhìn phía đang bị trêu chọc đến mơ màng Doãn Y Ngưng thì hắn khẽ mím môi. Trong lòng lại dâng lên từng đợt sóng mãnh liệt gào thét *làm nàng... trêu đùa nàng... cùng nhau làm tiểu dân oa phải khóc xin tha thứ.* Tiểu Y Ngưng cái miệng nhỏ nhắn như bị đùa tới sưng lên đỏ hồng như máu, máu trong cơ thể cô đang sục sôi một cách mãnh liệt. Cô cảm thấy bản thân ngày càng nóng thần trí ngày càng mơ hồ. Sau đó không còn biết gì hết. Ting~ Nhiệm vụ chính tuyến 5: Đông Phương Vũ điều giáo. (Phần thưởng: Thưởng cho điểm phân phối 5. Thưởng cho điểm kinh nghiệm 200. Thưởng cho đặc trưng: Vạn dặm mùi hương. Thưởng cho độ bền: +5p.) *Tự động nhận nhiệm vụ.* Các nàng có để ý hay không. Cứ mỗi lần nhận nhiệm vụ điều giáo tiểu Y Ngưng của chúng ta đều đang ngắt xỉu... sau đó hệ thống mới thông báo nhiệm vụ. Hệ thống là có ý nhar~ Nói chứ các nàng thấy chương này ra sao?

Khúc khích... vài chương nữa mới có Vi H nhá... lúc đó chắc có 3p =]]

20. Chương 8b:

Tấm hình chap này là của Bạch Liên Kiều lúc trưởng thành... nó hơi... sexy tí ... khụ...

Mãi mê nhìn chú gấu Doãn Y Ngưng không để ý đến xung quanh, một bàn tay chợt đẩy cô làm Doãn Y Ngưng té bịch xuống đất.

"Né ra!" một giọng nói nhu nhu từ phía sau vang lên.

Tiểu Y Ngưng định thần lại ngẩng đầu lên thì thấy một cô bé với mái tóc màu nâu cam, đôi mắt màu xanh lá đầy ghen tỵ nhìn phía cô.

Doãn Y Ngưng chợt thất thần trong chốc lát, không phải ngẩn người vì cô bé trước mặt quá xinh đẹp mà cô ngẩn người vì hệ thống đột ngột vang lên.

Ting~

Nhiệm vụ ngoại tuyến chính: Đả bại Bạch Liên Kiều.

(Phần thưởng:

Thưởng cho 5 điểm phân phối.

Thưởng cho 100 điểm kinh nghiệm.)

Nhiệm vụ chính tuyến 3: Sự hảo cảm của Long Ngạo Thiên.

(Phần thưởng:

Thưởng cho 5 điểm phân phối.

Thưởng cho 200 điểm kinh nghiệm.

Thưởng cho đặc trưng: mùi hương cơ thể 2.

Thưởng cho độ bền +5p.)

Yêu cầu nhiệm vụ: Hoàn thành cả hai nhiệm vụ cùng lúc.

Nhiệm vụ thất bại: phạt giam phòng tối 200 năm.

(A: Đồng ý) (B: Không đồng ý)

Doãn Y Ngưng khẽ cau mày nhìn phía nhiệm vụ sau đó bấm đồng ý.

Tiểu cô nương kia thấy con nhóc tóc bạch kim té xuống đất thì cảm thấy rất đặc ý, nó làm cho cô có cảm giác bản thân cô là nàng công chúa cao cao tại thượng còn cô bé kia chỉ là thứ bình dân hâm mộ dõi theo cô.

Doãn Y Ngưng chống tay định đứng lên thì một bàn chân nhỏ đạp mạnh lên mu bàn tay cô khiến cô nhóc cả khuôn mặt trắng bệch. Thật đau quá...

Doãn Y Ngưng mắt rướm rướm nhưng vẫn cố nén nước mắt vẻ mặt quật cường khê cắn môi, sau đó giọng run run nghẹn ngào nói.

"Thả chân ra!"

Đáp lại tiểu Y Ngưng là cái đạp mạnh hơn, rồi như dùng sức cô bật người dậy thật mạnh khiến cô bé kia trượt chân té bịch trên mặt đất.

Một tiếng khóc thảm thiết chọt ré lên, chỉ thấy Doãn Y Ngưng lom côm ngồi dậy một tay ôm gấu bông tay bị giẫm lại giấu sau lưng chùi chùi vào làn váy.

Một người phụ nữ dẫn theo người bảo tiêu từ đằng xa lật đật chạy lại đỡ cô bé kia. Chỉ thấy cô bé gây chuyện khi nãy chỉ tay vào Doãn Y Ngưng với ánh mắt oán độc cùng ghen tỵ. Sau đó:

Bốp!

Một tiếng vang lớn vang lên, chỉ thấy đôi gò má hồng hồng của Y Ngưng một bên sưng đỏ, môi khoe miệng còn chảy ra một tí máu.

"Đồ dã loại. Không có giáo dưỡng." Người phụ nữ mặc một chiếc đầm bó sát người màu đen lộ ra thân hình bốc lửa cùng vẻ sang trọng. Chỉ đáng tiếc khuôn mặt xinh đẹp lúc này đã vằn vện một cách dữ tợn.

"Ma ma~ Hức... con tiện nhân này làm Liên Kiêu té... hức~" tiểu cô nương được gọi là Liên Kiêu kia vừa thút thít lại vừa cáo trạng, trong ánh mắt lại lóe ra sự đặc ý cùng hả hê. Xinh đẹp hơn cô thì sao chứ? Còn không phải là nghèo hèn. Đến cả con Teddy nhỏ mặc đầm cũng không mua được. Hừ!

Tiểu Y Ngưng tay khê chùi khoe miếng dính máu của mình, tay kia ôm thật chắc chú Teddy quen thuộc.

"Y Ngưng không làm sai." Doãn Y Ngưng vẻ mặt quật cường gằn từng chữ. Cô không hề làm gì sai hết. Tiểu Y Ngưng chọt cảm thấy mình thật ủy khuất rất muốn... rất muốn ca ca đòi lại công bằng cho mình.

Ô ô... Ca ca~ Y Ngưng nhớ quá muốn người a~

Hức!

Phía bên tòa nhà Prosela.

Cả tòa nhà như bị bao vây bởi cơn bão áp suất cực thấp. Bởi vì CEO Doãn của chúng ta sau cuộc họp trở về văn phòng thì phát hiện ra một cô nhóc nào đó bị mất tích. Doãn Mặc cảm thấy bản thân mình như điên mất rồi. Anh chạy từng tầng để tìm cô nhóc đó nhưng vẫn không tìm được.

Lần đầu tiên anh cảm thấy thế giới của mình như đang sụp đổ. Đáng chết! Rốt cuộc bé con đã chạy đi đâu?

Doãn Mặc như bất cuống đập phá đồ đạc trong văn phòng. Cho đến khi một cuộc điện thoại vang lên. Doãn Mặc cảm thấy tim mình như hoạt động trở lại.

Chính là lần này anh đã vui mừng quá sớm.

Doãn Mặc vội vàng chạy ra khỏi văn phòng sau đó dùng hết tốc lực của mình chạy như bay đến khu quảng trường Rubie.

Đợi đến khi anh bước vào cửa hàng gấu bông thì tim anh đột nhiên cảm thấy đau nhói.

Chỉ thấy muội muội bé nhỏ của anh đang đứng trong đám người, cả người đều đầy bụi một cách chật vật. Một bên mặt lại sưng lên hiện rõ năm dấu tay to đã sưng lên và tím lại rõ rệt, khoe miệng lại dính vệt máu khô như bị quệt lau.

Doãn Mặc điên cuồng chạy lại ôm thân hình bé bỏng vào lòng sau đó vuốt nhẹ nhẹ lưng cô an ủi. Doãn Y Ngưng ánh mắt vô hồn chợt cảm thấy thân thể mình thật ấm áp, hơi thở đầy mùi cỏ bao bọc lấy thân mình nhỏ nhắn của cô khiến cô cảm thấy thật an toàn. Tiểu Y Ngưng ngược khuôn mặt đỏ ửng nhìn phía người nam nhân đang ôm mình thều thào nói.

”Ca ca~ Y Ngưng không có sai.”

Trước khi chìm vào cơn mê cô chợt nghe tiếng vang quen thuộc.

Ting~

Nhiệm vụ ngoại tuyến chính: Đả bại Bạch Liên Kiều hoàn thành.

(Nhận thưởng:

Điểm phân phối 5 điểm.

Điểm kinh nghiệm 100 điểm.)

Ting~

Nhiệm vụ chính tuyến 3: Hảo cảm của Long Ngạo Thiên . Hoàn thành.

(Nhận thưởng:

Điểm phân phối 5 điểm.

Điểm kinh nghiệm 200 điểm.

Đặc trưng: mùi hương cơ thể 2.

Độ bền: 20p.)

Vì kí chủ ngắt xỉu nên tự động nhận thưởng. Kích hoạt đặc trưng: mùi hương cơ thể 2.

Các nàng đừng hỏi vì sao chưa xử lý những người kia nha... để từ từ ta viết... tiểu Y Ngưng chỉ mới 5 tuổi nên việc trả thù gì gì đó thì ở thời gian sau.

Oa hahaha ~ ta up đây... để viết tiếp...

Cầu like ~ moak

21. Chương 11: Thỏa Thuận

Hành lang bệnh viện. Đông Phương Vũ tà tứ mỉm cười nhìn phía Doãn Mặc, nụ cười khiêu khích đắc thắng khiến Doãn Mặc như muốn điên người. Tên này đúng là thật biết lợi dụng thời cơ. Ba ngày trước thấy hắn ngày nào cũng tới chơi với bảo bối hắn đã ngỡ ngợ nhưng vẫn không đề phòng gì. Bây giờ thì hay rồi... muốn đề phòng cũng đã không kịp. Doãn Mặc cảm thấy chưa bao giờ hắn phạm cấp thấp sai lầm đến vậy. Cái đầu thương nhân của hắn mọi khi rất khôn lanh, mưu mẹo vậy mà đến bây giờ hắn mới biết cái con sói nào đó đang vung vẩy đuôi lại đào hầm cho hắn khiêu từ mấy ngày trước. Cái gì mà ”Mặc, người tới văn phòng viện trưởng đi, lão già nhà ta có chuyện muốn nói với người. Tình trạng bệnh của Tiểu Ngưng.”

Khi hắn trở lại thì thấy con sói đuôi to ấy đang cho bảo bối muội muội của hắn ăn, còn đỡ cô ngủ... Rồi thỉnh thoảng hắn lại tìm cách sai anh đi đây, đi đó để một mình gần gũi với muội muội... Nằm tào... bây giờ nghĩ lại Doãn Mặc cảm thấy hắn ngu đến cỡ đó, cứ bị tên sói đội lốt người này chi đến chi đi như con dế. Doãn Mặc cảm thấy đây có lẽ là vết nhơ của cả đời hắn. Nhưng hắn lại không biết đây không phải là vết nhơ cuối cùng. Người ta nói ”Nhơ nhơ càng khỏe mạnh”

không phải sao? ”Đã bao lâu?”

Đông Phương Vũ trầm giọng hỏi. ”Năm trước.”

Doãn Mặc mím môi trả lời. ”Ta muốn hỏi bắt đầu điều giáo đã bao lâu?”

Đông Phương Vũ khẽ cau mày. Doãn Mặc dọn ra khỏi Doãn gia vào năm ngoái nên nói là hẳn nhận ra tình cảm của mình dành cho cô muội muội không cùng huyết thống này vào năm ngoái? "Một tháng trước bắt đầu điều giáo."

Doãn Mặc lắc đầu cười khổ.. "Ngô~ Mặc a~ Ta không ngờ người lại... lầy như vậy."

Đông Phương Vũ khanh khách nở nụ cười. Chậc... chỉ mới vừa bắt đầu điều giáo thôi sao? Ar~ Thật thú vị. Doãn Mặc cau mày nhìn phía cười hề tiện bạn tốt cảm thấy càng ngày càng không ổn. Không phải như hẳn suy nghĩ như vậy đi? Bất quá cảm giác bất an này là cái gì a hờn đạ. "Ta cũng muốn tham gia."

Đông Phương Vũ quăng ra một quả boom rồi ánh mắt khiêu khích nhìn Doãn Mặc như đang nói *người có thể nói từ chối thử xem... khi đó... người biết tính ta* Doãn Mặc nắm chặt tay đập mạnh vào tường giữa đầu ưu thương... Hẳn có thể nói không sao? "Mặc. Người cũng biết thế giới này tỷ lệ dòng máu thuần như thế nào. Tiểu Ngưng sẽ không chỉ có chúng ta. Bởi vì dòng máu cao quý đang chảy trong người nàng là thứ nhiều kẻ đang nhòm ngó."

Doãn Mặc khẽ nhắm mắt khoé môi run lên một cách bất lực. Phải rồi... sao hẳn lại quên chứ? Dòng máu thuần... chỉ có thể chia sẻ mà không thể độc chiếm. Hẳn nên nói hẳn là may mắn hay là bất hạnh? Hay là nên nói là hạnh phúc bởi vì Ngưng nhi của hẳn sẽ là một cô bé hết sức ưu tú. Khiến cho rất nhiều người muốn giành giật. [Dòng máu thuần: Mỗi gia đình đều sẽ có một người phụ nữ mang dòng máu đó. Nói ví dụ như nhà ngoại của Doãn Y Ngưng. Ông bà ngoại cô sinh ra tam nam nhị nữ nhưng trong hai nữ nhi đó chỉ có mình mẹ cô mang dòng máu thuần còn người chị kia thì không. Nói nôm na dòng máu thuần là dòng máu bao gồm tất cả những ưu điểm của cả cha và mẹ, không hề có khuyết điểm. Nam nhân tóc đen cùng nữ nhân tóc đỏ sẽ có ba loại trường hợp sản sinh: 1. Hài tử có thể sẽ là tóc đen 2. Hài tử có thể sẽ là tóc đỏ Đó là những hài tử mang dòng máu bình thường. Nhưng hài tử mang mái tóc màu nâu đỏ sẽ là hài tử có dòng máu thuần. Và trường hợp dòng máu thuần chỉ thuộc về nữ hài. Trong gia tộc chỉ có duy nhất một nữ hài mang dòng máu thuần. Và nữ hài đó được xem là bảo bối của gia tộc.] Đông Phương Vũ lần đầu tiên gặp mặt đã biết nha đầu kia chính là dòng máu thuần. Vì Doãn ba có mái tóc màu trắng, trong khi Doãn mẹ lại là mái tóc vàng óng. Nên đầu tóc bạch kim của cô bé là điều dễ nhận ra nhất. Bất quá.... Dòng máu thuần sẽ đưa tới rất nhiều ong bướm bay xung quanh. "Ta biết. Vũ hợp tác vui vẻ."

Doãn Mặc đưa tay ra trong đôi mắt lại là vẻ cam chịu. "Hợp tác vui vẻ."

Phòng bệnh, một cô nhóc nào đó đang ngủ một cách ngon lành vẫn không hề hay biết kế hoạch điều giáo của ca ca đang có sự thay đổi, thêm vào đó là một bản điều giáo khác ...hoàn toàn mới của người mà nàng gọi là Vũ ca ca. Khụ.... dòng máu thuần trong truyện sẽ khác hẳn ... hay nói là trái ngược với bên ngoài nha... ở ngoài chúng ta sẽ gọi họ là con lai.... nhưng có rất nhiều màu tóc ta yêu thích nên ta sẽ chỉnh sửa định luật giữa lai và thuần. KHi đọc yêu cầu không chữ tác giả =]]

22. Chương 9: Đối Thủ.

Nhìn muội muội bảo bối ngất đi trong lòng Doãn Mặc ôm cô thật chặt rồi chạy thẳng tới bệnh viện gần nhất, quãng đường đi tới bệnh viện đối với anh bây giờ mà nói thật dài... thật dài...

"Vũ chuẩn bị gấp phòng bệnh cùng bác sĩ cho ta. Vài phút nữa ta sẽ tới."

Tút... tut....tút....

Bên kia điện thoại một người nam nhân nào đó đang chết trân vẫn chưa hồi phục được tinh thần. Hẳn vừa bắt máy sau đó nghe được một câu gì gì đó... Ừmk.. ra vẻ rất... lạnh lẽo... âm trầm... lo lắng ...

Tên Vũ nam nhân cầm điện thoại nhìn phía cuộc gọi vừa nảy để xác định người gọi thì xanh cả mặt.

Muốn chết~

Tên nam nhân nào đó vội vàng đeo kính, khoác vào chiếc áo trắng dài mẫu mực bay nhanh ra khỏi văn phòng của mình chạy đi chuẩn bị phòng bệnh rồi lôi kéo đợi ở cửa bệnh viện một đội ngũ các bác sĩ và y tá.

Thật hiếm thấy khi nào tên kia mất bình tĩnh như bây giờ. Hẳn rất tò mò xem CEO Doãn có bao nhiêu biểu tình thú vị của loài người.

Là một người bạn tốt Đông Phương Vũ có thể nói là một người rất lo lắng cho vấn đề giữa người ... và cảm thú của bạn mình. Không phải hẳn muốn xúc phạm bạn tốt mà có thể nói đây hoàn toàn là sự thật.

Đông Phương Vũ khi còn học đại học Jose'h đã từng được xưng là cảm thú trong mắt đàn anh đàn em trong trường. Đơn giản vì hẳn có thể nghiên cứu một hạng mục nào đó suốt ba ngày không ăn uống ngủ nghỉ. Khi đó hẳn đã cảm thấy bản thân mình rất biến thái.

Con người có cực hạn của mình nếu không ăn uống sẽ nhờ uống nước mà cầm cự được một khoảng thời gian nhất định. Nhưng nếu không ăn không uống không ngủ nghỉ suốt một ngày thôi cũng đã rất khó để chịu đựng. Chứ đừng nói gì mà còn giữ được đầu óc tỉnh táo để nghiên cứu.

Nhưng kỉ lục đó của hẳn lại dễ dàng bị phá hủy bởi một tên họ Doãn... học ngành tài chính chứng khoán... tên đó... cái tên cảm thú không phải người đó hẳn vừa tính toán vừa lên kế hoạch lại vừa khảo sát suốt năm ngày không ăn uống ngủ nghỉ mà mặt vẫn tỉnh bơ như cơ thể này được làm bằng máy móc. Điều đó khiến Đông Phương Vũ cảm thấy lòng tự tin của hẳn đã bị đả kích một cách triệt để.

Doãn Mặc rõ ràng là một con cảm thú....

Nói về Doãn Mặc thì Đông Phương Vũ hẳn có thể kể ba ngày ba đêm rằng tên kia về học tập cảm thú như thế nào, về rèn luyện lại cảm thú ra sao... hay từ chối lời tỏ tình của một... đám con gái thẳng tay quyết đoán như thế nào... có thể nói tên kia là một con rõ đầu rõ đuôi lãnh huyết cảm thú.

Phòng bệnh 014 VIP.

Doãn Mặc xanh cả mặt khi nghe lời bác sĩ nói, ánh mắt càng ngày càng âm trầm, xung quanh căn phòng như có vài cơn bão lớn đang đổ bộ nơi này, khí trời lại giảm nhanh một cách đáng kể. Đông Phương Vũ xê dịch từ từ thân mình vào sát cửa ra vào, lúc này hẳn mới cảm thấy hơi thở thông thoáng.

Đông Phương Vũ hẳn dám nói, chỉ cần hẳn ở gần con cảm thú kia thêm một giây nữa thôi thì hẳn đã có thể trở thành một cái xác đông...

Không tin? Cứ nhìn vẻ mặt tím tái vì đông lạnh của vị bác sĩ đáng thương nào đó sẽ biết.

Bất quá có thể làm Doãn Mặc quan tâm đến vậy thì chắc là một người rất quan trọng với hẳn... rất quan trọng sao? Doãn Mặc... hóa ra tên kia cũng có nhược điểm... thật thú vị...

Ting~

Nhiệm vụ tuyển chính 4: Sự hảo cảm của Đông Phương Vũ.

(Phần thưởng:

Thưởng cho 5 điểm phân phối.

Thưởng cho 200 điểm kinh nghiệm.

Thưởng cho đặc trưng: mùi hương cơ thể 3.

Thưởng cho độ bền +5p)

Kí chủ vẫn chưa tỉnh. Hệ thống tự chấp nhận nhiệm vụ.

Doãn Y Ngưng cảm thấy đầu mình thật đau, tay cũng thật đau, cả người đều đau ê ẩm. Trong bóng tối cô lại nhìn thấy những người thân ở Huyền Vi đại lục. Cô thấy gia gia, thấy ba mẹ và ca ca rồi cô thấy một người đang châu đầu nhìn chằm chằm vào quyển sách sau đó tấm tắc một cách phấn khởi.

"Tiểu Ngưng Ngưng... không ngờ Lãnh diễm mỹ nhân như cậu cũng có lúc ngây thơ đến như vậy. Cái gì mà chụp hình tự sướng chứ... chắc... thiết thời cậu nghĩ ra được... Bất quá... cậu nói gặp cảnh Đàm Đài ca ca cùng đại tẩu XXX sao? Lãnh diễm mỹ nhân~ Cậu thật xấu. Xem sống đông cung cũng không biết rửa mình."

Nha đầu nào đó đang vừa xem sách vừa lầu bầu lên án mà không biết người cô lên án đang hiện diện phía trên đỉnh đầu mình.

Doãn Y Ngưng như gặp kích thích, cô thềm rơi xuống đất đập cho Nạp Lan Tử mấy phát vì cái tội nhanh mồm nhanh miệng.

”Nạp Lan Tử. Người đợi đó. Ta sẽ trở về.”

Một luồng sức mạnh nào đó giựt mạnh khiến Doãn Y Ngưng phút chốc tan biến.

Nạp Lan Tử bên tai bỗng nhiên nghe được giọng nói quen thuộc chợt xanh hết mặt mày trong lòng thâm niệm *Lãnh diễm mỹ nhân... mình không có đọc truyện H của cậu... mình không có thấy cảnh H của cậu cùng Doãn Mặc... nên cậu mau về lại trong sách đi a~*

Gào khóc

”Doãn Y Ngưng.... Mình sẽ không giành Teddy với cậu... sẽ không dùng tên cậu làm nữ chính viết H lần nữa... sẽ không....khụ...khụ... làm hư cây đàn dương cầm cậu thích nhất... sẽ không... lỡ tay làm rách con Teddy số lượng bản mà cậu yêu nhất... sẽ không...thôi bỏ đi... Nên cậu đừng ám mình a~ Mình hứa sẽ rèn tinh thần lực lên S cấp. Mình hứa mà~”

Nếu Doãn Y Ngưng còn ở lại đây chắc chắn cô sẽ biết được rất nhiều sự thật mà cô bạn tốt làm sau đó sẽ là một trận hành hạ cùng bị chà đạp. Nhưng rất tiếc Lãnh diễm mỹ nhân lại không biết, bởi vì cô nhóc nào đó đang hứng chịu cái lạnh cóng của mùa đông

Ai đoán ra chưa? Nam chính 2 a~ là một tên bác sĩ biến thái. Điều giáo nếu chỉ 1 người sẽ không vui ngar~ thân ái.

Hình ảnh chàng Đông Phương Vũ rất man phải hum =]]

23. Chương 12: Đông Phương Vũ Điều Giáo (vi H)

Doãn Y Ngưng hôm nay cảm thấy rất thích ý bởi vì cô bé có thể đi tham quan khắp các nơi trong bệnh viện. Cả tuần nay cô cảm thấy bản thân mình bức rức lại rất bức bối ... muốn hỏi tại sao ư? Đơn giản vì mỗi lần cô nhóc lén trốn xuống giường bệnh là y như rằng ca ca sẽ từ nơi nào đó xuất hiện sau đó sẽ cần nhần...cần nhần và cần nhần... những khi đó cô nhóc rất muốn khóc. Ca ca thật xấu... chỉ biết khi dễ Ngưng nhi. Nhưng hôm nay thì khác vì ca ca sẽ đi công tác suốt cả một tuần lễ vì lễ đó tiểu Y Ngưng thuộc quyền giám sát của Đông Phương Vũ. Nha đầu này vẫn không hề hay biết một sự thật rất ư là đáng sợ đó là cô nhóc vừa tránh thoát khỏi móng vuốt hồ ly nhưng lại vừa lúc rơi vào tay sói. Đông Phương Vũ nhếch môi nhìn cô nhóc đang tung tăng nơi vườn hoa sau đó về mặt tò mò chỉ hướng ngôi nhà kính trong khoảng đất trống kéo tay hần hỏi. ”Vũ ca ca... đó là nơi nào a~?”

Đông Phương Vũ khẽ mím môi cười cười, nụ cười ma mị đầy ẩn ý chợt hiện ra rồi biến mất rất nhanh khiến người ta cứ có cảm giác vừa rồi nụ cười kia chỉ là ảo giác. Đàng sau cặp kính mắt một tia sáng chợt lóe ra chỉ thấy Đông Phương Vũ giang tay ẵm bé con nào đó vào lòng rồi xải bước đi tới căn phòng kính cô vừa hỏi. Doãn Y Ngưng mở to mắt tò mò nhìn khung cảnh càng ngày càng gần. ”Là nơi sẽ cho muội thật thoải mái~ bảo bối sẽ rất thích nha~”

”Ngưng nhi sẽ thích sao?”

nhưng mà... sao giọng của Vũ ca ca lại ... gian như thế a~ Không muốn đâu~ Đông Phương Vũ bước chân vào căn phòng kính sau đó khóa cửa lại rồi ẵm tiểu nha đầu đi tham quan xung quanh. Đây là một căn phòng ...không nói đúng hơn là một khu vườn nhỏ tuyệt đẹp... trong vườn cây cối bao quanh xung quanh khiến từ xa nhìn lại chỉ như là một quả cầu màu xanh tươi mát. Ở chính giữa khu vườn là một hồ nước nhỏ, nơi giữa hồ có một cái đình xinh xắn cùng một chiếc giường to. Doãn Y Ngưng cảm thấy cô thật thích nơi này. Nhất là chiếc giường có bốn cây cột nơi góc giường, trên những cây cột đều có một dải幔 sa làm cho người ta cảm giác bồng bênh, huyền ảo. Đông Phương Vũ đặt cô bé nằm lên chiếc giường nhỏ rồi lấy từng dải幔 sa cột tay và chân cô vào bốn góc cột. Doãn Y Ngưng nghiêng đầu tò mò nhìn đang bận rộn Vũ ca ca liền há miệng hỏi. ”Vũ ca ca sao lại cột Ngưng nhi nha~?”

ách... tư thế này khiến cả người cô bị cố định không thể nhúc nhích được. Ngô~ nếu bị muỗi chích thì phải làm sao nha? ”Ngao ngao tiểu Ngưng ... chúng ta sẽ chơi một trò chơi được không a~?”

Đông Phương Vũ cười cười hỏi ý kiến cô nhóc... nếu bỏ qua cái nụ cười tà tứ nửa miệng của hắn thì có lẽ sẽ đáng tin hơn. Bất quá Y Ngưng của chúng ta không biết là được. Doãn Y Ngưng cố gắng vận vẹo thân mình như vô dụng, cô cảm thấy khắp nơi trong cơ thể cô thật ngứa... thật muốn có một thứ gì đó nhồi vào... hung hăng nhồi vào cô để cơ thể này bớt đi cảm giác trống rỗng... nhưng mà cái gì nhồi vào mới được a~ Tiểu nha đầu nức nở thành tiếng ... cô cảm thấy bản thân mình hít thở không thông... nhớ quá muốn bị nhồi a~ "Vũ ca ca~ Y Ngưng muốn... nhồi vào ar~"

nhớ quá muốn nhồi vào a~ ô ô~ Đông Phương Vũ hài lòng nhìn phản ứng dâm dăng của bé con nào đó khề gật đầu rồi đưa thêm một ngón tay nữa vào hoa huyết bé nhỏ. "Ân~ thật chặt ... bảo bối thật giỏi quá~ ra thật nhiều dâm thủy a~"

Sau đó đưa tay đánh mạnh vào mông cô một phát lớn tiếng nói. "Nói ar~ Xin Vũ ca ca nhồi vào tao huyết dâm dăng của tiểu Ngưng ar~"

Tiểu nha đầu thoáng chốc chống cự... không muốn~ không muốn đâu~ cô cảm thấy không thể nói như vậy ... tuyệt đối không thể nói~ Phản kháng sao? Thật thú vị~ Đông Phương Vũ liếm mép rồi đánh một phát thật mạnh vào mông cô khiến tiểu Y Ngưng khóc nức lên. Ô ô ô~ Vũ ca ca thật xấu~ ô ô... Y Ngưng đau quá.... Đau quá a~ "Nói ngar bảo bối~ Không nói sẽ bị đánh đòn ar~"

Đông Phương Vũ tà ác cười nhìn đang khóc nức nở tiểu nha đầu. "Nói ar~ xin Vũ ca ca nhồi vào tao huyết dâm dăng của tiểu Ngưng~"

Bảo bối ngoan ngoan ar~ muội không muốn lại bị trừng phạt chứ? Dùng tay bóp chặt hạt trân châu sưng đỏ như máu Đông Phương Vũ liếm nhẹ vào nhũ hoa bé nhỏ của nhóc con cùng chờ đợi. Hàm răng khề nhay nhay nhũ hoa khiến nó sưng cứng rồi hắn mới liếm nhẹ xung quanh hạt đậu nhỏ. Tiểu nha đầu khề ưỡng người đưa cả nhũ hoa vào miệng hắn, cô cảm thấy làm vậy cô sẽ thoải mái hơn. Sau đó nức nở lặp lại dâm từ của hắn. "Ô ô~ Xin...xin Vũ ca ca... nhồi...nhồi vào...hức...tao huyết... huyết dâm dăng ...của tiểu Ngưng~"

Đông Phương Vũ bật cười hài lòng rồi nói. "Xin Vũ ca ca cắn hư nhũ hoa của tiểu dâm oa~"

Tiểu Y Ngưng mơ hồ ánh mắt lúc này đã tràn đầy dục vọng. Cô muốn thoát khỏi nó... thoát khỏi trói buộc này, cánh môi khề nhếch câu nói dâm dăng thoát ra từ miệng cô bé... Cô muốn thoải mái hơn~ "Xin Vũ ca ca~ cắn...cắn hư...nhũ hoa~ của tiểu dâm oa~"

Ân~ muốn Vũ ca ca cắn đậu đậu ... đùa huyết huyết phía dưới nữa a~ ô ô ô... "Thật ngoan."

Đông Phương Vũ hài lòng xoay nhẹ hai ngón tay nơi cửa huyết khiến tiểu nha đầu lại run rẩy... Y Ngưng cảm thấy một luồng điện chạy khắp cơ thể mình sau đó phần bụng dưới lại tê ra như những lần trước khiến cô nhóc đỏ hốc mắt. Cô cảm thấy mình thật đáng xấu hổ. Nhìn tiểu hoa huyết phun một dòng suối nhỏ làm ướt đầm góc giường hắn cảm thấy cô nhóc này ra một bảo bối. Chỉ mới 5 tuổi mà có thể cao triều rất nhiều lần, tiếng rên rỉ lại khiến bất cứ nam nhân nào đều muốn chà đạp. Nếu có thể hắn rất muốn chơi tiểu huyết bé nhỏ ấy cho tới khi nó lại phun ra vài lần nữa. Cho đến khi cô ngất xỉu vì sung sướng nhưng mà như vậy thì không tốt lắm. Hơn nữa hắn chợt nhận ra một điều. Trong vòng 1 tuần tới hắn có thể dạy cô thêm nhiều thứ nữa... cái hắn có chính là thời gian. Đông Phương Vũ cảm thấy điều giáo nhuêu đó đã đủ rồi, dù sao mục đích của hắn cũng đã đạt tới nên tháo mạn sa ra khỏi cơ thể cô. Doãn Y Ngưng được giải thoát liền ngồi bật dậy nhào vào lòng Đông Phương Vũ khóc nức nở. Ánh mắt hắn lóe lên tia thương tiếc sau đó nhẹ ôm cô vỗ về rồi với tay lấy thuốc mỡ xoa cái mông nhỏ bé của cô. Tiểu Y Ngưng nghẹn ngào trong ngực Vũ ca ca mà quên mất là ai khiến cô bật khóc. Tiểu nha đầu mếu máo thút thít như chú mèo nhỏ khiến lòng ai kia cảm thấy mềm mại hơn.

"Vũ ca ca... Ngưng nhi vừa lại tê bậy a~ hức hức~"

Làm sao bây giờ a~ cô cảm thấy xuyên qua rồi bản thân cô còn ngốc nghếch hơn khi chưa xuyên nữa. Đến cả tạt dãi dâm cũng là xuyên qua rồi mới xuất hiện lại còn xuất hiện trước mặt hai vị ca ca. Đông Phương Vũ nghe tiểu nha đầu mếu máo cảm thấy rất buồn cười "tê bậy"

sao? Tiểu Ngưng... sao muội có thể đáng yêu như thế được chứ~ Làm sao bây giờ... Vũ ca ca rất muốn cho muội lại tê bậy lần nữa a~ "Tiểu Ngưng trước mặt đại ca cùng Vũ ca ca có thể tê bậy nha~ cho nên muội không có gì phải xấu hổ cả."

Một kẻ vô sỉ nào đó dạy dỗ ngây ngốc tiểu nha đầu khiến mọi người giận sôi lên... gì mà không sao chứ? Đái dầm là đáng xấu hổ có hiểu hay không a~ Bất quá Cao triều thì nên xảy ra thường xuyên hơn... vì dù gì đây cũng là thịt vắn mà...

24. Chương 10: Trừng Phạt (vi H).

"Doãn Y Ngưng. Muội thật giỏi a~ Dám trốn khỏi công ty. Còn để bản thân mình chật vật như vậy?" Doãn Mặc híp mặt nhìn phía đang cúi đầu hối lỗi Doãn Y Ngưng đầy mắt xẹt qua tia thương tiếc cùng đau lòng. Xong rồi... xong rồi... ca ca tức giận. Hức... ca ca ... không muốn ghét Ngưng nhi... Tiểu nha đầu rũ xuồng cái đầu nhỏ, tay nhỏ bé xoắn xuyết vào nhau một cách chột dạ.

Doãn Mặc nửa muốn đánh đòn, nửa lại không đành lòng chỉ trách một câu rồi tự phát ra khí lạnh ngồi xuồng ghế đầu giường.

Tiểu Y Ngưng xoắn xuyết một hồi mới quyết tâm ngửa đầu lên, ánh mắt ngân ngấn nước mắt, cánh môi lại cắn vào nhau khiến đôi môi sưng đỏ lên đầy vết... ngon miệng. Khuôn mặt trắng hồng vẫn còn mơ hồ dấu sưng do bị đánh lúc trước. Cả người bé con toát ra khí chất ngọt ngào... cầu bị chà đạp.

Tiểu nha đầu xê dịch thân mình rồi từ từ nhích về phía Doãn Mặc.

Cái mông nhỏ nhích từng tí một một cách cẩn thận, lê lét một lúc rồi ngửa đầu xem phản ứng của ca ca mình. Thấy ca ca đang khép mắt lại nha đầu này đánh bạo nhích mông nhanh hơn.

Doãn Mặc khép hờ đôi mắt nhưng vẫn biết nhóc con này đang làm gì. Trong lòng hần lúc này đang cười phì...bảo bối của hần thật sự là rất đáng yêu. Khiến hần lại nổi lên phản ứng.

Tiểu Y Ngưng leo qua phần ghế trống chỗ ca ca đang ngồi, sau đó bò từ từ lên đùi ca ca rồi choàng tay qua ôm tay Doãn Mặc kéo ra trước người cô nhỏ giọng thì thầm.

"Ca ca~ Ngưng nhi sai rồi." giọng nói mềm nhũn khiến tim hần như có một dòng nước ấm cuốn qua, vừa ngửa ngửa lại vừa mềm mại.

Sai rồi? Ân~ cô nhóc nghĩ nói vậy anh sẽ lập tức tha thứ cho cô sao? Không a~

Muội muội bé bỏng của hần thật quá ngây thơ rồi. Nếu dễ tha thứ như vậy hần sẽ không là Doãn Mặc. Hần là ai chứ? Hần là một người kinh doanh. Một thương nhân, mà thương nhân thường xem trọng chỉ có lợi ích. Cho nên.... Muội muội bảo bối... người nên làm cho ta cảm thấy nên như thế nào trừng phạt người đầu?

Doãn Mặc tay nâng cằm nhóc con bắt cái đầu nhỏ xoay lại rồi như trừng phạt tính cẩn nhẹ vào cánh môi hồng hần luôn khao khát.

Tốt nhất cách trừng phạt là thịt thường... không phải sao bảo bối...

"Ân~" Doãn Y Ngưng khẽ kêu một tiếng, cái miệng khẽ mở làm cho đầu lưỡi Doãn Mặc thuận lợi dò đường đi vào. Hần thô lỗ càn quét từng nơi trong chiếc miệng nhỏ của cô, trên đầu chiếc lưỡi dinh hương của cô rồi một tay xóc lên chiếc đầm trắng trong bệnh viện.

Doãn Y Ngưng chợt thấy cả người chợt lạnh nên khẽ run người rồi cả người thu sát vào ngực Doãn Mặc. Thấy phản ứng nhỏ bé của cô, Doãn Mặc cảm thấy rất hài lòng.

Bảo bối không ngoan ngar~ Nên ca ca phải trừng phạt a~ Sẽ khiến muội thật... thoải mái~

Doãn Mặc một tay xoa người Y Ngưng, tay còn lại với vào chiếc quần nhỏ hình dâu tây nhẹ nhàng đưa nhẹ ngón tay xuống khe rãnh nhỏ nhỏ từ từ ma sát nó.

Tiểu Y Ngưng khẽ vận vẹo cơ thể của mình, cảm giác đó lại tới thật kỳ lạ. Ừm~ Ca ca~

Như nhận thấy cô nhóc đã động tình Doãn Mặc đưa tay ra khỏi u cổ của cô kéo theo đó là một loại chất lỏng hương vị ngọt ngào. Nhìn hai ngón tay ướt đầm vì chất dịch Doãn Mặc chợt thấy mỹ mãn.

Nhìn xem~ Bảo bối muối muối của hần đang động tình. Tiểu dâm oa của hần a~ Động tình khi mới 5 tuổi. Thật thú vị ngar~

Đưa một ngón tay vào miệng Doãn Mặc cảm thấy thật ngọt lại rất thơm, cứ như hần đang được nhấm nháp một lại cam lộ đặc biệt.

Doãn Mặc trầm thấp cười khê giọng khàn khàn thở thở bên tai cô nhóc.

”Bảo bối thật ngọt. Có muốn nếm thử một chút hương vị của muối không ...a~” Doãn Y Ngưng khuôn mặt ửng hồng, ánh mắt mơ màng nhẹ gật đầu.

”Ân~ Muốn a~” cô không biết mình vừa đáp ứng việc gì, cô chỉ biết giọng của ca ca thật mê người... cô thật thích...

Ngón tay Doãn Mặc dút vào miệng cô, nhẹ nhàng khoáy cái lưỡi nhỏ và chơi đùa với nó. Nước bọt rất nhiều lại không kịp nuốt làm khóe môi bé con thoáng chốc bị nước bọt tràn ra ướt đầm. Doãn Mặc nhìn hình ảnh dâm mỹ trước mặt ánh mắt dần u ám.

Doãn Mặc cúi người ngậm lấy cánh môi sưng hồng của cô dùng sức liếm mút phát ra những âm thanh chặc chặc say lòng người.

Một bàn tay xoa khắp hai bên hạt đậu trước ngực, hết vân vê rồi lại nhéo nhéo.

Rồi hần cúi người ngậm nhẹ, một bên dùng sức bú mút nó, một bên vẫn xoa bóp nhẹ nhàng.

Một bàn tay khác lại lần mò xuống nơi u cổ đang ửng ướt vì những khoái cảm, hần dùng ngón tay kim nhẹ hạt trân châu nhỏ đang dần sưng cứng lên.

”Ân~ Ca ca~ Ngưng nhi mắc tè~ hức... ca ca~”

”Ừmk~”

Khó quá nhớ đi tè a~

Ca ca~ Ca ca~ Y Ngưng không chịu nổi nữa a~

Ca ca~

Doãn Mặc nhanh hơn tốc độ của mình, kìm lại hạt trân châu nhỏ dùng sức ma sát nó thật nhanh, thật mạnh không một chút tạm dừng.

Bàn tay trên ngực véo thật mạnh hạt đậu cứng ngắt theo đó hần lại cắn mạnh vào hạt đậu đang trong miệng hần.

”A~” tiểu Y Ngưng thét lên một tiếng yêu kiều rồi cô cảm thấy bụng căng phồng sau đó một thứ gì đó như phụt ra từ nơi bí ẩn.

Đôi mắt đầy sương mù nhỏ xuống một giọt nước mắt, cả người cô giật giật vì những khoái cảm khi cao triều quá mãnh liệt. Doãn Mặc nhìn muối muối xụi lơ tron lòng mình cảm thấy mỹ mãn.

”Bảo bối. Đây là trừng phạt ngar~” cho nên đừng khiến ta phải lo lắng như vậy. Người không biết khi đó tìm ta rất đau... rất đau... nó như bị ai bóp lại và giày xéo. Bảo bối... đừng như vậy... đừng khiến bản thân mình chật vật ... bởi vì ta không biết mình phải như thế nào để bình tĩnh...

Khụ... thấy sao? Vừa H vừa có tình cảm phải không??? =]]

Chặc... chap kể tên là ”Phát hiện.”(có thể thay đổi tên mới)

=]] cho ta xin like hay cmt nha mấy nàng...

25. Chương 13: Phòng Thí Nghiệm Bí Mật

Phía bên kia đại dương nơi đất nước Rasha trù phú đầy những khung cảnh thiên nhiên tuyệt đẹp với bãi cát trắng bạt ngàn... với bãi biển xanh lơ trong suốt thỉnh thoảng ánh lên những tia sáng rực rỡ khi ánh

mặt trời chiếu vào. Một khung cảnh tuyệt vời tượng trưng cho tự do...cho sự hưởng thụ. Công ty chi nhánh Prosela được xây cất nơi thành thị giữa đại dương này. Thành phố trung tâm Redxas phồn hoa xinh đẹp. Tầng 30 đang tòa nhà chi nhánh Prosela. Một vị đại ca nào đó đang có một cuộc hội nghị giữa các đối tác thì chợt nghe tiếng vang từ chiếc laptop Soft màu đen của mình. Doãn Mặc cau mày nhìn từng dòng email mà gân xanh nổi đầy mặt sau đó lỗ tai lại đổ ửng lên. "Mặc~ xem thử bảo bối của chúng ta đảm đương như thế nào a~"

kèm theo đó là một tấm hình khiến hần muốn phụt máu mũi. Doãn Mặc cảm thấy nếu hần không nhanh chóng rời đi căn phòng này hần nhất định sẽ rất mất mặt. Cũng may cho CEO Doãn, vào lúc này hội nghị kết thúc. Hần khách sáo nói vài câu sau đó vội vã chạy về phía khách sạn mình đang tạm thời trụ. Phù~ Đông Phương Vũ... cậu được lắm... dám gửi cho tôi hình ảnh đảm đương như vậy... bất quá... khuôn mặt kiêu mị của bảo bối làm hần nhớ quá muốn khi dễ nàng... Bật ra email Doãn Mặc từ từ thưởng thức tấm hình chỉ thấy trên chiếc giường đỏ một cô bé lóa lờ cả thân mình, làn da trắng hồng lấm tấm những giọt mồ hôi, khoe miệng bóng loáng ẩm ướt vì nước bọt, cánh môi sưng đỏ vừa bị chà đạp....ánh mắt cô lại đầy sương mù của dự vọng... mái tóc bạch kim buông rơi phía trên giường. Nơi bốn góc giường còn bị cột chặt cả tay chân. Trông cô bé như chú bướm nhỏ bị mắc kẹt trong đám tơ nhện... đầy vẻ kiêu mị cùng... ngon miệng... Hần còn có thể nhìn thấy nơi nhũ hoa đang căng cứng của cô nhóc... nơi dưới mông lại ẩm ướt và lầy lội... sau đó Doãn Mặc lại thấy một đoạn clip được đính kèm ghi chữ "Điều giáo 1"

Doãn Mặc khuôn mặt đỏ hồng bấm vào clip nhỏ... hần cảm thấy hần muốn điên mất rồi... nơi u cổ của Ngưng nhi một dòng chất lỏng phun ra theo đường cong chảy xuống tấm ra giường... hần còn thấy tên sói đuôi to đang đưa tay hứng thứ chất lỏng đó rồi nhắm nháp vào trong miệng, ánh mắt lại khiêu khích như muốn nói *Mặc a~ bảo bối của chúng ta thật ngọt đâu.. có muốn hay không ném thử ar~* Đông Phương Vũ... người được lắm. Ta mới đi có một ngày mà người lại ... khoái nhạc như vậy... thật bỉ ổi... dễ tiện... hạ lưu... vô sỉ.... Bất quá làm sao bây giờ a~ hần cũng rất muốn khi dễ bảo bối.... Thật sự là rất... rất không công bằng.... Vị đại ca nào đó bỗng nhiên tỉnh trẻ con bộc phát gào thét trong lòng. Thật may mắn vì không ai thấy khuôn mặt ai oán này ... không thôi người đó chắc chắn sẽ bị thủ tiêu mất. Lại nói về con sói đuôi to Đông Phương Vũ, hần đang một lần nữa thưởng thức tác phẩm của mình... sau đó lại xuýt xoa khen lấy khen để rồi ánh mắt càng ngày càng sâu thẳm sau đó biến thành một cơn lốc xoáy. Hần lại nghĩ ra cách điều giáo mới. Bảo bối của ta~ ta sẽ biến em thành tiểu dâm oa ngar~ tiểu dâm oa sẽ lại cảm thấy thật thoải mái... thật sung sướng... như... hôm nay~ "Hàr...hàr..."

Trong căn phòng tối, ánh sáng từ chiếc vi tính lóe sáng lên phương mặt ma mị của Đông Phương Vũ. Hần không đeo nữa cặp kính mắt hàng ngày mà thay vào đó đôi mắt sâu thẳm như con mắt của ác ma lúc nào cũng muốn kéo người khác vào địa ngục. Nụ cười tà mị lại xuất hiện rồi nhưng nghĩ ra điều gì đó hần bật dậy và đi thẳng lại giá sách bên hông cánh cửa. Sau đó.... *Két....két...~* Một cánh cửa bí mật được mở ra.. sau đó là một chiếc cầu thang dài và hẹp phía sau chiếc giá sách. Đông Phương Vũ với tay xoa nhẹ nút bấm trên vách tường sau đó chỉ thấy những ngọn đèn hai bên cầu thang vụt sáng. Men theo cái quanh co xuống tới cuối thì có một cánh cửa gỗ được đóng chặt. Hần dùng tay gõ vài nhịp điệu quen thuộc thì thầy cánh cửa di chuyển qua hai bên vách đá... chừa lại lối đi giữa cho chủ nhân. Đông Phương Vũ bước vào trong thì phía bên ngoài cánh cửa tự động khép lại. Phía bên trong căn phòng là một căn phòng thí nghiệm đồ sộ... đây ... bình... ống... lọ thủy tinh... những thứ chất lỏng đủ màu sắc... có những ống chất lỏng lại đang sôi sùng sục. Đông Phương Vũ đi đến một chiếc tủ làm lạnh và lấy ra một lọ huyết thanh... sau đó mày mò cân đo đong đếm.... Và bắt đầu pha chế.... Hơn mười loại chất lỏng phối chế với nhau sau đó đun sôi.... Nấu lại....về tròn rồi....một vài viên kẹo màu hồng xuất hiện.... Chắc... thành công a~ thật thơm ... lại ngọt ngào... như muối... bảo bối nhar~ muối sẽ thích những viên kẹo ngọt ngào này... Ánh mắt Đông Phương Vũ lóe lên những tia sáng kì lạ sau đó hần thuận tay lôi ra thêm vài lọ huyết thanh và... điều chế tiếp.... Trong phòng bệnh 014. Một tiểu cô nương nào đó đang say giấc nồng mà không hề

hay biết bản thân mình sắp sửa bị biến thành một chú chuột trắng nhỏ...yêu kiều...ngon miệng... Doãn Y Ngưng mím mím môi rồi chép miệng vài cái... cánh tay ôm chặt chú gấu Teddy to đùng cô yêu quý. Chỉ số biến thái của Đông Phương Vũ tăng rồi nha

~Khụckhục.... Like haycmtho ta nhá... các nàng đoán thử xem kẹo này gì nà.... ta nghĩ chắc 90% các nàng sẽ đoán được =]]

26. Chương 11: Bí Mật Bị Phát Hiện.

Đông Phương Vũ vui vẻ huýt sáo bước nhanh qua dãy hành lang dài vắng vẻ. Hắn cảm thấy trong lòng như có một con ác ma kêu gào một cách mãnh liệt.

Cướp lấy nó... chỉ cần thứ hắn xem trọng người phải cướp lấy nó...

Không phải người rất muốn thắng sao? Đây là lúc để người chiến thắng a~

*Chỉ cần cướp đi nó... người Đông Phương Vũ sẽ là người chiến thắng.”

Không được cướp... người không thể làm hành động vô sỉ như vậy... Hắn rất tin tưởng người không phải sao?

Người là người hắn tin tưởng... nên người không thể phản bội hắn...

Không thể...

Không thể.....

Không thể.....

Văn phòng âm u là một tiếng cười trầm thấp vang lên khiến cho người ta có một cảm giác rợn người.

Không thể sao?

Nếu như hắn biết bí mật của hắn bị phát hiện thì sẽ là một khung cảnh như thế nào a

~

Máu chảy thành sông?

Thây phơi thành núi?

Hay là... hắn sẽ cầu xin ta giữ kín bí mật này?

”Hàr...hàr....”

Thật tò mò đâu. Đến cùng thì một người như thế nào mới khiến hắn phải lo lắng như vậy?

Đông Phương Vũ đáy mắt âm u lướt qua một tia hứng thú. Sau đó hắn cầm lấy cây phi tiêu nhỏ và...

Vụt... phập

Tấm bản đồ thu nhỏ bị mũi phi tiêu đâm thủng một lỗ nhỏ chỉ thấy phía bị lủng trang giấy là phòng VIP 014.

Doãn Y Ngưng tỉnh dậy thấy trong căn phòng bệnh chỉ có một mình mình thì cảm thấy rất thất vọng. Bé con loay hoay trên giường một lúc sau thì thấy một tờ giấy nhỏ để dưới ly sữa ấm. Doãn Y Ngưng cầm cốc sữa vừa uống vừa đọc dòng chữ cứng cáp bên trong.

”Bảo bối ngoan. Ca ca đi họp gấp trưa sẽ về sớm thăm người.

Thương người bảo bối.”

Doãn Y Ngưng khẽ cau cau cái mũi, cái đầu nhỏ lại nghiên nghiên suy tư, gia gia và ba ba thì bị vây ở trong quân khu chưa về được... ma ma thì đã đi lưu diễn tới Senshara. Nhị ca lại học nội trú tháng sau mới về... còn đại ca lại đi họp....

Thật nhàm chán.....thật nhàm chán a

~

Cạch!

Là Vũ ca ca.

"Vũ ca ca. Chừng nào Ngưng nhi mới được xuất viện a?" Doãn Y Ngưng bò xuống giường chạy tới ôm đùi Đông Phương Vũ. Chỉ thấy ánh mắt hắn lóe lên vẻ u ám sau đó giang tay ôm thân hình bé nhỏ vào lòng mới lắc đầu nói.

"Chưa được a~ Đầu muối còn máu bầm nên phải đợi nó tiêu hết mới có thể xuất viện." Vừa nói vừa thuận tay ẵm cô bé ngồi trên giường bắt đầu giở trò... "đồi bại"...

"Đến... Tiểu Y Ngưng. Chúng ta ăn sáng thôi."

Đông Phương Vũ vừa nói vừa xé nhỏ miếng bánh sandwich kẹp thêm thịt bò vụn bỏ vào cái miệng đang há ra của Doãn Y Ngưng. Rồi nhìn cô bé nhai nhóp nhép như chú sóc con. Những khi đó hắn lại cảm thấy mình là một... bảo mẫu chuyên nghiệp.

Thật là... rõ ràng nói muốn cướp vật nhỏ cho Doãn Mặc phát điên nhưng khi nhìn gương mặt ngây thơ này hắn lại không hạ thủ được.

Trong lòng hắn vang lên từng hồi chuông cảnh báo. Nó kêu hắn phải dừng lại... càng sớm càng tốt... nếu không hắn sẽ trầm luân. Nhưng mà... aiz... thật khó nghĩ.

"Vũ ca ca~ Ăn a~"

Tiểu Y Ngưng cũng xé miếng bánh nhỏ đưa vào miệng hắn, Đông Phương Vũ vì mãi suy nghĩ nên không để ý lắm, đến khi định thần lại thì thấy lưỡi hắn đang liếm phải một cái gì đó mềm mại lại hương hương.

Doãn Y Ngưng cũng không nghĩ nhiều, cô thấy Vũ ca ca ăn xong miếng bánh lại toét miệng ra cười toe toét. Ngô~ Vũ ca ca thật ngoan.

Đông Phương Vũ ánh mắt lóe ra tia sáng kì lạ rồi chợt biến mất sau đó hắn ôm tiểu Y Ngưng một cái thật chặt.... thật chặt như muốn khảm cô nhóc này vào cơ thể hắn rồi hắn bật cười khanh khách khi thấy cô nhóc mặt đỏ ửng vì không hiểu ra sao.

Doãn Y Ngưng xù lông nhào lên cắn lấy ngón tay của tên nào đó một cái thật mạnh rồi không thêm nhả ra nữa...

Phù phù~ Vũ ca ca thật đáng ghét, xem tí nữa Y Ngưng ngộp thở chết rồi. Hừ hừ!

Đông Phương Vũ ánh mắt càng ngày càng âm u khi đầu ngón tay được bao quanh cái miệng nhỏ nhắn ướt át. Khẽ nhúc nhích ngón tay trong khoang miệng bé nhỏ hắn chợt cảm thấy sự thoải mái chưa từng có... nhiều hơn... hắn muốn nhiều hơn nữa...

Muốn cô bé nở rộ ra vì hắn... thở hỗn hển vì hắn... rên rỉ vì hắn... cao triều vì hắn...

Đông Phương Vũ lại nhớ tới hình ảnh vài ngày trước của anh em nhà họ Doãn. Thật sự là rất dâm mỹ a....

Bé con khuôn mặt đỏ hồng vì động tình... từng hơi thở dồn dập... tiếng rên rỉ nho nhỏ như chú mèo con muốn tìm bắt mồivà còn... dòng nước dịch thơm ngát phun ra lúc cao triều...

Đứng ngoài cửa hắn có thể thấy rất rõ từng biểu cảm đáng yêu của cô... hơn nữa hắn có thể thấy rõ tiểu hoa huyết bé nhỏ nở rộ trong tay Mặc... tuyệt đẹp... hạt trân châu bé nhỏ sưng cứng nằm kề khe suối ướt át....

Nếu là hắn... hắn chắc chắn sẽ chơi đùa đến khi bé con ngất đi... đến khi bé con cầu xin hắn tha thứ... đến khi tiểu hạt châu đỏ hồng như máu....

Nghĩ nghĩ Đông Phương Vũ chợt rùng người... Hắn lại có phản ứng với cô nhóc này... thật không ngờ a

~

Tiểu Y Ngưng lại lần nữa rầu rĩ. Đây đều là cái gì cùng cái gì a~ Đầu lưỡi cô tê quá... lại rất ngứa...

Lại thêm 1 con sói đội lớp người... ta cảm thấy chỉ số biến thái của ta ngày càng tăng rồi... vì ta đang muốn Đông Phương Vũ biến thái đối xử với Y Ngưng....

Các nàng nói ta có nên làm vậy không a~

Vì là điều giáo nên ta muốn càng ngày càng tăng cấp lên... sau đó sẽ là 3p 4p 5p gì gì đó.... haiz... cho ta ý kiến với.....

Có lẽ một thời gian lâu nữa mới trưởng thành a

~

27. Chương 14: Nhiệm Vụ Kỳ Lạ

Doãn Y Ngưng cảm thấy cô đang bay bổng ở một nơi nào đó trong vũ trụ...cả cơ thể nhẹ tênh như làn khói sau đó ... Ting~ Nhiệm vụ chính tuyến (phụ 1): Ăn kẹo Đông Phương Vũ cho. (5 lần) (Phần thưởng: Thưởng cho điểm phân phối 10. Thưởng cho điểm kinh nghiệm 500. Thưởng cho danh khí: mùi thơm nơi u cốc. Thưởng cho độ bền: +10p. Thưởng cho nhan sắc đặc biệt: thủy linh làn da.) (Giải thích: thủy linh làn da là làn da trắng hồng, nõn nà không tỳ vết lẫn lỗ chân lông, đặc biệt độ đàn hồi hoàn mỹ... khi trung niên cũng sẽ không để lại nếp nhăn...mềm mại, khi kháp vào yêu thích không buông tay thủy nộn... thủy nộn làm người ta muốn cắn một ngụm.) Nhận nhiệm vụ: (A: Đồng ý.) (B:Không đồng ý.) Doãn Y Ngưng nhìn phía sáng nhấp nháy yêu cầu nhiệm vụ thời điểm cảm thấy dường như mắt cô nhìn lầm rồi. Chỉ là ăn kẹo thôi mà cũng có nhiệm vụ nữa sao? Thật kỳ lạ. Lạ hơn nữa là phần thưởng... nó thưởng cho một cách nhiều bất ngờ. Nhiệm vụ này... cô nghĩ thấy một mùi vị sặc âm mưu. Doãn Y Ngưng hí húp mắt nhìn kỹ lại nhiệm vụ lần nữa quyết định sẽ không làm... Cô nhóc đưa tay định bấm (B: Không đồng ý.) thì nút B tự nhiên biến mất sau đó tiếng nhắc nhở vang lên. *Yêu cầu kí chủ bấm đồng ý. Nhiệm vụ này là nhiệm vụ đặc biệt không hề có một chút âm mưu như kí chủ suy nghĩ. Cho nên nút không đồng ý là nút dư thừa. Hệ thống tự động thu hồi nút B.* Doãn Y Ngưng xanh mặt nhìn phía nhấp nháy lờ lờ nút "Đồng ý"

mà nghiêng rằng nghiêng lợi. Nếu không có âm mưu thì tại sao phải giấu nút B a~? Không có âm mưu mới có quỷ đầu. Hồn đạ~ *Yêu cầu kí chủ không nghĩ xấu hệ thống. Bản hệ thống "Tiết tháo chạy tung tăng"

đời thứ 3 là phần mềm hệ thống trong sáng nhất. Không hề có một tia âm mưu.* Không âm mưu cái mao a~ rõ ràng là có âm mưu nên mới không cho nàng sự lựa chọn khác. Còn trong sáng... tỷ khinh! *Bản hệ thống vô mao ...kí chủ muốn danh khí bạch hổ chỉ xuất hiện khi kí chủ đủ 15 tuổi.* Tiểu Y Ngưng cảm thấy mình thật tổn hơi thừa lời với hệ thống quân. Rõ ràng biết rằng có âm mưu lại phải tự nguyện nhảy xuống hố. Đây là cái gì cùng cái gì a~ (Đồng ý.) Ting~ *Đã nhận nhiệm vụ.* *P/s: Bản hệ thống sử dụng là dương mưu mà không phải âm mưu. Kí chủ Doãn Y Ngưng là ngu ngốc.* Sau đó vèo một phát một lực hút khiến cô nhóc bị đá bay ra khỏi khoảng không gian đen ngòm. Nơi hệ thống quân xuất hiện bây giờ là một cậu nhóc ước chừng 10 tuổi với mái tóc màu nâu đỏ bóng bệ... đôi mắt đỏ ruby mê hoặc cùng nụ cười tà nhìn phía bị đá bay Doãn Y Ngưng. *Kí chủ ngốc nghếch. Chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau...* sau đó....biến mất.. Tiểu Y Ngưng mở ra đôi mắt xanh biếc trong suốt của mình nhìn khung cảnh quen thuộc của phòng bệnh. Cô cảm thấy mình mau tức chết rồi. Lần đầu tiên cô gặp một cái phần mềm hệ thống....lấy đến vậy... hệ thống của người ta thì chỉ nêu nhiệm vụ lại hay an ủi kí chủ. Còn hệ thống của cô chỉ biết sử dụng âm...à không...dương mưu với cô... là còn công khai nói cô là ngu ngốc... Nhắc mới nhớ. Hệ thống phải có người khởi động mới sẽ trao cho kí chủ ký khế ước.... Như vậy... cái hệ thống đáng chết này là ai đã khởi động cho cô a~? Doãn Y Ngưng hí húp mắt to tròn của mình một cách nguy hiểm.... Loại hệ thống này cô đã được học.... Nó khiến cô cảm thấy rất ...quen thuộc... nó.... *Cạch!* "Bảo bối. Mọii tỉnh rồi sao?"

Đông Phương Vũ mở cửa phòng, đập vào mắt anh là cô nhóc nào đó đang thẩn thờ nhìn ngoài cửa sổ. Anh đi lại xoa xoa cái đầu nhỏ của cô, ánh mắt là vẻ sùng nịch, dung túng... Sau đó như chợt nhớ tới điều gì, đôi mắt nâu sâu thẳm sau cặp kính mắt lóe lên tia sáng kì lạ. Đông Phương Vũ rút tay vào túi áo lấy ra viên kẹo bọc giấy bạc xinh xắn ra, rồi hần thuận tay mở giấy góisau đó thuận tay rút viên kẹo vào cái miệng khê nhếch của cô. Tiểu Y Ngưng chỉ cảm thấy trong miệng mình viên kẹo tròn ngọt ngào tan ra thành nước rồi chạy tuột vào cuống họng cô để lại một mùi thơm ngát dịu nhẹ. Cô tròn mắt toét miệng cười sau đó ngửa đầu nhỏ nhìn Vũ ca ca rồi ôm anh thật chặt thủ thỉ... "Vũ ca ca~ Kẹo thật ngon a~ Ngưng nhi muốn nữa.."

sau đó chớp chớp mắt to bán manh nhìn anh. Đông Phương Vũ bật cười trầm giọng dỗ. "Bảo bối ngoan. Kẹo này lâu lâu mới được ăn a~ Nếu ăn nhiều quá một lúc sẽ không tốt đâu."

"Đến... chúng ta cùng đi ăn sáng sau đó sẽ đi chơi... chịu hay không a~"

”Tốt nhar~ Ngưng nhi thích Vũ ca ca nhất...”

Các nàng thật dễ sợ a~ thuốc tăng trưởng... rồi xuân được... kích thích... *Gào khóc* Sao không ai nói thuốc gì dễ thương tí xiu... một loại thuốc rất rất đáng yêu.... Đoán lại nào... chap sau sẽ vi H nhá =]] ”Kế hoạch điều giáo 2 của Đông Phương Vũ”

Hình này là hình hệ thống quân khi trưởng thành. Màu tóc cùng mắt đậm hơn tí nhá...

28. Chương 12: Bắt Gian Tại Giường.

Đông Phương Vũ liếm nhẹ khóe môi, ánh mắt lại thâm sâu như đáy vực, trong đôi mắt ấy dần dần hiện lên tia dục vọng. Hắn muốn nha đầu này... muốn cô... muốn đem thiên sứ nhỏ chặt ra từng khúc... rồi nhét vào bụng...

Ting~

Nhiệm vụ tuyển chính 4: Sự hảo cảm của Đông Phương Vũ hoàn thành.

(Nhận thưởng:

Điểm phân phối: 5

[tổng điểm phân phối hiện có:15]

Điểm kinh nghiệm: 200

Đặc trưng: mùi hương cơ thể 3.

Độ bền: +5p.)

Yêu cầu kí chủ phân phối cùng kích hoạt.

Doãn Y Ngưng đang bị trêu đùa một cách mơ màng thì nghe bên tai tiếng kêu hoàn thành nhiệm vụ. Ngô~

Phân phối: 5 nhan sắc...3 mẫn cảm... còn lại vào thể lực. Kích hoạt đặc trưng.

Đã phân phối. Yêu cầu xem lại thuộc tính.

Tính danh kí chủ: Doãn Y Ngưng.

Tuổi: 5 tuổi (Loli)

Giới tính: Nữ

Nhan sắc: 52 (thiên thần Loli)

Trí lực: 70

Khí lực: 28

Độ bền: 30p

Độ mẫn cảm: 60

Danh khí: Không.

Kỹ năng: Đàn dương cầm (cao cấp)

Đặc trưng: mùi hương cơ thể 3.

Điểm phân phối: 0

Điểm kinh nghiệm: 1600

Đặc trưng: mùi thơm cơ thể nghĩa là sao?

Giải thích thắc mắc của kí chủ: Mùi thơm cơ thể ở mỗi giai đoạn sẽ khác nhau trở nên càng ngày càng thơm, càng ngày càng xa... cấp 4 của đặc trưng là Vạn dặm mùi thơm. Mãn phân là Tinh linh hoa. Yêu cầu kí chủ cố gắng.

Doãn Mặc sau khi họp xong thì đi thẳng tới bệnh viện trên đường đi lại ghé cửa tiệm bánh kem Barbie xếp hàng mua bánh. Tiểu Y Ngưng rất thích ăn bánh kem dâu số lượng có hạn bán tại tiệm này. Hắn còn nhớ vài ngày trước nhóc con vừa tỉnh lại đã khóc rất nhiều.

Hắn biết những chuyện cô bé xảy ra... cũng biết cô rất ủy khuất nên hắn đã nhờ người mua bánh kem tới để dỗ cô. Doãn Mặc thật may mắn vì bảo bối của anh khi đó đã nín khóc, cứ nghĩ tới cái báo cáo chuẩn đoán hắn lại sôi máu lên.

Chấn thương não nhẹ... bàn tay bị trật khớp.

TMD..... Con bà nó.... Người phụ nữ độc ác kia lại lấy cái túi xách của ả đập vào đầu bảo bối nhà hắn... xem đoạn ghi hình trong cửa hàng bán gấu bông hắn cảm thấy máu của hắn tăng rồi. Nhất là khi ả bế con trên tay, mùi máu phía đỉnh đầu của con bé làm hắn muốn giết người.

Nếu không phải vì chăm sóc bé con làm bị trễ vài ngày, đến khi sau khi điều tra hắn mới biết Hàn Mạnh Long đã nhanh tay tiến đưa con riêng cùng con đàn bà đó sang nước ngoài thì hắn nghĩ hắn sẽ tìm người thủ tiêu cả hai mẹ con ả.

Đã loại sao? Bạch Liên Ngọc đã loại là hải tử của người Bạch Liên Kiều mà không phải tiểu bảo bối nhà chúng ta.

Bạch Liên Ngọc, Bạch Liên Kiều.... Mọi chuyện vẫn chưa kết thúc đâu.

Doãn Mặc cầm hộp bánh nhỏ bước đi trên dãy hành lang dài khéo môi câu lên nụ cười ranh mãnh. Bảo bối a~ xem ca ca mua gì cho muội này... muội báo đáp ca ca sao đây nhar~

Lại nói nơi phòng bệnh, một bầu không khí ái muội đang lan tỏa ngày một dày đặc. Chỉ thấy Đông Phương Vũ đang đuổi đầu lưỡi liếm láp vành tai mềm mại ngọt ngào, ngón tay vẫn còn chơi đùa với đầu lưỡi đỉnh hương.

Doãn Y Ngưng mơ mơ màng màng cảm thấy cả người như nhũn ra không còn chút sức lực, cái lưỡi của cô tê dại đến gần như mất cảm giác. Khóe miệng chảy ra từng sợi tơ ái muội, ánh mắt thất thần đầy sương mù....phía bên tai cô bị liếm láp tới đỏ bừng truyền ra từng trận run rẩy.

Như hải lòng với tác phẩm của mình, Đông Phương Vũ càng thêm ra sức trêu đùa cái miệng nhỏ nhắn, ngón tay thon dài ra sức trêu đùa cô dút vào đẩy ra đùa bất diệc nhạc hồ.

Hắn rất muốn chơi trò ...khẩu dâm a~

Xem cái miệng bé nhỏ vừa ướt át lại vừa mềm mại. Đây thật sự là trời sinh dâm oa. Đông Phương Vũ nổi lên hứng thú đẩy tay nhanh hơn, cánh môi bé nhỏ chum lại phối hợp ngón tay giao hợp tạo nên hình ảnh dâm mị.

Khi Doãn Mặc mở cửa phòng tìm hắn như ngừng lại sau đó như có gì đó thôi thúc lại đập nhanh với tần suất đáng sợ.

Đáng chết. Muội muội hắn đang bị con sói nào đó khinh bạc a~

Đông Phương Vũ khóe miệng cười cười nhìn Doãn Mặc sau đó làm đưa ngón tay lên miệng làm động tác giữ im lặng rồi chỉ phía đang mơ màng Doãn Y Ngưng như đang nói *nhìn xem... bảo bối của chúng ta đang rất hưởng thụ a~*

Doãn Mặc nhìn phía bằng hữu thì nghiêng răng nghiêng lợi nhưng khi nhìn phía đang bị trêu chọc đến mơ màng Doãn Y Ngưng thì hắn khẽ mím môi. Trong lòng lại dâng lên từng đợt sóng mãnh liệt gào thét *làm nàng... trêu đùa nàng... cùng nhau làm tiểu dâm oa phải khóc xin tha thứ.*

Tiểu Y Ngưng cái miệng nhỏ nhắn như bị đùa tới sưng lên đỏ hồng như máu, máu trong cơ thể cô đang sục sôi một cách mãnh liệt. Cô cảm thấy bản thân ngày càng nóng thân trí ngày càng mơ hồ. Sau đó không còn biết gì hết.

Ting~

Nhiệm vụ chính tuyến 5: Đông Phương Vũ điều giáo.

(Phần thưởng:

Thưởng cho điểm phân phối 5.

Thưởng cho điểm kinh nghiệm 200.

Thưởng cho đặc trưng: Vạn dặm mùi hương.

Thưởng cho độ bền: +5p.)

Tự động nhận nhiệm vụ.

Các nàng có để ý hay không. Cứ mỗi lần nhận nhiệm vụ điều giáo tiểu Y Ngưng của chúng ta đều đang ngất xỉu... sau đó hệ thống mới thông báo nhiệm vụ.

Hệ thống là cố ý như~

Nói chứ các nàng thấy chương này ra sao?

Khúc khích... vài chương nữa mới có Vi H nhá... lúc đó chắc có 3p =]]

29. Chương 15: Thuộc Biến Hình

Đi chơi cả một ngày tiểu Y Ngưng cảm thấy rất vui, nào là được ăn vặt, nào là được đi dạo khắp nơi trong thành phố. Thật là tuyệt... Bất quá đi suốt cả ngày cô cảm thấy cả người đều mệt lả... Đông Phương Vũ hôm nay nổi hứng ẵm cô nhóc này vào phòng nghỉ riêng của anh. Vì sao ư? Đơn giản vì đêm nay viên kẹo ngọt sẽ có tác dụng và anh muốn là người đầu tiên nhìn thấy cô nhóc này biến hình. Doãn Y Ngưng cảm thấy cả người nóng ran lên, máu trong người cô như sôi sùng sục lúc thì tê dại vì ngứa lúc lại nóng rất làn da. Thật khó chịu... Sau đó cô nhóc cảm thấy phần đầu cùng sau mông rất ngứa...rất ngứa... rồi không chịu nổi sự dằn vặt này cô ngất xỉu. Đông Phương Vũ tháo kính mắt nhìn phía đang u lên hai cục nhỏ phía trên đầu hần dùng ngón tay xoa nhẹ, xoa nhẹ như an ủi...sau đó phần u dần xẹp xuống lộ ra đôi tai mèo trắng muốt như bông... nó nhỏ nhắn nhìn thật đáng yêu. Đông Phương Vũ lại đưa tay xoa nhẹ khối u lớn phía sau mông cô, từ nơi đó mọc ra một chiếc đuôi dài màu trắng thả xuống tấm ra giường màu đen tuyệt đẹp.... Như hải lòng với tác phẩm của mình hần dùng điện thoại chụp vài tấm làm kỷ niệm sau đó ôm thân hình bé nhỏ vào lòng ngủ. Ngày mai sẽ là một ngày bận rộn. Trên chiếc giường đen là hai thân ảnh đang ôm nhau ngủ một cách ngọt ngào. Tiểu nha đầu giật mình tỉnh dậy, cái mũi nhỏ ngửi nhẹ mùi bạc hà sau đó dụi đầu vào lồng ngực ai đó. Đông Phương Vũ mở mắt ra nhìn cô nhóc trong ngực, cúi đầu hôn nhẹ đỉnh đầu cô, đôi tay gờ lên vuốt ve vài cái vào đôi tai mèo mẫn cảm khiến nó run rẩy. Tiểu Y Ngưng cảm thấy một dòng điện xoẹt qua khiến cô rùng mình. Cô nhóc ngồi bật dậy sờ sờ cái tai mèo nhỏ nhắn sau đó mặt đỏ ửng ra... ngô~ nó mềm mềm... có lông....sờ vào rất thoải mái...rồi cô chợt thấy bắp chân nhồn nhột nên đưa tay nắm lấy vật gì đó đang ngoe ngoắt sau mông.... A~ Đuôi mèo a~ Nhưng mà Vũ ca ca không nuôi mèo được trong bệnh viện ar~ "Meo~ Vũ ca ca?"

Oa~ sao cô lại kêu meo ar~ tò mò quá~ Đông Phương Vũ ngồi dậy ôm cô nhóc thả ngồi trên đùi mình lấy tay chơi đùa với chiếc đuôi dài kiến tiểu Y Ngưng cảm thấy thật nhột. Cả người cô như mất hết sức lực xụi lơ trên đùi hần. Con sói đuôi to nào đó cảm thấy một cảm giác thành tựu nảy sinh trong lòng mình. Ánh mắt ôn nhu nhìn cô khẽ hỏi. "Thích không bảo bối?"

Tiểu Y Ngưng nghe hỏi chợt tỉnh người sau đó hồng mặt hưng phấn gật đầu. "Thật thích...thật thích...meo~"

Oa~ nhìn này... cô có tai a~ Lông trắng mịn lại rất đáng yêu... cũng có cái đuôi nữa... Meo~ Tiểu nha đầu vội vã chạy vào toilet ngắm nghía mình qua chiếc gương sau đó bật cười khanh khách ngoắc ngoắc cái tai lại vùng vẫy cái đuôi. Oa~ thật đáng yêu ... thật đáng yêu... Đông Phương Vũ tay cầm bộ đầm loli màu xanh biển vào phòng tắm thì bật cười. Xem hần đang nhìn thấy cái gì kìa... tiểu nha đầu sờ tai tới nỗi khuôn mặt đỏ ửng hần ra. Thật là cô ngốc. Cô nhóc không biết tai cùng đuôi là thứ rất mẫn cảm sao? Hần đưa tay mò cô vào lòng giúp cô làm vệ sinh cá nhân rồi thuận tay thay cho cô bộ đồ mới. Doãn Y Ngưng cảm

thấy cái đầu mình càng ngày càng mơ màng cho đến khi nghe tiếng leng keng vang lên, cô nhóc mới như bừng tỉnh. Đưa tay sờ sờ lên tai mèo cô thấy mỗi bên đã được buột ruy băng cùng màu chiếc đầm, kèm theo đó là hai chiếc chuông nhỏ mỗi bên. Tiểu Y Ngưng hưng phấn vẩy đuôi thì thấy chiếc đuôi vốn dĩ màu trắng của cô đã được buột thêm chiếc nơ xanh dính một chiếc chuông to ngay giữa nơ. Cứ mỗi lần vung vẩy là lại phát ra những âm thanh dễ nghe. Cô đưa mắt sùng bái nhìn phía Đông Phương Vũ. Mà không hề hay biết con sói nào đó đang dần dần trở nên biến thái hơn... và việc làm cô có tai cùng đuôi cũng là có mục đích của riêng hắn. Hắn muốn biết nếu cứ vuốt đuôi cùng tai càng nhanh càng mạnh thì cô có thể hay không cao trào. Cứ nghĩ tới bé mèo nào đó rên hừ hừ trên giường mà hắn cảm thấy...thật...hưng phấn. Hắn có nên chế thêm vài loại thuốc để chơi đùa? Bộ não tà ác của ai kia lại lần nữa hoạt động. Bất quá hắn phải chứng kiến vẻ cao trào của chú mèo nhỏ này sau đó gửi một clip nhỏ cho Doãn Mặc coi. Cái tên cuồng muội kia sẽ phải làm gì khi muội muội của hắn trở nên càng ngày càng...mê người... Bé mèo ngoan ngar~ tới Vũ ca ca trong tay... Vũ ca ca sẽ làm muội thật... thoải mái a~ Đông Phương Vũ ôm lấy tiểu Y Ngưng lên cao, để cô nhóc ngồi lên cánh tay của hắn rồi rời khỏi căn phòng...

Khụ... loại thuốc ta thích nhất... Các nàng muốn Y Ngưng hóa thành con vật nào nha~ Cmtcho ta để ta tham khảo =]]

30. Chương 13: Thỏa Thuận.

Hành lang bệnh viện.

Đông Phương Vũ tà tứ mỉm cười nhìn phía Doãn Mặc, nụ cười khiêu khích đắc thắng khiến Doãn Mặc như muốn điên người.

Tên này đúng là thật biết lợi dụng thời cơ. Ba ngày trước thấy hắn ngày nào cũng tới chơi với bảo bối hắn đã ngờ ngợ nhưng vẫn không để phòng gì. Bây giờ thì hay rồi... muốn đề phòng cũng đã không kịp.

Doãn Mặc cảm thấy chưa bao giờ hắn phạm cấp thấp sai lầm đến vậy. Cái đầu thương nhân của hắn mọi khi rất khôn lanh, mưu mẹo vậy mà đến bây giờ hắn mới biết cái con sói nào đó đang vung vẩy đuôi lại đào hầm cho hắn khiêu từ mấy ngày trước.

Cái gì mà "Mặc, người tới văn phòng viện trưởng đi, lão già nhà ta có chuyện muốn nói với người. Tình trạng bệnh của Tiểu Ngưng."

Khi hắn trở lại thì thấy con sói đuôi to ấy đang cho bảo bối muội muội của hắn ăn, còn đỡ cô ngủ...

Rồi thỉnh thoảng hắn lại tìm cách sai anh đi đây, đi đó để một mình gần gũi với muội muội... Nằm tào... bây giờ nghĩ lại Doãn Mặc cảm thấy hắn ngu đến cỡ đó, cứ bị tên sói đội lốt người này chi đến chi đi như con dế.

Doãn Mặc cảm thấy đây có lẽ là vết nhơ của cả đời hắn. Nhưng hắn lại không biết đây không phải là vết nhơ cuối cùng. Người ta nói "Nhơ nhơ càng khỏe mạnh" không phải sao?

"Đã bao lâu?" Đông Phương Vũ trầm giọng hỏi.

"Năm trước." Doãn Mặc mím môi trả lời.

"Ta muốn hỏi bắt đầu điều giáo đã bao lâu?" Đông Phương Vũ khẽ cau mày. Doãn Mặc dọn ra khỏi Doãn gia vào năm ngoái nên nói là hắn nhận ra tình cảm của mình dành cho cô muội muội không cùng huyết thống này vào năm ngoái?

"Một tháng trước bắt đầu điều giáo." Doãn Mặc lắc đầu cười khổ..

"Ngô~ Mặc a~ Ta không ngờ người lại... lầy như vậy." Đông Phương Vũ khanh khách nở nụ cười. Chậc... chỉ mới vừa bắt đầu điều giáo thôi sao? Ar~ Thật thú vị.

Doãn Mặc cau mày nhìn phía cười dê tiện bực cảm thấy càng ngày càng không ổn. Không phải như hắn suy nghĩ như vậy đi? Bất quá cảm giác bất an này là cái gì a hờn dạm.

"Ta cũng muốn tham gia." Đông Phương Vũ quăng ra một quả boom rồi ánh mắt khiêu khích nhìn Doãn Mặc như đang nói *người có thể nói từ chối thử xem... khi đó... người biết tính ta*

Doãn Mặc nắm chặt tay đập mạnh vào tường giữa đầu ưu thương... Hắn có thể nói không sao?

”Mặc. Người cũng biết thế giới này tỷ lệ dòng máu thuần như thế nào. Tiểu Ngưng sẽ không chỉ có chúng ta. Bởi vì dòng máu cao quý đang chảy trong người nàng là thứ nhiều kẻ đang nhòm ngó.”

Doãn Mặc khẽ nhắm mắt khước môi run lên một cách bất lực. Phải rồi... sao hắn lại quên chứ? Dòng máu thuần... chỉ có thể chia sẻ mà không thể độc chiếm. Hắn nên nói hắn là may mắn hay là bất hạnh? Hay là nên nói là hạnh phúc bởi vì Ngưng nhi của hắn sẽ là một cô bé hết sức ưu tú. Khiến cho rất nhiều người muốn giành giật.

[Dòng máu thuần: Mỗi gia đình đều sẽ có một người phụ nữ mang dòng máu đó. Nói ví dụ như nhà ngoại của Doãn Y Ngưng.

Ông bà ngoại cô sinh ra tam nam nhị nữ nhưng trong hai nữ nhi đó chỉ có mình mẹ cô mang dòng máu thuần còn người chị kia thì không.

Nói nôm na dòng máu thuần là dòng máu bao gồm tất cả những ưu điểm của cả cha và mẹ, không hề có khuyết điểm.

Nam nhân tóc đen cùng nữ nhân tóc đỏ sẽ có ba loại trường hợp sản sinh:

1. Hải tử có thể sẽ là tóc đen
2. Hải tử có thể sẽ là tóc đỏ

Đó là những hải tử mang dòng máu bình thường. Nhưng hải tử mang mái tóc màu nâu đỏ sẽ là hải tử có dòng máu thuần. Và trường hợp dòng máu thuần chỉ thuộc về nữ hải. Trong gia tộc chỉ có duy nhất một nữ hải mang dòng máu thuần. Và nữ hải đó được xem là bảo bối của gia tộc.]

Đông Phương Vũ lần đầu tiên gặp mặt đã biết nha đầu kia chính là dòng máu thuần. Vì Doãn ba có mái tóc màu trắng, trong khi Doãn mẹ lại là mái tóc vàng óng. Nên đầu tóc bạch kim của cô bé là điều dễ nhận ra nhất.

Bất quá.... Dòng máu thuần sẽ đưa tới rất nhiều ong bướm bay xung quanh.

”Ta biết. Vũ hợp tác vui vẻ.” Doãn Mặc đưa tay ra trong đôi mắt lại là vẻ cam chịu.

”Hợp tác vui vẻ.”

Phòng bệnh, một cô nhóc nào đó đang ngủ một cách ngon lành vẫn không hề hay biết kế hoạch điều giáo của ca ca đang có sự thay đổi, thêm vào đó là một bản điều giáo khác ...hoàn toàn mới của người mà nàng gọi là Vũ ca ca.

Khụ.... dòng máu thuần trong truyện sẽ khác hẳn ... hay nói là trái ngược với bên ngoài nha... ở ngoài chúng ta sẽ gọi họ là con lai.... nhưng có rất nhiều màu tóc ta yêu thích nên ta sẽ chỉnh sửa định luật giữa lai và thuần.

KHi đọc yêu cầu không chửi tác giả =]]

31. Chương 16: Long Ngạo Thiên

Địa điểm đến đầu tiên của bé mèo là cửa hàng bán đồ cho thú cưng. Doãn Y Ngưng ôm trong lòng chú gấu bông cái đầu nghiêng tới nghiêng lui tò mò nhìn ngó. Meo~ Cửa hàng này thật đáng yêu. Trong đây bán đủ các loại thú cưng, từ chó, mèo cho tới các loại chim, bò sát... có cảrắn....cô nhóc xanh mặt quay đầu sang chỗ khác thì thấy bên trong cửa hàng có một chỗ để khách chơi với bầy mèo... thật dễ thương. Tiểu Y Ngưng lắc lắc người đòi xuống, Đông Phương Vũ nhìn thấy hành động của cô nhóc cũng biết cô đang muốn làm gì, hắn ôm cô bé tới hàng rào rồi thả cô nhóc vào trong hàng rào với lũ mèo sau đó mới quay sang chọn đồ cần thiết... Ting~ Nhiệm vụ chính tuyến (phụ 2): Nụ hôn của Long Ngạo Thiên. (Phần thưởng: Thưởng cho điểm phân phối: 5. Thưởng cho điểm kinh nghiệm: 200. Thưởng cho độ bền: +5p.) *Nhiệm vụ tự nhận.* Doãn Y Ngưng lúc này cũng không quá để ý nhiệm vụ nêu lên bởi vì cô nhóc bây giờ đang bị lũ mèo bao quanh... sau đó là cuồng liếm.... Phía góc nơi chú mèo batư trắng muốt đang nằm một cạu

nhóc 12 tuổi đang khẽ vuốt ve bộ lông mềm, ánh mắt màu tím nhìn bé mèo vừa xuất hiện. Ngô~ là búp bê tóc bạch kim lần trước. Long Ngạo Thiên cup cặp mắt tím xuống khẽ suy tư sau đó đứng dậy đi tới sau lưng cô nhóc. Nhìn phía đang thở hổn hển nhóc con Long Ngạo Thiên cảm thấy chơi thật khá... sau đó giờ tay ẵm bé con vào lòng. Phía dưới đám mèo thấy cô nhóc không còn liền lon ton chạy ra chỗ khác, vài con khác lại ngược đầu nhỏ nhìn bị ôm vào lòng Doãn Y Ngưng sau đó như lên án kêu meo meo~ Phía ngoài hàng rào, một loạt hắc y nhân khỏa mắt bắt đầu rút gân, khỏa miệng lại giật giật nhìn cậu chủ nhà mình đang ôm một con nhóc. Trong lòng họ lại gào thét liên hồi, như nhìn thấy hàn khí tỏa ra, lũ thuộc hạ cúi đầu xuống như không phát hiện cậu chủ khiết phích nhà mình ôm cô nhóc con. Long Ngạo Thiên hài lòng khi nhìn cúi đầu bọn thuộc hạ cảm thấy mỹ mãn... Ân~ trẻ nhỏ dễ dạy.. nghĩ nghĩ cậu cúi đầu đánh giá bé mèo trong lòng, ánh mắt mơ hồ, khuôn mặt ửng đỏ, cái miệng có vài sợi chỉ bạc... "Tên gì?"

Doãn Y Ngưng nghe hỏi thì định thần lại, cô nhóc như bị mê hoặc nhìn vào đôi mắt tím sau đó giật giật người. "Meo~ Doãn Y Ngưng a~"

Long Ngạo Thiên giờ tay xoa nhẹ đầu cô như thưởng cho, sau đó khỏa mắt chăm chú nhìn vào đôi tai đang run rẩy... Tai thật? Rồi thuận tay cầm lấy đuôi mèo của cô bé khẽ vuốt. "Meo~"

Doãn Y Ngưng khẽ kêu một tiếng rồi giật bắn người lên sau đó xụi lơ. Long Ngạo Thiên cau cau mày đánh giá... cả đuôi cũng là thật... nhưng lần trước gặp cô nhóc này vẫn là một đứa trẻ bình thường? Thật kỳ lạ.... Nghĩ nghĩ hấn cúi đầu liếm nhẹ khỏa môi cô bé, như chưa cảm thấy đủ hấn cắn nhẹ môi bé mèo khiến cô trợn tròn mắt nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc. Long Ngạo Thiên cảm thấy cô nhóc thật ngọt nên đưa lưỡi vào miệng cô mút một cái. Sau đó hấn thấy trong lòng trống trơn, một cảm giác mất mát lan tỏa trong lòng khiến hấn khẽ cau mày. Đông Phương Vũ đang bận rộn chọn đồ, khi xoay người về khu hàng rào hấn chợt dừng người lại... Tên nhóc kia tại sao lại ở đây a~ lại còn ôm bảo bối của hấn... Đáng chết. Tên nhóc đó lại dám hôn tiểu Ngưng nhà hấn. Đông Phương Vũ cảm thấy mình không thể nhìn hay nhin được nữa nên sải bước tới hàng rào sau đó xách cô nhóc đang kinh ngạc đó ôm vào lòng mình, ánh mắt sắc bén nhìn phía đang thần thờ Long Ngạo Thiên. "Anh họ."

"Chào biểu thiếu gia."

Đông Phương Vũ híp cặp mắt nâu nhìn phía em họ nhà mình rồi mím môi cảnh cáo. "Tránh xa con bé ra."

Sau đó tới quầy tính tiền rồi đi mất. Long Ngạo Thiên cúi đầu sau đó nhìn hình bóng đang chạy trốn trời chết kia thì bật cười. "Thật thú vị a~ Anh họ~ thì ra là vì thuốc của anh."

giờ thì hấn đã hiểu vì sao cô nhóc đó lại có tai và đuôi. Thật thú vị~ Đây là sở thích của anh sao anh họ? Chậc... thật là biến thái~ Bất quá nếu hấn đoán không lầm thì cô nhóc họ Doãn đó là muội muội bảo bối của CEO Doãn bạn thân của ông anh nhà mình... mà màu tóc xinh đẹp đó lại là....dòng máu thuần a~ Anh họ nha~ Anh nên biết một điều.... Dòng máu thuần là của chung a~ Cho nên... Anh trai yêu quý... em sẽ không muốn để đứa em họ này mách mẹ của anh chứ... hay hấn nên mách gia gia về tội độc chiếm dòng máu thuần của anh nhar~ Ân~ Cũng nên là xét nghiệm a~ phải khám thân thể định kì... không thôi sẽ rất dễ chết vì không biết bệnh để trị kịp lúc... Ngô~ Hấn nên tới bệnh viện nào khám đây? Dượng dường như có bệnh viện thì phải... Quyết định rồi... mai sẽ tới bệnh viện khám.... "Đi thôi."

"Là."

Tên biến thái thứ 3 xuất hiện.... ta sẽ điều giáo... điều giáo và điều giáo... oa hahaha.....

32. Chương 14a: Đông Phương Vũ Điều Giáo (vi H)

Doãn Y Ngưng hôm nay cảm thấy rất thích ý bởi vì cô bé có thể đi tham quan khắp các nơi trong bệnh viện. Cả tuần nay cô cảm thấy bản thân mình bức rức lại rất bức bối ... muốn hỏi tại sao ư?

Đơn giản vì mỗi lần cô nhóc lén trốn xuống giường bệnh là y như rằng ca ca sẽ từ nơi nào đó xuất hiện sau đó sẽ cần nhần...cần nhần và cần nhần... những khi đó cô nhóc rất muốn khóc. Ca ca thật xấu... chỉ biết khi dễ Ngưng nhi.

Nhưng hôm nay thì khác vì ca ca sẽ đi công tác suốt cả một tuần lễ vì lẽ đó tiểu Y Ngưng thuộc quyền giám sát của Đông Phương Vũ. Nha đầu này vẫn không hề hay biết một sự thật rất ư là đáng sợ đó là cô nhóc vừa tránh thoát khỏi móng vuốt hồ ly nhưng lại vừa lúc rơi vào tay sói.

Đông Phương Vũ nhếch môi nhìn cô nhóc đang tung tăng nơi vườn hoa sau đó về mặt tò mò chỉ hướng ngôi nhà kính trong khoảng đất trống kéo tay hấn hỏi.

"Vũ ca ca... đó là nơi nào a~?"

Đông Phương Vũ khẽ mím môi cười cười, nụ cười ma mị đầy ẩn ý chợt hiện ra rồi biến mất rất nhanh khiến người ta cứ có cảm giác vừa rồi nụ cười kia chỉ là ảo giác.

Đằng sau cặp kính mắt một tia sáng chợt lóe ra chỉ thấy Đông Phương Vũ giang tay ẵm bé con nào đó vào lòng rồi xải bước đi tới căn phòng kính cô vừa hỏi.

Doãn Y Ngưng mở to mắt tò mò nhìn khung cảnh càng ngày càng gần.

"Là nơi sẽ cho muội thật thoải mái~ bảo bối sẽ rất thích nhar~"

"Ngưng nhi sẽ thích sao?" nhưng mà... sao giọng của Vũ ca ca lại ... gian như thế a~ Không muốn đâu~

Đông Phương Vũ bước chân vào căn phòng kính sau đó khóa cửa lại rồi ẵm tiểu nha đầu đi tham quan xung quanh.

Đây là một căn phòng ...không nói đúng hơn là một khu vườn nhỏ tuyệt đẹp... trong vườn cây cối bao quanh xung quanh khiến từ xa nhìn lại chỉ như là một quả cầu màu xanh tươi mát. Ở chính giữa khu vườn là một hồ nước nhỏ, nơi giữa hồ có một cái đình xinh xắn cùng một chiếc giường to.

Doãn Y Ngưng cảm thấy cô thật thích nơi này. Nhất là chiếc giường có bốn cây cột nơi góc giường, trên những cây cột đều có một dải幔 sa làm cho người ta cảm giác bồng bênh, huyền ảo.

Đông Phương Vũ đặt cô bé nằm lên chiếc giường nhỏ rồi lấy từng dải幔 sa cột tay và chân cô vào bốn góc cột. Doãn Y Ngưng nghiêng đầu tò mò nhìn đang bận rộn Vũ ca ca liền há miệng hỏi.

"Vũ ca ca sao lại cột Ngưng nhi nha~?" ách... tư thế này khiến cả người cô bị cố định không thể nhúc nhích được. Ngô~ nếu bị muỗi chích thì phải làm sao nha?

"Ngoan ngoan tiểu Ngưng ... chúng ta sẽ chơi một trò chơi được không a~?" Đông Phương Vũ cười cười hỏi ý kiến cô nhóc... nếu bỏ qua cái nụ cười tà tứ nửa miệng của hấn thì có lẽ sẽ đáng tin hơn. Bất quá Y Ngưng của chúng ta không biết là được.

"Hảo~" oa... chắc sẽ rất thú vị... Cô thích chơi trò chơi a~

Đông Phương Vũ cúi người hàm trụ đôi môi anh đào hấn mong nhớ ngày đêm, mềm mềm lại ngọt ngào khiến hấn muốn ngừng mà không được.

Bàn tay nhẹ bao trùm lên hạt đậu nơi ngực cách lớp áo nhẹ xoa nắn. Tiểu Y Ngưng há miệng thở dốc rước lấy chiếc lưới nhanh chóng đưa vào. Chơi đùa được một lúc Đông Phương Vũ dời miệng mình ra chỗ khác kéo theo sợi tơ dài mỏng nơi khoe môi tiểu Y Ngưng.

Tiểu nha đầu lúc này đã cảm thấy mơ hồ, cô há miệng thở hổn hển khiến Đông Phương Vũ rất hài lòng. Thật là nhạy cảm tiểu gia hỏa.

Bàn tay hấn vừa xoa nắn cơ thể bé bỏng của cô vừa cởi đi từng chiếc cúc áo, chỉ chốc lát sau cả cơ thể nhỏ bé của cô chỉ còn chiếc quần lót bé nhỏ.

Hấn cúi đầu hôn nhẹ từng tấc da thịt trên người cô để lại từng dấu dẫu tây đầy mê người. Làn da trắng nõn của cô trở nên hồng hào lại tỏa ra hương hoa thơm ngát khiến Đông Phương Vũ cảm thấy tiểu đệ của mình như phồng lên.

Với tay lấy cây kéo tỉa cây gậy đó Đông Phương Vũ từ từ cắt đi vật duy nhất còn sót lại trên người cô sau đó hấn đưa tay sờ nơi u cổ bé nhỏ Đông Phương Vũ nhẹ nhàng xoa nắn, lại miết lại chà xát khe huyệt cô bé. Chất dịch từ từ chảy ra mùi vị càng thêm ngọt ngào...

Vũ ca ca~

"Ân~ Vũ ca ca~"

Tiểu Y Ngưng bỗng nức nở khi thấy Đông Phương Vũ vùi đầu vào nơi bí ẩn giữa hai chân cô. Sau đó là một cảm giác tê dại truyền tới, cả người cô khẽ run nhẹ rồi một thứ gì đó ẩm ướt lại ẩm áp lướt nhẹ qua hạt trần châu đang cứng dần.

"Ar~ Vũ ca ca~ Không muốn~ Y Ngưng muốn đi tè~ Ô...ô...~"

"Vũ ca ca~"

Đông Phương Vũ ngẩng đầu nhìn ánh mắt vô thần bảo bối của hắn khẽ cười, cánh môi hắn bóng loáng đầy chất dịch ngọt ngào... cô có vẻ ngon miệng hơn những gì hắn nghĩ...

"Bảo bối~ Người có thể tè nha~ sau đó ... Vũ ca ca sẽ giúp muội liếm sạch ... Ân~"

Đầu lưỡi linh hoạt liếm nhẹ khe huyết rồi xoắn tròn hạt châu sau đó nhẹ tách lấy cánh hoa rồi duỗi chiếc lưỡi dài ra vào hoa huyết ẩm áp.

"Vũ ca ca~ Y Ngưng không chịu nổi nữa a~ Muốn tè... ô ô... Vũ...Vũ ca ca~ Ar~"

Vũ ca ca~ Y Ngưng tè thật rồi... ô ô~

Một dòng nước ẩm áp phun ra đầy mặt Đông Phương Vũ khiến hắn cảm thấy đầy cảm giác thành tựu. Thật thơm lại ngọt a~ Thật là cái bảo bối~

Lại hôn một cái miệng nhỏ anh đào Đông Phương Vũ cảm thấy muốn nghe một cái gì đó thật kích thích...

Một tay vừa xoa tiểu huyết đang run rẩy vì vừa qua cơn cao trào, một tay lại vân vê nhũ hoa bé bỏng Đông Phương Vũ duỗi cái lưỡi liếm lấp vành tai mẫn cảm của cô nhóc.

"Bảo bối thoải mái không a~?" giọng nói khàn khàn tà ác vang lên khiến Y Ngưng nức nở thành tiếng... cơ thể cô kì lạ quá....nó cứ nóng nóng lại rất bức rứt a~

"Bảo bối ngoan trả lời Vũ ca ca a~" bàn tay lại đẩy đưa trong hoa huyết sâu dần nhưng vẫn né tấm màng mỏng. Ngón tay bị bao bọc một cách ẩm áp khiến hắn cảm thấy thật kích thích.

"Ân~ thoải... thoải mái~ ar~"

Doãn Y Ngưng khẽ lắc đầu một cách vô thức, cô cảm thấy cơ thể mình như bay bổng giữa những đám mây... bỗng bình không nơi dừng lại.

"Ngar~ nói cho Vũ ca ca biết ta đang sờ nơi nào trên người muội nhar~"

Đang sờ nơi nào? Không biết~ Y Ngưng không biết a~

Thấy tiểu nha đầu lắc đầu một cách mờ mịt Đông Phương Vũ càng cảm thấy hứng thú. Ta sẽ dạy muội ar~

"Ta đang sờ vào tiểu hoa huyết của muội ar~"

"Ân~ Tiểu hoa... huyết của Y ...Ngưng~"

"Bảo bối thật ngoan~ ta còn đang liếm nhẹ nhũ hoa bé nhỏ của muội ar~"

"Ar~ Nhũ hoa ...của muội~"

Tiểu dâm oa... muội làm ta càng thêm muốn khi dễ muội a~

"Vũ ca ca~ sờ hoa huyết... nó...nó thật ngứa...hức~"

Ngứa sao? Muốn được cơn thịt của Vũ ca ca thao sao? Không được ngar~ Muội còn quá nhỏ... từ từ sẽ tới nhar bảo bối~

Khục ...khục... cuối cùng cũng xong chap cuối của ngày hnay... vì H nha~...

Ai không thích cứ nói nhá....

=]] ngủ ngon các nàng....

Sao sao đất~

33. Chương 17-1: Điều Giáo 2: Trừng Phạt (vi H)

Ting~ Nhiệm vụ chính tuyến (phụ 2): Nụ hôn của Long Ngạo Thiên hoàn thành. (Nhận thưởng: Điểm phân phối: 5 Điểm kinh nghiệm: 200 Độ bền: +5p) *Phân phối sau.* Doãn Y Ngưng ngoan ngoãn ngồi yên trong lòng Đông Phương Vũ cái tai cụp xuống một cách buồn rầu, cái đuôi cũng không có hứng thú để ngoe ngoáy. Cô có cảm giác bất an a~ "Meo~?"

Đông Phương Vũ lơ cô nhóc nào đó bước nhanh về phòng nghỉ của mình sau đó ném tiểu Y Ngưng xuống chiếc giường màu đen rồi nằm đè lên người cô nhóc. Bàn tay nắm chặt cái cằm bé nhỏ khẽ nâng lên, tiểu Y Ngưng nhìn vào đôi mắt nâu sâu thẳm cảm thấy hít thở không thông. Vũ ca ca đang tức giận... làm sao bây giờ a~ Chỉ nghe *cạch* hai tay bé con bị khóa lại ở hai góc giường. Trong tình trạng này tiểu Y Ngưng bất chợt muốn khóc thét lên...khôn mặt nhăn nhó như lấy lòng Đông Phương Vũ, hần nhìn thẳng mắt cô nhẹ nói. "Gặp ai cũng có thể động dục a~?"

Doãn Y Ngưng chợt sững người... động dục? Cô sao? "Vũ ca ca~ Y Ngưng không có~"

rõ ràng là cô không có động dục... hức Đông Phương Vũ nghe giọng nói nghẹn ngào của cô nhóc nào đó lại cảm thấy mềm lòng. Bất quá... "Nhưng ta thấy khi được hôn muội rất thích a~"

Không có rất thích được không.... Rõ ràng là cô đã rất ngạc nhiên nên đã trợn tròn mắt. "Không có thích~ meo~"

"Không thích sao? Vậy..."

như để xác định cô nhóc nào đó có thích hay không hần cúi đầu hôn cánh môi hồng sau đó thô lỗ cắn xé cho đến khi đôi môi sưng đỏ lại toát ra mùi tanh của máu. Doãn Y Ngưng cảm thấy môi mình đau quá, cô biết môi mình bị rách da rồi... còn chảy máu nữa... Vũ ca ca thật đáng sợ.... "Oa~ Vũ ca ca làm Ngưng nhi bị thương rồi... meo~ ô...~"

Đông Phương Vũ thấy cô nhóc khóc thê thảm như vậy hần thấy tim mình như nghẹn lại, cánh môi khẽ hôn lên khuôn mặt cô, liếm khô hạt nước mắt còn vươn trên lông mi sau đó mới liếm nhẹ vào cánh môi sưng đỏ. Tiểu Y Ngưng lúc này khẽ duỗi ra cái lưỡi thơm tho trúc trắc đáp lại anh. Cô chạm nhẹ lưỡi mềm của anh rồi giật mình rút lại sau đó lại đưa lưỡi vào miệng anh khẽ thăm dò. Đấy mắt Đông Phương Vũ lóe lên tia vui vẻ. Bàn tay to nhanh chóng thoát đi y phục cô nhóc sau đó lại thoát luôn y phục của bản thân. Tiểu Y Ngưng bị hôn cho hồ đồ, đến một lúc sau cô nhóc mới nhận ra bản thân mình trần như nhộng. Y Ngưng định lấy tay che chắn cơ thể mình nhưng lại quên mất hai tay đang bị khóa. Đông Phương Vũ đỡ nhóc con ngồi dậy sau đó bản thân mình đi xuống giường tìm đồ. Hần cầm chiếc máy quay phim chỉnh góc độ nhắm ngay phía giường sau đó kê chiếc ghế đặt máy quay lên nó. Doãn Y Ngưng hồng hốc mắt mếu máo nhìn về mặt cười để tiện ai kia ai oán lên án. Sao lại để máy ở đó a~ Đông Phương Vũ cười nhìn đang mếu máo nhóc con dụ nói. "Quay lại gửi cho Mặc a~ Đại ca muội rất thích nhar~"

Gửi cho ca ca? Nhưng mà... nhưng mà.. Y Ngưng không có mặc đồ a~ "Vũ ca ca~ ...Tất... tất nó đi.. meo~"

Tất sao? Làm sao tất được... hần muốn lưu trữ từng hình ảnh thâm dăng của cô, tương lai sẽ có lúc cần nó ngar~ Hảo chờ mong. Doãn Y Ngưng tìm đập thành thịch nhìn dáng người hoàn mỹ Đông Phương Vũ... sau đó nhìn từng khối cơ bụng săn chắc rồi cô thấy cái vật dài dài đang run lên...run lên một cách hưng phấn... Doãn Y Ngưng cảm thấy cả người cô đột nhiên nóng ran sau đó phía phần bụng ầm ầm rồi nơi dưới bụng như có một thứ gì đó muốn tràn ra. Cô nhóc khép chân lại một cách nhanh chóng nhưng vẫn không kịp. Đông Phương Vũ ma mị nở nụ cười...thật là nhạy cảm... chỉ mới nhìn thôi mà đã chảy nước rồi. Hần leo lên giường đi tới phía sau lưng cô nhóc ôm trọn cô vào lòng rồi đưa tay tách hai chân cô ra, banh về phía máy quay. "Mặc nhìn xem... bảo bối của chúng ta đang chảy nước a~ rất ngọt."

Hần dùng ngón tay quẹt vào khe nhỏ thần bí rồi đem sợi tơ bóng đưa lên miệng liếm láp. Tiểu Y Ngưng đỏ thắm mặt, cô cảm thấy như vậy là không đúng... cô không nên như vậy... cái eo nhỏ vắn vẹo thỉnh thoảng ma sát còn thịt cứng rắn của con sói sau lưng. Đông Phương Vũ bế thân mình cô ngồi lên đùi dài còn

thịt sau đó nhấc người cô ma sát làm cho nước dịch dính đầy cả từ phần gốc đến phần đầu côn thịt. Tiểu Y Ngưng nhìn hình ảnh dâm mỹ qua gương liền khóc thút thít... chính là khi đó cô cảm thấy dòng điện xoẹt qua người... Phía dưới tiểu huyết cùng hạt trần châu bị ma sát đến đỏ hồng, phía trên đầu đôi tai mèo lại bị liếm láp khiến người cô run rẩy. Tiểu Y Ngưng từ từ chìm sâu vào dục vọng. Đông Phương Vũ cảm thấy hoa huyết của cô đang tham lam hôn lấy chiều dài côn thịt của hắn..... từng chút một... rồi hắn đẩy nhanh tốc độ ma sát. Chỉ thấy hoa huyết nước dâm càng ngày càng nhiều rồi cả người cô nhóc run rẩy... một dòng nước ấm phụt ra tưới lên đỉnh côn thịt hắn rùng người rồi bắn lên lưng cô. Đông Phương Vũ cảm thấy lần đầu tiên xuất tinh của mình quá nhanh thậm chí oán trong lòng sau đó hắn nâng người cô ngồi lên đùi hắn tiếp tục chơi hoa huyết bé nhỏ. Ta up hơi lâu nhá. Khụ ...lo viết hăng say nên quên up... thông cảm cho ta... giờ up lun 2 chap nhá... =]] Ta cảm thấy nam chính đang từ từ tăng thêm... [Tiểu Y Ngưng thần thờ nhìn mỗ tác giả ...sau đó ôm hai tai mèo chạy tới góc phòng run cầm cập.... "Ác ma... người là ác ma... người đang phá hoại mầm non của đất nước."

Mỗ nữ nhìn run rẩy mèo con cười khẩy "mầm non là gì? Có ăn được không?"

Sau đó phải xông bước đi.]

34. Chương 14b:

Doãn Y Ngưng cố gắng vặn vẹo thân mình như vô dụng, cô cảm thấy khắp nơi trong cơ thể cô thật ngứa... thật muốn có một thứ gì đó nhồi vào... hung hăng nhồi vào cô để cơ thể này bớt đi cảm giác trống rỗng... nhưng mà cái gì nhồi vào mới được a~

Tiểu nha đầu nức nở thành tiếng ... cô cảm thấy bản thân mình hít thở không thông... nhớ quá muốn bị nhồi a

~

"Vũ ca ca~ Y Ngưng muốn... nhồi vào ar~" nhớ quá muốn nhồi vào a~ ô ô

~

Đông Phương Vũ hài lòng nhìn phản ứng dâm dăng của bé con nào đó khẽ gạt đầu rồi đưa thêm một ngón tay nữa vào hoa huyết bé nhỏ.

"Ân~ thật chặt ... bảo bối thật giỏi quá~ ra thật nhiều dâm thủy a~"

Sau đó đưa tay đánh mạnh vào hông cô một phát lớn tiếng nói.

"Nói ar~ Xin Vũ ca ca nhồi vào tao huyết dâm dăng của tiểu Ngưng ar~"

Tiểu nha đầu thoáng chốc chống cự... không muốn~ không muốn đâu~ cô cảm thấy không thể nói như vậy ... tuyệt đối không thể nói

~

Phản kháng sao? Thật thú vị~

Đông Phương Vũ liếm mép rồi đánh một phát thật mạnh vào hông cô khiến tiểu Y Ngưng khóc nức lên.

Ô ô ô~ Vũ ca ca thật xấu~ ô ô... Y Ngưng đau quá.... Đau quá a

~

"Nói ngar bảo bối~ Không nói sẽ bị đánh đòn ar~" Đông Phương Vũ tà ác cười nhìn đang khóc nức nở tiểu nha đầu.

"Nói ar~ xin Vũ ca ca nhồi vào tao huyết dâm dăng của tiểu Ngưng~" Bảo bối ngoan ngoan ar~ muội không muốn lại bị trướng phật chứ?

Dùng tay bóp chặt hạt trần châu sưng đỏ như máu Đông Phương Vũ liếm nhẹ vào nhũ hoa bé nhỏ của nhóc con cùng chờ đợi.

Hầm răng khê nhảy nhẩy nhũ hoa khiến nó sừng cứng rồi hần mới liếm nhẹ xung quanh hạt đậu nhỏ.

Tiểu nha đầu khê ưỡng người đưa cả nhũ hoa vào miệng hần, cô cảm thấy làm vậy cô sẽ thoải mái hơn. Sau đó nức nở lặp lại âm từ của hần.

"Ô ô~ Xin...xin Vũ ca ca... nhồi...nhồi vào..hức...tao huyết... huyết âm đang ...của tiểu Ngưng~"

Đông Phương Vũ bật cười hài lòng rồi nói.

"Xin Vũ ca ca cắn hự nhũ hoa của tiểu âm oa~"

Tiểu Y Ngưng mơ hồ ánh mắt lúc này đã tràn đầy dục vọng. Cô muốn thoát khỏi nó... thoát khỏi trói buộc này, cánh môi khê nhếch cười nói âm đang thoát ra từ miệng cô bé...

Cô muốn thoải mái hơn~

"Xin Vũ ca ca~ cắn...cắn hự..nhũ hoa~ của tiểu âm oa~" Ân~ muốn Vũ ca ca cắn đậu đậu ... đùa huyết huyết phía dưới nữa a~ ô ô ô...

"Thật ngoan." Đông Phương Vũ hài lòng xoay nhẹ hai ngón tay nơi cửa huyết khiến tiểu nha đầu lại run rẩy... Y Ngưng cảm thấy một luồng điện chạy khắp cơ thể mình sau đó phần bụng dưới lại tê ra như những lần trước khiến cô nhóc đỏ hốc mắt. Cô cảm thấy mình thật đáng xấu hổ.

Nhìn tiểu hoa huyết phun một dòng suối nhỏ làm ướt đầm góc giường hần cảm thấy cô nhóc này ra một bảo bối. Chỉ mới 5 tuổi mà có thể cao triều rất nhiều lần, tiếng rên rĩ lại khiến bất cứ nam nhân nào đều muốn chà đạp.

Nếu có thể hần rất muốn chơi tiểu huyết bé nhỏ ấy cho tới khi nó lại phun ra vài lần nữa. Cho đến khi cô ngất xỉu vì sung sướng nhưng mà như vậy thì không tốt lắm. Hơn nữa hần chợt nhận ra một điều. Trong vòng 1 tuần tới hần có thể dạy cô thêm nhiều thứ nữa... cái hần có chính là thời gian.

Đông Phương Vũ cảm thấy điều giáo nhiều đó đã đủ rồi, dù sao mục đích của hần cũng đã đạt tới nên tháo màn sa ra khỏi cơ thể cô.

Doãn Y Ngưng được giải thoát liền ngồi bật dậy nhào vào lòng Đông Phương Vũ khóc nức nở. Ánh mắt hần lóe lên tia thương tiếc sau đó nhẹ ôm cô vỗ về rồi với tay lấy thuốc mỡ xoa cái mông nhỏ bé của cô.

Tiểu Y Ngưng nghẹn ngào trong ngực Vũ ca ca mà quên mất là ai khiến cô bật khóc. Tiểu nha đầu mếu máo thút thít như chú mèo nhỏ khiến lòng ai kia cảm thấy mềm mại hơn.

"Vũ ca ca... Ngưng nhi vừa lại tê bậy a~ hức hức~" Làm sao bây giờ a~ cô cảm thấy xuyên qua rồi bản thân cô còn ngốc nghếch hơn khi chưa xuyên nữa. Đến cả tạt dãi dầm cũng là xuyên qua rồi mới xuất hiện lại còn xuất hiện trước mặt hai vị ca ca.

Đông Phương Vũ nghe tiểu nha đầu mếu máo cảm thấy rất buồn cười "tê bậy" sao? Tiểu Ngưng... sao muội có thể đáng yêu như thế được chứ~ Làm sao bây giờ... Vũ ca ca rất muốn cho muội lại tê bậy lần nữa a

~

"Tiểu Ngưng trước mặt đại ca cùng Vũ ca ca có thể tê bậy nha~ cho nên muội không có gì phải xấu hổ cả."

Một kẻ vô sỉ nào đó dạy dỗ ngây ngốc tiểu nha đầu khiến mọi người giận sôi lên... gì mà không sao chứ? Đái dầm là đáng xấu hổ có hiểu hay không a~

Bất quá Cao triều thì nên xảy ra thường xuyên hơn... vì dù gì đây cũng là thịt văn mà...

Ta chợt nhớ ra chưa hoànchap 14 nên lại phải nhảy vào lần nữa...

35. Chương 17-2

Doãn Mặc vừa tắm xong đang lấy khăn vò đầu thì nhận được một cuộc gọi từ bạn tốt hần leo lên giường rồi bắt máy thì chợt cứng người... "Ca ca~ tiểu hoa huyết... thật ngứa... meo~"

"Y Ngưng... uhm~ Y Ngưng... muốn ~ ca ca ... còn thịt... Meo~"

"Ca...ca~ tiểu huyết.... Mau bị sắp hư rồi~ meo...ô~"

Doãn Mặc thề nếu hần có thể mở ra đường hầm không gian hần sẽ phóng ngay tới chỗ tiểu dân oa này....
"Mặc~ Cảm thấy sao a~ Thật dân đáng phải không? Ân~"

Đông Phương Vũ bật cười khanh khách nghe từng tiếng thở hổn hển của bạn tốt. Khẽ thở dài... từ khi quen anh em nhà họ Doãn hần cảm thấy càng ngày mình càng biến thái... "Vũ. Người muốn chết."

Doãn Mặc cảm thấy hần điên rồi nên mới để điện thoại bật lớn loa để nghe bên kia những tiếng kêu dân đáng của muội muội hần. Hần còn vì vậy mà cảm thấy hưng phấn mới chết. Đông Phương Vũ... người là cầm thú mà.... Cứ nghe tiếng thở dốc nghẹn ngào của bé con là biết tên biến thái kia đang làm gì... đồ con sói đuôi to đáng chết. "Hà... Hà... muốn xem trực tiếp không? Ta đang bật phần mềm LTD nha~ Phòng VIP 01"

(Giải thích: Phần mềm LTD có thể xem hình ảnh, chat, nghe nhạc, xem phim, chơi game tùy người chơi... giống phần mềm YY TQ.) Doãn Mặc mắt sáng lên lục lọi cái phần mềm bị bỏ xó từ kiếp nào trong thư mục ổ D. May mắn là khi dọn dẹp laptop hần không xóa... không thì mệt rồi... Phòng VIP 01 phần mềm LTD. Trong màn hình là một cô nhóc xinh xắn như thiên thần đang bị chà đạp một cách....dâm dăng... chỉ thấy người nam nhân phía sau đang liếm mút vào hoa huyết cô nhóc tay kia lại cầm đuôi mèo vuốt ve... Doãn Mặc bật âm thanh lớn thì nghe tiếng mút chặc chặc vang lên rồi cả tiếng rên rỉ nho nhỏ như tiếng mèo kêu... Có lẽ vì bị đùa bỡn trong thời gian quá dài nên cô nhóc không còn sức để gọi chỉ khóc thút thít làm người ta đau tiếc. Cái tên cầm thú này.... Bất quá... tai và đuôi ở đâu ra a~ "Vũ. Người cho bé con cosplay?"

Doãn Mặc tò mò cầm lên điện thoại hỏi. "Làm sao có thể? Người quên ta là ai sao Mặc?"

Đông Phương Vũ lần đầu tiên cảm thấy bản thân mình bị đả kích, hần tức giận véo mạnh vào hạt trân châu bé nhỏ của cô bé. "Meo~"

lại là một lần cao triều. Doãn Y Ngưng cảm thấy chóng mặt... hôm nay cô đã tè rất nhiều lần... hoa huyết cũng hơi đau rồi... hức... Vũ ca ca... tha cho Ngưng nhi đi~ ô ô... Doãn Mặc thầm rửa tên bạn tốt một câu khi thấy dòng suối phun tuyệt đẹp nơi u cổ của muội muội. "Thời hạn?"

không biết lúc hần về tai và đuôi của cô nhóc có còn hay không... thật muốn sờ sờ nó.... "Người đoán..."

"1 tuần?"

"No...No..No... Mặc người quá coi thường ta rồi... là hai tháng cơ."

Ar~ Mặc... có phải hay không cảm thấy rất kinh hỉ a~ "Hai tháng? Khục~ Vũ... người làm vậy bảo bối của chúng ta sẽ khóc ngar~ bất quá... ta cảm thấy rất vui... Vũ"

Ting~ *Ác Ma tham gia phòng chat.* *Sad tham gia phòng chat.* Hai con hồ ly cùng sói đang trò chuyện vui vẻ mà không hề hay biết phòng chat đã thêm hai người. Long Ngạo Thiên đỡ đầu nhìn khung cảnh dâm mị trước mặt sau đó cả khuôn mặt đỏ lên, hần nhanh tay lấy điện thoại quay lại sau đó khước môi khẽ nhếch. "Anh họ~ thật là rất hưởng thụ đầu... tội nghiệp bé mèo con a~ Ra về đã mệt lả... bất quá... ra về dòng suối kia rất thơm ngon... anh họ a~ giành ăn một mình là không tốt đâu..Làm sao đây? Rất muốn đem về nhà vòng dương a~ Điều giáo nên có thêm em nhah anh họ đáng kính~"

Tút... tut...tút... "

Đây là Long gia . Xin hỏi vị ấy."

"Là ta. Gia gia ta đâu?"

"Thiếu gia. Xin ngài đợi một chút."

"Ngạo Thiên a~ Có việc gì sao?"

"Gia gia... ta kiếm cháu dâu cho ngài có được hay không a~?"

Lão nhân nào đó chợt sững sờ sau đó vuốt chòm râu cười hề hề... "Tốt... tốt a~... Bất quá là đứa bé nhà ai ar~?"

ông rất tò mò là nha đầu gia đình nào khiến đứa cháu nội khiết phích của hắn đòi cưới.... "Doãn gia. Thật xinh xắn.."

"Hảo...hảo...hảo~ bắt quá...Ngạo Thiên~ cháu gọi cho ta?"

Đừng tưởng lão già này lắm cầm... rõ ràng là có việc cần nhờ mới gọi hắn.. "Cô bé đó... Khụ... là con dâu nuôi từ bé của anh họ."

tên nhóc nào đó áp úng... "Khụ... của Vũ? Arg~ Mấy đứa tự giải quyết đi. Tút...tút...tút..."

chớ đùa... tên nhóc đó là ác ma ar~ nhắc tới cháu ngoại hắn cảm thấy rùng mình... bắt quá xem ra sắp có kịch vui để xem a~ *Tút...tút...tút...* Long Ngạo Thiên xanh hết cả mặt. Lão già... ông được lắm... đợi đó cho ta... để xem ta đâm thọt ra sao với mỹ nhân nãi nãi.. Ở một nơi khác của thành phố khác. "Ar~ Xem hắn nhìn thấy gì này... điều giáo sao? Ra về cô nhóc chỉ mới 4,5 tuổi... chắc... thật là thú vị ngar~ Ta có nên tham gia bữa tiệc này? Ân~ Dạy dỗ tiểu mèo con ... ra về đôi tai này cùng chiếc đuôi cũng là thật arg~ thật muốn lộng hư nó đầu~"

Tạch... tạch... tạch... Ánh mắt màu xám khê cười một cách đầy thích thú.. ra về... chúng ta sẽ gặp nhau sớm thôi... mèo nhỏ... Chương tạ lỗi đây... up liên tiếp nhá.. =]] Giờ ta đi ăn cơm đây... khục... khục.... Hình chap là của nhân vật cóidSad=]]

36. Chương 15: Phòng Thí Nghiệm Bí Mật.

Phía bên kia đại dương nơi đất nước Rasha trù phú đầy những khung cảnh thiên nhiên tuyệt đẹp với bãi cát trắng bạt ngàn... với bãi biển xanh lơ trong suốt thỉnh thoảng ánh lên những tia sáng rực rỡ khi ánh mặt trời chiếu vào. Một khung cảnh tuyệt vời tượng trưng cho tự do...cho sự hưởng thụ.

Công ty chi nhánh Prosela được xây cất nơi thành thị giữa đại dương này. Thành phố trung tâm Redxas phần hoa xinh đẹp.

Tầng 30 đang tòa nhà chi nhánh Prosela.

Một vị đại ca nào đó đang có một cuộc hội nghị giữa các đối tác thì chợt nghe tiếng vang từ chiếc laptop Soft màu đen của mình.

Doãn Mặc cau mày nhìn từng dòng email mà gân xanh nổi đầy mặt sau đó lỗ tai lại đỏ ửng lên.

"Mặc~ xem thử bảo bối của chúng ta đâm đâm như thế nào a~" kèm theo đó là một tấm hình khiến hắn muốn phụt máu mũi. Doãn Mặc cảm thấy nếu hắn không nhanh chóng rời đi căn phòng này hắn nhất định sẽ rất mất mặt.

Cũng may cho CEO Doãn, vào lúc này hội nghị kết thúc. Hắn khách sáo nói vài câu sau đó vội vã chạy về phía khách sạn mình đang tạm thời trụ.

Phù~ Đông Phương Vũ... cậu được lắm... dám gửi cho tôi hình ảnh đâm loạn như vậy... bắt quá... khuôn mặt kiêu mị của bảo bối làm hắn nhớ quá muốn khi dễ nàng...

Bật ra email Doãn Mặc từ từ thưởng thức tấm hình chỉ thấy trên chiếc giường đỏ một cô bé lỏa lồ cả thân mình, làn da trắng hồng lấp lăm lăm những giọt mồ hôi, khoe miệng bóng loáng ẩm ướt vì nước bọt, cánh môi sưng đỏ vừa bị chà đạp....ánh mắt cô lại đầy sương mù của dục vọng... mái tóc bạch kim buông rơi phía trên giường. Nơi bốn góc giường còn bị cột chặt cả tay chân.

Trông cô bé như chú bướm nhỏ bị mắc kẹt trong đám tơ nhện... đầy vẻ kiêu mỹ cùng... ngon miệng...

Hắn còn có thể nhìn thấy nơi nhũ hoa đang căng cứng của cô nhóc... nơi dưới mông lại ẩm ướt và lầy lội... sau đó Doãn Mặc lại thấy một đoạn clip được đính kèm ghi chữ "Điều giáo 1"

Doãn Mặc khuôn mặt đỏ hồng bấm vào clip nhỏ... hắn cảm thấy hắn muốn điên mất rồi... nơi u cổ của Ngưng nhi một dòng chất lỏng phun ra theo đường cong chảy xuống tấm ra giường... hắn còn thấy tên sói đuôi to đang đưa tay hứng thứ chất lỏng đó rồi nhắm nháp vào trong miệng, ánh mắt lại kiêu khích như muốn nói *Mặc a~ bảo bối của chúng ta thật ngọt đầu.. có muốn hay không ném thử ar~*

Đông Phương Vũ... người được lắm. Ta mới đi có một ngày mà người lại ... khoái nhạc như vậy... thật bỉ ổi... dễ tiện... hạ lưu... vô sỉ....

Bất quá làm sao bây giờ a~ hần cũng rất muốn khi dễ bảo bối.... Thật sự là rất... rất không công bằng....

Vị đại ca nào đó bỗng nhiên tính trẻ con bộc phát gào thét trong lòng. Thật may mắn vì không ai thấy khuôn mặt ai oán này ... không thôi người đó chắc chắn sẽ bị thủ tiêu mất.

Lại nói về con sói đuôi to Đông Phương Vũ, hần đang một lần nữa thưởng thức tác phẩm của mình... sau đó lại xuýt xoa khen lấy khen để rồi ánh mắt càng ngày càng sâu thẳm sau đó biến thành một cơn lốc xoáy. Hần lại nghĩ ra cách điều giáo mới.

Bảo bối của ta~ ta sẽ biến em thành tiểu dâm oa ngar~ tiểu dâm oa sẽ lại cảm thấy thật thoải mái... thật sung sướng... như... hôm nay~

”Hàr...hàr...”

Trong căn phòng tối, ánh sáng từ chiếc vi tính lóe sáng lên phương mặt ma mị của Đông Phương Vũ. Hần không đeo nữa cặp kính mắt hàng ngày mà thay vào đó đôi mắt sâu thẳm như con mắt của ác ma lúc nào cũng muốn kéo người khác vào địa ngục. Nụ cười tà mị lại xuất hiện rồi nhưng nghĩ ra điều gì đó hần bật dậy và đi thẳng lại giá sách bên hông cánh cửa. Sau đó....

Két....két...~

Một cánh cửa bí mật được mở ra.. sau đó là một chiếc cầu thang dài và hẹp phía sau chiếc giá sách. Đông Phương Vũ với tay xoa nhẹ nút bấm trên vách tường sau đó chỉ thấy những ngọn đèn hai bên cầu thang vụt sáng.

Men theo cái quanh co xuống tới cuối thì có một cánh cửa gỗ được đóng chặt. Hần dùng tay gõ vài nhịp điệu quen thuộc thì thấy cánh cửa di chuyển qua hai bên vách đá... chừa lại lối đi giữa cho chủ nhân.

Đông Phương Vũ bước vào trong thì phía bên ngoài cánh cửa tự động khép lại.

Phía bên trong căn phòng là một căn phòng thí nghiệm đồ sộ... dây ... bình.. ống... lọ thủy tinh... những thứ chất lỏng đủ màu sắc... có những ống chất lỏng lại đang sôi sùng sục.

Đông Phương Vũ đi đến một chiếc tủ làm lạnh và lấy ra một lọ huyết thanh... sau đó mảy mò cân đo đong đếm.... Và bắt đầu pha chế.... Hơn mười loại chất lỏng phối chế với nhau sau đó đun sôi.... Nấu lại....về tròn rồi....một vài viên kẹo màu hồng xuất hiện....

Chậc... thành công a~ thật thơm ... lại ngọt ngào... như muối... bảo bối nhar~ muối sẽ thích những viên kẹo ngọt ngào này...

Ánh mắt Đông Phương Vũ lóe lên những tia sáng kì lạ sau đó hần thuận tay lôi ra thêm vài lọ huyết thanh và... điều chế tiếp....

Trong phòng bệnh 014. Một tiểu cô nương nào đó đang say giấc nồng mà không hề

hay biết bản thân mình sắp sửa bị biến thành một chú chuột trắng nhỏ...yêu kiều...ngon miệng...

Doãn Y Ngưng mím mím môi rồi chếp miệng vài cái... cánh tay ôm chặt chú gấu Teddy to đùng cô yêu quý.

Chỉ số biến thái của Đông Phương Vũ tăng rồi nha

~Khụckhục....

Like hay cmt cho ta nhá... các nàng đoán thử xem kẹo này gì nà.... ta nghĩ chắc 90% các nàng sẽ đoán được =]]

37. Chương 18: Tái Ngộ Long Ngạo Thiên

Sau hai tuần nằm viện hết ăn lại nằm, cô nhóc nào đó đã có thể chạy lon ton khắp bệnh viện, hôm nay ca ca sẽ đi công tác về sau đó sẽ tới dẫn Ngưng nhi đi chơi một vòng ... tuy là ở bên Vũ ca ca cũng rất vui

nhưng nhớ tới những lúc tu nhân cô vẫn cảm thấy thẹn thùng... Oa... muốn chết~ Tiểu nha đầu nghiêng đầu dựa vào ghế, đôi tai mèo cụp xuống đáng vẻ rất là uể oải. Hôm nay lục lại ký ức cũ cô chợt phát hiện ra một việc rất...rất ...rất quan trọng. Cái tên phần mềm hệ thống "Tiết tháo chạy tung tăng"

là phần mềm NP thêm vào là H H H và H.... NP thì khỏi phải nói... H là thịt a~ thịt tươi a~ Đừng hỏi cô vì sao biết H là thịt... hãy nhìn xem ai là bạn thân của cô a~ đó là Nạp Lan Tử... là Nạp Lan Tử đó. Ngàn năm trước ba vị lão thái gia đáng kính vì buồn chán đã tạo ra phần mềm thời kỳ đầu với mục đích là xem ai ...tán gái nhiều hơn. Thật đáng khinh. Bất quá phiên bản cũ chỉ có một tí xíu gọi là thịt... như thân ái... nắm tay...ôm ấp và hết... theo đúng nghĩa của từ trong sáng... Nhưng cái hệ thống đời thứ 3 lại là hoàn toàn ngược lại... đi đâu cũng làm những việc tu nhân... nhắc tới mới nhớ... việc ba mẹ cùng làm với nhau lúc trước thì ra là tu nhân a~ Ba ba thật đáng xấu hổ... gì mà chụp ảnh tự sướng chứ... có chụp ảnh mà mặt mỗi như vậy sao? Nói tới mặt mỗi cô nhóc nào đó quăng luôn về hệ thống mà bắt đầu chuyển qua chế độ than vãn... Vũ ca ca thật xấu... quay lại những lúc người ta đi tè... thật đáng xấu hổ... còn ...còn bắt Ngưng nhi nói những lời đó.... Sau ngày đó cho tới bây giờ... Ngưng nhi vẫn còn thấy rất đau... lại một nữa... "Meo~"

Long Ngạo Thiên khám xong tổng quát thì đi xung quanh mang danh là tham quan nhưng thật ra là để tìm kiếm con mèo nhỏ nào đó. Hắn đang cảm thấy rất bức bối vì này giờ tìm cũng lâu rồi mà không thấy cô. Không ngờ đang lúc muốn bỏ cuộc hắn lại nghe tiếng mèo kêu khe khẽ... trong bệnh viện cấm nuôi mèo...cho nên chỉ có một con duy nhất chính là.... "Tiểu Ngưng Ngưng... thì ra muội đang ở đây nhar~"

Long Ngạo Thiên bước nhanh tới xoa xoa cái đầu nhỏ sau đó thuận tay vãn về vài lần cái tai mèo xinh xắn. Thật mềm mại lại đáng yêu. Hắn muốn sờ từ lần gặp cô trong cửa hàng thú cưng rồi, khi đó vừa mới xẹt qua nên hắn vẫn chưa cảm nhận được vẻ mềm mại của nó. Hôm nay gặp lại hắn quyết định sẽ sờ cái đủ. "Meo~? Đại ca ca."

Ngar~ là cái người đã ôm cô ra từ đám mèo ar~ Là ân nhân đó~ Lân đó nếu không phải có vị đại ca tốt bụng chắc chắn cô đã bị ngộp chết. "Ta gọi Long Ngạo Thiên... Tiểu Ngưng Ngưng phải kêu Thiên ca ca ngar~"

Long Ngạo Thiên vẻ mặt chín chắn nói. Ra vẻ cô nhóc kêu anh họ là Vũ ca ca thì phải. Ủmk... phải kêu hắn là Thiên ca ca ...như vậy mới công bằng. "Meo~? Đã biết...Thiên ca ca~"

tiểu Y Ngưng toét miệng cười, đôi mắt cong cong hàm răng nhỏ nhắn có vài chiếc răng nanh nhỏ nhắn thật đáng yêu... chắc là do tác dụng của viên thuốc mà anh họ chế ra. Long Ngạo Thiên ánh mắt tò mò sau đó đưa tay xoa xoa chiếc răng nanh trong miệng cô nhóc. "Meo~ Arg~"

Nhóc con giật bắn người khi bị sờ răng... lại cảm giác này... cảm giác tê dại như bị sờ đuôi vậy...hức... "Nhóc con đang làm gì?"

Doãn Mặc vừa về tới sân bay là đón xe chạy thẳng tới bệnh viện, cả tuần không gặp hắn nhớ bé con của hắn kinh khủng. Nhất là khi xem đoạn clip dâm mỹ hắn lại càng muốn con bé nhiều hơn. Chính là vừa bước vào hành lang dài hắn lại xanh mặt phát hiện một tên nhóc đáng khinh nào đó đang sổ sàng muội muội hắn. Còn tiểu Y Ngưng của hắn lại thở hổn hển rồi hồng cả ánh mắt như vừa bị bắt nạt. Long Ngạo Thiên ảo não nhìn phía đột nhiên xuất hiện Doãn Mặc cảm thấy hôm nay xuất môn chưa xem hoàng lịch nên cứ giữa chừng là lại xuất hiện một hai cái bóng đèn. Đang mơ màng tiểu Y Ngưng chợt nghe giọng nói quen thuộc mà cô luôn mong nhớ, khuôn mặt hồng hồng kích động chạy tới như chú bướm bay lại ôm chầm lấy ca ca mình. "Ca ca~ Ngưng nhi nhớ người a~"

Doãn Mặc vốn đang tức giận nhưng khi thấy hành động cùng câu nói nhớ tên luyến muội cuồng nào đó cảm thấy rất phấn khởi. Hắn giơ tay ôm chầm cô nhóc và đưa lên cao sau đó hôn hôn khóe môi cô nhóc. Long Ngạo Thiên thấy thể ánh mắt chợt tối sầm lại... lại một tên tình địch. Đáng chết.... Hắn nên làm sao đây a~ có nên sai người bắt cóc cô nhóc đó về vòng cương hay không a~ trong lòng ác ma đang kêu gào.... Ta cảm thấy từ khi viết truyện này ta rất chăm a~ Up liên tục và liên tục. Viết liên tục và liên tục... H liên tục và.... thôi bỏ đi... ngồi viết truyện tiếp đây =]]

38. Chương 16: Nhiệm Vụ Kỳ Lạ.

Doãn Y Ngưng cảm thấy cô đang bay bổng ở một nơi nào đó trong vũ trụ...cả cơ thể nhẹ tênh như làn khói sau đó ...

Ting

~

Nhiệm vụ chính tuyến (phụ 1): Ăn kẹo Đông Phương Vũ cho. (5 lần)

(Phần thưởng:

Thưởng cho điểm phân phối 10.

Thưởng cho điểm kinh nghiệm 500.

Thưởng cho danh khí: mùi thơm nơi u cổc.

Thưởng cho độ bền: +10p.

Thưởng cho nhan sắc đặc biệt: thủy linh làn da.)

(Giải thích: thủy linh làn da là làn da trắng hồng, nõn nà không tỳ vết lẫn lỗ chân lông, đặc biệt độ đàn hồi hoàn mỹ... khi trung niên cũng sẽ không để lại nếp nhăn...mềm mại, khi kháp vào yêu thích không buông tay thủy nộn... thủy nộn làm người ta muốn cắn một ngụm.)

Nhận nhiệm vụ:

(A: Đồng ý.) (B:Không đồng ý.)

Doãn Y Ngưng nhìn phía sáng nhấp nháy yêu cầu nhiệm vụ thời điểm cảm thấy dường như mắt cô nhìn lầm rồi. Chỉ là ăn kẹo thôi mà cũng có nhiệm vụ nữa sao? Thật kỳ lạ.

Lạ hơn nữa là phần thưởng... nó thưởng cho một cách nhiều bất ngờ. Nhiệm vụ này... cô nghĩ thấy một mùi vị sắc âm mưu. Doãn Y Ngưng híp mắt nhìn kỹ lại nhiệm vụ lần nữa quyết định sẽ không làm...

Cô nhóc đưa tay định bấm (B: Không đồng ý.) thì nút B tự nhiên biến mất sau đó tiếng nhắc nhở vang lên.

Yêu cầu kí chủ bấm đồng ý. Nhiệm vụ này là nhiệm vụ đặc biệt không hề có một chút âm mưu như kí chủ suy nghĩ. Cho nên nút không đồng ý là nút dư thừa. Hệ thống tự động thu hồi nút B.

Doãn Y Ngưng xanh mặt nhìn phía nhấp nháy lờ lờ nút "Đồng ý" mà nghiêng răng nghiêng lợi. Nếu không có âm mưu thì tại sao phải giấu nút B a~? Không có âm mưu mới có quỷ đầu. Hồn đạ

~

Yêu cầu kí chủ không nghĩ xấu hệ thống. Bản hệ thống "Tiết tháo chạy tung tăng" đời thứ 3 là phần mềm hệ thống trong sáng nhất. Không hề có một tia âm mưu.

Không âm mưu cái mao a~ rõ ràng là có âm mưu nên mới không cho nàng sự lựa chọn khác. Còn trong sáng... tỷ khinh!

Bản hệ thống vô mao ...kí chủ muốn danh khí bạch hổ chỉ xuất hiện khi kí chủ đủ 15 tuổi.

Tiểu Y Ngưng cảm thấy mình thật tổn hơi thừa lời với hệ thống quân. Rõ ràng biết rằng có âm mưu lại phải tự nguyện nhảy xuống hố. Đây là cái gì cùng cái gì a

~

(Đồng ý.)

Ting

~

Đã nhận nhiệm vụ.

P/s: Bản hệ thống sử dụng là dương mưu mà không phải âm mưu. Kí chủ Doãn Y Ngưng là ngu ngốc.

Sau đó vào một phút một lực hút khiến cô nhóc bị đá bay ra khỏi khoảng không gian đen ngòm.

Nơi hệ thống quân xuất hiện bây giờ là một cậu nhóc ước chừng 10 tuổi với mái tóc màu nâu đỏ bồng bềnh... đôi mắt đỏ ruby mê hoặc cùng nụ cười tà nhìn phía bị đá bay Doãn Y Ngưng.

Kí chủ ngốc nghếch. Chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau... sau đó....biến mất..

Tiểu Y Ngưng mở ra đôi mắt xanh biển trong suốt của mình nhìn khung cảnh quen thuộc của phòng bệnh. Cô cảm thấy mình mau tức chết rồi. Lần đầu tiên cô gặp một cái phần mềm hệ thống....lầy đến vậy... hệ thống của người ta thì chỉ nêu nhiệm vụ lại hay an ủi kí chủ.

Còn hệ thống của cô chỉ biết sử dụng âm... à không...dương mưu với cô... là còn công khai nói cô là ngu ngốc...

Nhắc mới nhớ. Hệ thống phải có người khởi động mới sẽ trao cho kí chủ ký khế ước.... Như vậy... cái hệ thống đáng chết này là ai đã khởi động cho cô a~?

Doãn Y Ngưng hí hóp cặp mắt to tròn của mình một cách nguy hiểm.... Loại hệ thống này cô đã được học.... Nó khiến cô cảm thấy rất ...quen thuộc... nó....

Cạch!

"Bảo bối. Muội tỉnh rồi sao?" Đông Phương Vũ mở cửa phòng, đập vào mắt anh là cô nhóc nào đó đang thần thờ nhìn ngoài cửa sổ. Anh đi lại xoa xoa cái đầu nhỏ của cô, ánh mắt là vẻ sủng nịch, dung túng...

Sau đó như chợt nhớ tới điều gì, đôi mắt nâu sâu thẳm sau cặp kính mắt lóe lên tia sáng kì lạ. Đông Phương Vũ rút tay vào túi áo lấy ra viên kẹo bọc giấy bạc xinh xắn ra, rồi hần thuận tay mở giấy góisau đó thuận tay dứt viên kẹo vào cái miệng khe khẽ nhếch của cô.

Tiểu Y Ngưng chỉ cảm thấy trong miệng mình viên kẹo tròn ngọt ngào tan ra thành nước rồi chạy tuột vào cuống họng cô để lại một mùi thơm ngát dịu nhẹ. Cô tròn mắt toét miệng cười sau đó ngửa đầu nhỏ nhìn Vũ ca ca rồi ôm anh thật chặt thủ thỉ...

"Vũ ca ca~ Kẹo thật ngon a~ Ngưng nhi muốn nữa.." sau đó chớp chớp mắt to bán manh nhìn anh.

Đông Phương Vũ bật cười trầm giọng dỗ.

"Bảo bối ngoan. Kẹo này lâu lâu mới được ăn a~ Nếu ăn nhiều quá một lúc sẽ không tốt đâu."

"Đến... chúng ta cùng đi ăn sáng sau đó sẽ đi chơi... chịu hay không a~"

"Tốt nhar~ Ngưng nhi thích Vũ ca ca nhất..."

Các nàng thật dễ sợ a~ thuốc tăng trưởng... rồi xuân dược... kích thích...

Gào khóc Sao không ai nói thuốc gì dễ thương tí xíu... một loại thuốc rất rất đáng yêu....

Đoán lại nào... chap sau sẽ vi H nhá =]]

"Kế hoạch điều giáo 2 của Đông Phương Vũ"

Hình này là hình hệ thống quân khi trưởng thành. Màu tóc cùng mắt đậm hơn tí nhá...

39. Chương 19: Lần Đầu Gặp Mặt

Buổi nhạc đệm qua đi, bây giờ là hình ảnh hai anh em nhà họ Doãn cùngmột cái đuôi mang tên Long Ngạo Thiên đang đi dạo ở quảng trường Rubie. Doãn Y Ngưng như nhớ tới một việc rất quan trọng, cô nhóc thả tay Doãn Mặc chạy vù tới cửa hàng gấu bông lúc trước thì ... Ting~ Nhiệm vụ chính tuyến 6: Sự hảo cảm của Sad. (Phần thưởng: Thưởng cho điểm phân phối 5. Thưởng cho điểm kinh nghiệm 200. Thưởng cho độ bền: +5p) *Nhiệm vụ bắt buộc. Tự động chấp nhận.* Doãn Y Ngưng vừa chạy vừa nghe hệ thống thông báo nhiệm vụ, một cái không để ý đã đụng phải một bức tường thật ... *Bịch!* Tiểu Y Ngưng nhắm mắt lại chờ đợi cơn đau đến với mình nhưng đợi một lúc vẫn không thấy gì cả mới len lén mở mắt ra.

Đập vào mắt là một đôi mắt màu xám đầy ý cười, mái tóc màu vàng được buộc phía đuôi tóc....trong đầu Y Ngưng hiện lên hai chữ "Yêu nghiệt."

Thật đúng là có duyên a~ Mèo con... không ngờ lại gặp em ở đây.... "Có sao không?"

Hắn nhẹ nhàng xoa bóp mũi ửng hồng của cô sau đó khẽ thổi vào đó. "Vù vù sẽ không đau ngar~ Cái đau mau bay đi... mau bay đi."

giọng nói ôn nhu khiến cô nhóc dễ dàng buông tất cả phòng bị. Doãn Y Ngưng như bị mê hoặc bởi sự ôn nhu đó nên đã vòng tay qua ôm cổ nam nhân kia. Dúi dúi cái đầu nhỏ vào cổ người đó khẽ phát ra tiếng hừ hừ mềm mại. Nam nhân lại bật cười.. thật là bé mèo nhỏ cần vuốt ve a~ "Bé con. Ta gọi là Âu Dương Hàn. Không được quên a~"

nói rồi Âu Dương nam nhân nhét vào lòng tiểu Y Ngưng một bọc đồ được đóng gói một cách tinh xảo. Hắn nhẹ thả cô nhóc xuống đất sau đó ngồi xổm xuống hôn nhẹ vào trán cô, đôi tay ấm áp xoa nhẹ đỉnh đầu cô rồi sờ sờ lỗ tai mèo sau đó đi mất. Doãn Y Ngưng ôm món quà thần thờ đến khi Doãn Mặc cùng Long Ngạo Thiên hốt hoảng chạy tới cô mới giật mình tỉnh lại. "Tiểu Ngưng Ngưng có sao không a~?"

Long Ngạo Thiên xoay quanh người cô nhóc như xác nhận điều gì sau đó thở dài nhẹ nhõm. May mà bé con không sao... Chỉ có Doãn Mặc nhìn phía rồi đi bóng lưng Âu Dương Hàn như có điều suy nghĩ. Từ đằng xa hắn đã thấy tên đó đang ẩm bảo bối của hắn... hơn nữa nhìn bóng lưng đó hắn cảm thấy rất quen thuộc... rất giống một người.... Là... Sad. Thần Hacker No.1 của công ty hợp tác Sadylan. Và là tên đáng ghét gia nhập vào phòng chat lần đó. Sao hắn lại quên phần mềm LTD là phần mềm Sad thích tham gia nhất chứ. Thật là đáng chết mà... xem ra lại có thêm một con ruồi đáng ghét bu quanh chiếc bánh ngọt ngào. Xem cách cư xử của hắn thì ra về tên kia sẽ đi phương hướng ôn nhu a~ Đùa... tên ma quỷ đó lại theo con đường ôn nhu... không thể tin được... Bất quá nói gì thì nói bọn hắn cũng nên đề phòng. Ting~ Nhiệm vụ chính tuyến 5: Sự hảo cảm của Sad hoàn thành. (Nhận thưởng: Điểm phân phối 5. [Tổng điểm cần phân phối 10.] Điểm kinh nghiệm 200. Độ bền: +5p.) Ách! Đây là cái gì cùng cái gì a~ cô nhân nhiệm vụ cùng hoàn thành lúc nào sao cô không biết? Tiểu Y Ngưng cảm thấy hảo hoan mang bất quá nhìn phía đóng gói tinh xảo bọc quà tìm cô nhóc đập thình thịch....cô có cảm giác đây là vật cô rất muốn... Gói quà tinh xảo được mở ra, cô nhóc bật cười khanh khách rồi ôm nó vào lòng... là chú Teddy số lượng bản cô hằng mơ ước a~ Tuyệt quá.. Doãn Mặc cùng Long Ngạo Thiên thấy cô nhóc vui vẻ cũng nở nụ cười bất quá cứ nghĩ tới món quà này là của người đàn ông khác tặng, Doãn Mặc cảm thấy bị đả kích một cách nặng nề. Cách đó không xa, trên chiếc xe màu đen, cánh cửa sổ hơi hơi bị kéo xuống một đôi mắt màu xám như đang mỉm cười... xem ra cô nhóc rất thích chú gấu này... nhóc con phải luôn luôn mang theo nó bên mình a~ Có lẽ một thời gian nữa chúng ta mới có thể gặp lại nhau... mèo con~ "Đi thôi."

Âu Dương Hàn lạnh giọng nói cứ như vừa ôn nhu người kia không phải bản thân hắn. Ôn nhu của hắn chỉ có thể để cho vài người... cho gia đình hắn và cho...cô. Thật là lạ... hắn có cảm giác cô nhóc này rất quen thuộc... khuôn mặt rất quen thuộc... tính cách cũng có vài phần nhưng rất nhỏ... Ân~ là ai đâu? Thật đau đầu... bất quá... có lẽ sẽ nhớ ra nhanh thôi... "Là. Thiếu chủ chúng ta nên đi thẳng về nhà hay tới công ty?"

"Công ty."

có một số việc hắn cần phải giải quyết. Giải quyết xong mới có thể đến gặp bé mèo...của hắn... "Là."

Chiếc xe phóng đi như một làn gió chỉ để lại một vệt khói chứng tỏ nó vừa dừng lại nơi đây. UP a~.... không biết viết 1 chap nữa có kịp không nữa ... nếu kịp ta sẽ up luôn... không thì mai up tiếp... *Khanh khách*

40. Chương 20: Quá Khứ Đã Qua

Tiểu Y Ngưng ôm chặt chú gấu bông trong lòng một cách cẩn thận, cô có cảm giác chú gấu này có lẽ sẽ cứu mạng cô không chỉ là một lần... cảm giác là một thứ đáng sợ...nhất là với những người có giác quan thứ sáu mạnh mẽ như cô. Cô còn nhớ năm mười tuổi của mình đã một lần cô từng xem bị giết con tin. Doãn gia ở Huyền Vu đại lục là người có thể giúp con người thay đổi số mệnh vốn có để họ trở nên thành công hơn. Nên có rất nhiều người muốn thay đổi nhân sinh mà kết bạn với Doãn gia. Đương nhiên bên cạnh những người muốn kết bạn thì lại có rất nhiều kẻ thù muốn tìm cách giết đi những hậu duệ của Doãn gia. Họ nghĩ

chỉ đơn giản rằng sinh tử, luân hồi có thể thay đổi nếu biến tốt xấu nhưng vận mệnh của con người nhất định phải do thiên định. Có lẽ là đúng... cũng có lẽ là sai. Nói ví dụ như: trong cùng một vấn đề nào đó sẽ có rất nhiều cách giải quyết nó. Có thể người chọn cách này ... cũng có thể người sẽ chọn cách khác... khi đó có thể kết quả sẽ giống nhau... nhưng có một thứ khác nhau là.... hậu quả... Có những người phạm hạ lỗi lầm nhưng họ lại quay đầu lại sám hối cho những hành động sai trái của mình thì Doãn gia là người sẽ giúp họ. Nhưng... lại có những người vẫn không nhận ra hành động sai trái của mình những khi đó cho dù họ có cầu xin như thế nào Doãn gia vẫn sẽ không giúp. Vì lẽ đó một trong những kẻ thù của Doãn gia đã bắt cóc đi năm đứa bé được xem là kẻ thừa kế của gia tộc. Một người là ca ca của cô Doãn Hiên 14 tuổi, hai anh em sinh đôi là anh chị họ của cô Doãn Thanh cùng Doãn Ngọc 13 tuổi, một người là người bạn thuở nhỏ của cô (họ hàng bên họ ba) Doãn Hàn 11 tuổi và nhỏ nhất là cô Doãn Y Ngưng 10 tuổi. Cô còn nhớ lúc đó khi thấy anh chị mình đòi đi khu vui chơi, khi đó cô đã có cảm giác rất bất an nên đã gây sự với anh chị để họ ở nhà nhưng những đứa trẻ trong thời kỳ trưởng thành thì luôn bướng bỉnh và thích làm theo ý mình. Và họ cũng vậy... Cô bị các anh chị kéo vào khu mê cung chơi đùa ... sau đó... không có sau đó... Cô thấy anh chị mình đều bị cột vào nhau, bọn chúng đánh đập ca ca Doãn Hiên của cô cả người đều là máu. Khi đó cô rất hoảng sợ, tiếng la khóc vang lên bên tai... đối với những đứa trẻ lúc nào cũng sống trong lồng kính thì đây là địa ngục. Cả năm bị nhốt trong căn phòng suốt ba ngày thì cái ngày định mệnh đó lại đến... Doãn Y Ngưng trông thấy gần bên cô là miếng thủy tinh vỡ, thế là cô nhóc con khi đó đã cầm lấy nó tự giải cứu cho mình cùng anh chị... sau đó cả bọn chia ra hai đường rồi bỏ trốn. Vì ca ca bị thương nên Doãn Thanh cùng Doãn Ngọc phải đỡ lấy thân thể đầy máu ấy. Cô cùng Doãn Hàn chạy theo đường nhỏ để tranh thủ thời gian cho anh chị mình. Rồi ... *Dùng...* Một phát súng vang lên... khắp mặt cô là một màu đỏ ảm áp... Doãn Hàn ôm lấy cơ thể cô rồi cả hai lăn xuống sườn dốc. Cô vẫn còn nhớ thứ chất lỏng màu đỏ đó chảy ra rất nhiều, ướt đầm chiếc đầm trắng cô đang mặc... ướt cả khuôn mặt cô. Rồi cô thấy anh cười... nụ cười thật nhẹ...thật ảm áp... sau đó...lần nữa mở mắt ra là trong bệnh viện. Doãn Hàn đã mất... đáng lý ra viên đạn đó phải ghim hẳn vào tim cô mà không phải anh. Bởi vì khi phát súng phát ra anh đã ôm cả người cô vào lòng. Sau ngày mất của Doãn Hàn cô đã chạy tới Đám Đai gia để xem sổ luân hồi, rồi lại chạy tới Nạp Lan gia tìm kiếm linh hồn của Doãn Hàn nhưng không có. Hoàn toàn không có một chút gì sót lại. Cứ như người tên Doãn Hàn chỉ là một cái xác vô hồn. Không phải như vậy ... làm sao có thể là một cái xác không hồn. Doãn Hàn của cô là một người lạnh lùng nhưng lại có một nụ cười ảm áp. Sao có thể không có linh hồn cho được a~ Cô không tin mình không thể tìm được anh... cô không tin linh hồn anh đã bốc hơi khỏi Huyền Vu đại lục. Khi đã khỏi bệnh cô đã trốn nhà ra đi, cô lang bạc khắp nơi để tìm hình bóng quen thuộc nhưng không có. Hoàn toàn không có... 18 tuổi cô trở về nhà sau tám năm tìm kiếm vô vọng. Lạnh lùng, vô tâm mới là con người thật của cô. Khi đó Nạp Lan Tử đã nói có lẽ Doãn Hàn đã đến một thế giới khác.... Cô cười khẩy rồi nói "cũng có lẽ là không."

bởi vì không tìm được linh hồn nên có thể là "Hồn phi phách tán."

Ngủ thôi các nàng... khuya rồi a

~==]]

Chúc mọi người ngủ ngonngar==]] Đây là hình Doãn Hàn.

41. Chương 21: Hàn Diệp San

Doãn Y Ngưng vừa ôm gấu bông vừa đứng bất động, hơi thở bị thương bao trùm cô, nó làm cô có cảm giác hít thở không thông. Cô chợt nhớ tới lời Nạp Lan Tử từng nói ... linh hồn là một thứ kỳ diệu, họ có thể đi tới bất cứ nơi đâu họ muốn, có thể hôm nay xuất hiện ở nước Y ngày mai lại là nước Z. Không cố định. Cũng có một số linh hồn ngoại lệ, nó có thể xuyên qua cả thời gian cùng không gian để tới một vị diện khác... một thế giới khác... cho nên Y Ngưng có thể Doãn Hàn đã sống lại trong thân thể một người khác cũng nói không chừng... cho nên Y Ngưng... tìm người là ảm áp... tìm người là của Doãn Hàn dùng sinh mệnh đổi lấy... Nụ cười của người là điều Doãn Hàn muốn thấy... 19 tuổi năm ấy... Doãn Y Ngưng lại lần nữa nở nụ cười... vì Doãn Hàn. Bất quá tính cách lại không dám khen tặng.... Lúc lạnh lẽo vô tình, khi lại như đứa trẻ không hiểu tí gì về tình cảm.... (=>Đây là điển hình của một nhân cách phân liệt loại nhẹ. =]]) "Ngưng Ngưng.... Ngưng Ngưng...."

Bỗng nhiên một cô nhóc con chạy tới ôm chầm cô lại sau đó thút thít một cách ủy khuất. Tiểu Y Ngưng tròn mắt nhìn phía đang khóc lóc tiểu nha đầu. Sau đó cô đưa tay đẩy khuôn mặt đầy nước mắt kia ra khỏi chú gấu bông mình đang ôm. "Bẩn~ meo~"

Tiểu cô nương nghe tiếng kêu chợt sững người... Ngưng Ngưng đang ôm chú mèo sao? Sau đó thả tay ra khỏi người cô rồi tìm kiếm. Không có~ nhưng mà rõ ràng là có tiếng mèo a~ Bất quá.... Tiểu cô nương tròn to đôi mắt ruby của mình nhìn bạn. Oa~ Ngưng Ngưng hóa thành mèo rồi.... Sau đó lại nhảy xồm ôm chầm lấy tiểu Y Ngưng đưa tay xoa xoa đôi tai mèo.... "Mèo Ngưng Ngưng a~"

"Meo~?"

mái tóc màu xám ... đôi mắt ruby đỏ... nha~ là Hàn Diệp San a~ "San San~ con đâu rồi?"

Hàn Diệp San nghe tiếng kêu quen thuộc thì vầy vầy tay sau đó la to để báo cho người đó biết nơi cô đang hiện diện. Sẽ không buông tay Ngưng Ngưng... khó khăn lắm mới thấy mặt Ngưng Ngưng... nếu buông ra sẽ không thấy đâu nữa... Một người phụ nữ xinh đẹp vội vàng đi lại, cô có mái tóc màu trắng lại thắt bím thả xuống bên vai. Khuôn mặt đầy nét quý phái cùng vẻ tao nhã. Là một...đại mỹ nhân... "Nga~ Là tiểu Ngưng sao?"

"A di~"

A di tên là Tử Diệp dòng họ Tử là dòng họ thư hương cao quý... rất nhiều các thế hệ những nhà chính trị đều là một tay Tử gia tài bồi. Trong đó có ba ba của San San là Hàn Mạnh Long. Nghe tên của mình Y Ngưng cũng ngọt ngào đáp lại. Nguyên chủ rất thích mẹ của San San... bà ấy lúc nào cũng xoa xoa đầu nhỏ của cô sau đó lại cho cô rất nhiều kẹo.... Cũng giống như bây giờ ...bất quá giờ lại xoa thêm một cái nữa là đôi tai mềm mại của cô. Hừ...hừ... thật là thoải mái a~ Doãn Mặc cùng Long Ngạo Thiên cau cau mày nhìn phía nheo mắt thoải mái tiểu Y Ngưng khẽ lắc đầu... hành động của cô nhóc này càng ngày càng giống một chú mèo nhỏ.... Bọn hần rất tò mò có khi nào dùng một cái cô nhóc sẽ biến thành một chú mèo trắng hay không a~? Hai mẹ con Diệp San cảm thấy rất thích thú... người xoa tai, người lại xoa cằm con bé như đang nựng một chú mèo con thật sự... rồi như suy nghĩ tới điều gì bà ẵm luôn Doãn Y Ngưng vào lòng và nắm tay Diệp San đi mất. Doãn Mặc cùng Long Ngạo Thiên lúc này đã xanh mặt.... Có cần phải trắng trợn như vậy không a~ bất cóc con nít mà còn ra vẻ thản nhiên như vậycông lý đang ở đâu? Sau đó lại lắc đầu cười khổ...xem ra hần phải xa bảo bối một đoạn thời gian a~ mỗi lần đến Hàn gia là cô nhóc lại đi suốt nửa tháng.... Cứ như cô là con gái của Hàn gia vậy. Thật là... Về phần Doãn Y Ngưng, cô cũng đang rất hoang mang... không phải chỉ nựng thôi sao? Sao lại ẵm luôn về nhà thế này? Bất quá ...ra về chỉ còn đoạn thời gian nữa nam chính sẽ xuất hiện trước mặt San San... đi theo họ cũng tốt... chắc ca ca sẽ không nói gì đâu a~ Nhưng mà ca ca đâu rồi? Cả Thiên ca ca nữa? Như nhận ra cô nhóc đang tìm người Tử Diệp cười khẽ... "Ngưng Ngưng ngoan ngar~ tới nhà chơi với San San một thời gian được không a~ sắp tới Diệp a di phải rất bận rộn nên sẽ không có thời gian nhiều ở bên con bé... cho nên Ngưng Ngưng chơi với San San được không?"

Doãn Y Ngưng đầu đầy hắc tuyến nhìn phía đang làm...nữ Diệp a di rồi lại cúi xuống nhìn ánh mắt cún con của Diệp San cô gật gật đầu. "Hảo~"

người thì cũng ẵm...đi thì cũng đã xa... ca ca cùng Thiên ca ca cũng đã không thấy bóng dáng. Cho nên có không đồng ý thì cũng vô hiệu. Tử Diệp hài lòng thả nhẹ Y Ngưng xuống đất sau đó mỗi tay lôi kéo một cô nhóc. Bất quá cô nhóc nào cũng rất đáng yêu đặc biệt là cô bé đang cosplay thành mèo. Doãn Y Ngưng dưới cái nhìn của mọi người xung quanh rất thoải mái bước theo San San vào cửa hàng bán quần áo trẻ em sau đó hai đứa nhóc thay nhau đổi đồ.... Cô cảm thấy bản thân mình như trong một cuộc biểu diễn thời trang vậy... Tử Diệp hai mắt sáng lên nhìn hai con búp bê xinh đẹp xoay tới xoay lui trong chiếc đầm mới... bà cảm thấy rất mãn nguyện a~ Khụ... có nàng tò mò tuổi trước khi xuyên của Y Ngưng nha... Trước khi xuyên Y Ngưng 20t. Sau xuyên là 5. Về tính cách chap 2 hay 3 gì đó ta cũng có nói là do cách viết của Nạp Lan Tử đã viết Doãn Y Ngưng thành một cô nhóc cực kỳ ngây thơ... cho nên khi xuyên qua sách độ ảnh hưởng tính cách nhân vật là 99% nếu muốn thay đổi phải trải qua một thời gian rất dài. Vì xuyên qua sách mà không phải xuyên tới thế giới khác nên có rất nhiều chuyện phải dính theo nguyên tác.... cho nên 5 tuổi bắt đầu điều giáo là nguyên tác đang dần dần bị thay đổi. Thân ái ~ (P/s: có ai hiểu lòng ta?) =]] Hình này là của Hàn Diệp San.

42. Chương 22: Hàn Gia

Hàn gia là một gia đình theo chính nên cả tòa nhà nằm chễm chệ trên con đường Polimer dành cho những nhà chính trị gia... từ nghị sĩ... thượng nghị sĩ... phó tổng thống đều trụ trên con đường này... Hai bên là những hàng cây xanh ngắt phía sau nó sẽ là những tòa nhà lớn như những tòa lâu đài. Chiếc xe màu trắng chạy thẳng vào ngôi nhà số 27 của con đường sau đó dừng lại ở gara. Căn nhà mang một phong cách hiện đại... cánh cổng tự động mở bằng vân tay, đài phun nước tự động... máy cắt tỉa tự động.... Ngay cả phòng vệ sinh cùng phòng tắm cũng là tự động Bằng chứng là cái vòi sen tự phun ra một quả cầu bong bóng nước to đùng... lơ lửng giữa không trung... sau đó hai đứa nhóc cả người đều dính xà phòng sẽ bước chân vào cái bong bóng đó... cảm giác như đang ở biển vậy... Y Ngưng chớp chớp mắt to bơi xung quanh bên trong quả cầu nước... Ô~ cô thử được cả trong nước này... bất quá khuyết điểm của vòi sen là không thể a~ Tắm rửa xong San San lôi kéo Y Ngưng chạy thẳng xuống phòng ăn. Một người đàn ông với mái tóc màu đen đang ngồi cúi đầu đọc báo. Nghe tiếng lạch bạch chạy tới ông khép tờ báo lại rồi giang cả hai tay ôm lấy Diệp San. Doãn Y Ngưng nghiêng đầu đánh giá người đàn ông... chỉ thấy một tay ông khế kéo tay cô rồi ông ôm cô vào lòng.... "Ngưng Ngưng nha~ Ta xin lỗi..."

Xin lỗi vì đã để cho con đàn bà đó khiến con phải nhập viện... haiz... thật là nghiệp chướng mà... Rồi ông ôm hai đứa nhóc lại ghé ngồi kê người làm chuẩn bị cơm tối. Trong nguyên tác của Nạp Lan Tử thì cha của Hàn Diệp San là một nhà chính trị tài giỏi lại rất chung tình. Ông quen biết mẹ Diệp San là Tử Diệp ở nhà người thầy của mình. Từ đó vị sư huynh nào đó bắt đầu mặt dày theo đuổi tiểu sư muội. Vì cả hai gia đình môn đăng hộ đối cho nên họ nhanh chóng kết hôn với nhau. Bất quá khi sống với nhau được một năm thì Hàn Diệp Hạo được sinh ra cũng trong khoảng thời gian đó ông bị người ám hại. Ngày đó trở về Hàn Mạnh Long tự giam mình trong phòng không ăn uống. Hắn cảm thấy không còn mặt mũi để nhìn thê tử của mình. Nhớ tới việc bị bỏ thuốc hắn chỉ muốn giết ả tiện nhân đó. Chính là khi đã xong việc người đàn bà kia đã mất tích. Tử Diệp lúc đầu cũng rất phẫn nộ nhưng bà lại càng đau lòng. Bà đau lòng cho sự tự trách của ông. Ông nói nếu có thể quay lại ngày đó ông thà bị nhất thương bắn chết chứ quyết không trốn đi. Bất quá ông trời không chịu lòng người... không... phải nói là Nạp Lan Tử muốn lôi kéo thù hận giá trị nên đã cho người đàn bà đó cùng cô con gái riêng xuất hiện. Đó là nữ chính. Bạch Liên Kiều. Hàn Mạnh Long rất căm ghét hai mẹ con ả bất quá khi đó người trong gia tộc tuy cũng không thích gì tiểu tam nhưng ả ta lại sinh ra một nữ hài nên họ quyết định giữ lại. Đợi đến hai năm sau đó Diệp San đã ra đời. Gia tộc lúc này mới cảm thấy nhẹ nhõm. Ít ra người mang dòng máu thuần là của Tử phu nhân. Sau sự ra đời của công chúa nhà họ Hàn ... Bạch Liên Kiều cùng mẹ cô ta bị đuổi ra khỏi nhà. Bắt đầu sống cuộc sống kham khổ. Hàn Mạnh Long nề tình lúc trước ả cứu ông một mạng nên khi xảy ra chuyện của Y Ngưng. Ông đã thẳng tay đuổi cả hai xuất ngoại này đã xem như cứu hai mẹ con kia một mạng. Đối với người họ Hàn mà nói hai mẹ con họ Bạch là một vết nhơ...không thể xóa nhòa. Hàn Mạnh Long càng thương Diệp San bao nhiêu thì lại càng hận Bạch Liên Kiều bấy nhiêu. Ông cảm thấy có một người chị là con riêng đối với cô là một sự mất mặt... hơn nữa đứa con riêng lúc nào cũng giả tạo cứ như bảo bối của ông điều ngoa...cay nghiệt cô ta. Ông nhớ có một lần vào buổi sinh nhật 8 tuổi của Diệp Hạo, cô ta bận chiếc đầm bạc màu tới chúc mừng, sau đó khi gặp Diệp San lại làm ra vẻ rất hoảng sợ. Ông đã rất tức giận khi mọi người xung quanh chỉ trỏ Diệp San. Ông còn nhớ lúc đó con bé khóc rất nhiều... nó chỉ mới 4 tuổi và chưa hiểu gì về sự chỉ trích nặng nề của người lớn. Hơn nữa con bé không làm gì sai cả. Sau chuyện đó ông đã đuổi thẳng mẹ con cô ta ra khỏi nhà và cấm bước chân vào Hàn gia. Ta có cảm giác tốc độ đăng đang chậm dần... không nên a~

43. Chương 23: Gặp Nam Chính Trong Nguyên Tác

Mọi thứ diễn ra đối với Y Ngưng lúc này là rất yên ả cho đến khi con trai người bạn thân của Hàn Mạnh Long xuất hiện. Ông dẫn cậu về nhà chăm sóc vì bạn ông cùng thê tử của hắn phải tới Secvey đào mộ.... Khụ... ý ông là ngành khảo cổ. Mộ Đình Phi là một cậu trai 9 tuổi rất trầm tính và trưởng thành sớm... có cảm giác như là một ông cụ non... San San vừa thấy có anh trai xinh đẹp thì cảm thấy rất thích thú... cô nhóc con này lúc nào nhìn phía Mộ Đình Phi cũng... chảy nước miếng... những khi đó Y Ngưng cảm thấy có người bạn mê trai như vậy thật mất mặt... Sau đó cô sẽ lại một lần nữa sỉ nhục tác phẩm của Nạp Lan Tử. Nữ phụ cùng nữ xứng một mê trai một ngu ngốc vậy mà cũng có thể diễn vai phụ được lại còn được giải nhất. Nữ chính thì giả tạo... nam chính thì...như một cục than... lại thêm não tàn... cứ thấy nữ chính

nói gì thì nghe theo đó... không có một chút chủ kiến... Thật hết sức vô lý.... Doãn Y Ngưng cảm thấy giới hạn chịu đựng của cô đã chấm hết khi con nha đầu Diệp San kia bay tới hôn chụt một phát vào má Mộ Đình Phi. Là bay mà không phải chạy... nói chính xác hơn là phóng bay lại... bổ nhào vào và.... "nhóc con xấu xí."

Mộ Đình Phi cảm thấy hai con nhóc này được sinh ra một là tai họa... một là khắc tinh của hắn... Doãn Y Ngưng như bị tạc mao nắm lấy cổ áo của Hàn Diệp San lôi hắn vào phòng.... *Rầm!* Rồi bắt đầu dạy dỗ. "Hàn Diệp San. Không được mê trai... Không được chảy nước bọt... không được đụng ngã người khác... không được nhào vào hôn.... Đặc biệt là né xa Mộ Đình Phi... vì hắn sẽ khiến cậu... chết rất thê thảm....a~"

Kèm theo sau đó là một lời đe dọa... Chết thảm sao? Hàn Diệp San trợn to cặp mắt ruby đỏ về phía Y Ngưng bắt đầu hoảng sợ... cô sẽ chết sao??? Sẽ chết thật á? "Oa~ San San không muốn chết đâu... Ngưng Ngưng... San San không muốn chết....Ồ ô ô~"

Có thể chứ. Một cô nhóc nào đó cảm thấy cách dạy bảo của mình rất là thành công sau đó thêm mắm dặm muối tiếp tục giáo dục. "Mộ Đình Phi là một người rất...rất xấu.. Người không thấy ánh mắt hắn nhìn người đầy sự chán ghét sao?"

Mộ Đình Phi nếu nghe được sẽ cảm thấy rất oan uổng vì ánh mắt ghét bỏ đó hắn dành cho nước miếng của cô. Diệp San vừa nghe quân sư của mình nói thì cái đầu nhỏ chột suy diễn lại hình ảnh ban nãy sau đó tin sái cổ "Phải a~ Đình Phi ca ca ghét bỏ San San..."

Cá cấn câu tiếp theo là "cho nên khi một người quá...quá mức ghét bỏ người đó họ sẽ hại người đó thật.. thê thảm..."

"Thật sao? Sẽ hại San San á?"

oa~ Đình Phi ca ca thật đáng sợ a~ "Đặc biệt là nếu người bị ghét chạm vào đồ vật của hắn như đồ ăn...đồ dùng... kể cả bạn bè của hắn a~ Rất đáng sợ."

cho nên người phải né xa Mộ Đình Phi ra... đó là nam chính trong truyền thuyết chỉ thuộc về duy nhất một người... là nữ chính a~ "Chạm vào cũng không được sao?"

ngay cả chạm vào cũng không cho á??? "Nếu người ăn hay uống đồ hắn đưa người sẽ bị đau bụng và tiêu chảy suốt ba ngày ba đêm a~ lúc đó San San sẽ chết vì bị mất nước..."

Hàn Diệp San xanh mặt... không muốn đâu.... Đình Phi ca ca thật đáng sợ... San San sẽ chết vì thiếu nước mất... Có một lần cô nghe ba ba nói chuyện với ma ma nói là một người mất nước quá nhiều vì... tiêu chảy cấp.... Gì gì đó khi chết sẽ rất đáng sợ.... Ma ma còn nói cả người người đó sẽ héo queo... cứ như...miếng chanh bị vắt hết nước vậy ... thật xấu.... Thật xấu.... Trong đầu tiểu San San lúc này là làm cách nào để mình tránh xa Đình Phi ca ca~ đi đường vòng? Không được... đây là nhà San San nha... sao San San lại phải né? Trốn vào trong phòng Cũng không được. Ba ba nói bữa ăn phải ngồi ngay ngắn trên bàn ăn.... Chạy đi chơi suốt một ngày? Không được a~... xung quanh đầy vắng vẻ như vậy... ma ma nói San San sẽ bị bắt cóc mất..... Doãn Y Ngưng hài lòng nhìn Diệp San đang nghĩ cách né xa nam chính ra thì thầm nhủ....trẻ nhỏ dễ dạy a~ A có~ San San sẽ cách Đình Phi ca ca 3m. Như vậy sẽ rất an toàn.... Quyết định như vậy.... 3m... 3m... Ân~ San San thật thông minh... Bất quá.... 3m là khoảng cách bao nhiêu a~? "Ngưng Ngưng.... 3m là bao xa a~"

Ngưng Ngưng rất thông minh nên chắc chắn sẽ biết. Một cô nhóc nào đó rất đồng dạng... "3m là như vậy nè.... Sau đó bước đi 10 bước chân như để đo khoảng cách."

lần này xem ra San San nghĩ sai rồi... hỏi gì thì cũng được chứ đừng bao giờ hỏi khoảng cách bao xa... bởi vì Y Ngưng là một con nhóc mù số liệu đo đạc thực tế.... Đi ăn cơm đây =]] Hình này là của nam chính Mộ Đình Phi trong nguyên tác nhá....

44. Chương 24-1: Mộ Đình Phi Quyết Định

Kể từ sau lần bị con nhóc đánh lén Mộ Đình Phi cảm thấy hắn như đang ở chung với ác ma vậy... không phải một mà là hai... nhất là con mèo ngu ngốc đó. Hắn có cảm giác con mèo đó là oan gia của hắn. Bởi

vì chỉ cần hần vừa thấy mặt hay sơ ý đụng trúng Diệp San là y như rằng con mèo ngu ngốc đó bay tới đập hần qua một bên sau đó chạy lại an ủi đang thút thút Diệp San còn không quên dùng ánh mắt cảnh cáo hần. Đùa... hần mà cần cô cảnh cáo mới tránh xa nhóc con ở hẳn kia sao? NEVER.... Bất quá gần đây hần phát hiện một việc rất kỳ lạ... con nhóc ở hẳn không lại gần hần như mấy ngày đầu tiên mà cách hần cỡ 10 bước chân. Cho dù cô có đi đâu mà sơ ý đụng hần thì cũng là cách mười bước chân... Có vài lần hần cố ý rút ngắn khoảng cách lại thì con nhóc kia đã lúng túng hồng hốc mắt rồi dùng tốc độ nhanh nhất để kéo xa khoảng cách... việc này xảy ra một thời gian rất dài.... Đến ngày thứ tư thì hần không chịu được nữa. Con nhóc đó tránh hần cứ như tránh tà vậy.... Không được.... Tiểu mỹ nam có mị lực như hần sao lại có thể bị ở hẳn con nhóc ghét bỏ chứ. Bất quá... cô nhóc Hàn Diệp San lúc không chảy nước miếng nhìn rất đáng yêu... Khuôn mặt hồng hồng...cái miệng nhỏ khê chum lại làm hai bên má phồng phồng, mái tóc màu xám được thả ra ngang vai, trên đầu là chiếc ruy băng màu đỏ....cộng thêm ánh mắt ruby đỏ xinh đẹp... như con búp bê bằng sứ... Đương nhiên con mèo đáng ghét kia cũng rất xinh nhưng tất nhiên là không bằng San San của hần. Ách~ của hần sao? Không nên.... Không nên.... Sao hần lại thích con nhóc ở hẳn được a~ Nhưng mà làm sao bây giờ, nhìn thấy San San ăn ly kem con mèo ngu ngốc đó cho còn cười híp mắt lại thỏa mãn.... Hần thấy người mình đang nóng lên....rất muốn thay thế vị trí con mèo ngu ngốc đó.... Để xoa đầu cô... Đáng ghét... con mèo ngu ngốc kia đang vuốt tóc San San của hần còn ném ánh mắt khinh bỉ lẫn khiêu khích về phía hần nữa aaaa~ Rất muốn San San dùng ánh mắt sùng bái nhìn bản thân mình.... Lần đầu tiên trong cuộc đời... hần cảm thấy ghen tị với một ai đó... Lần đầu tiên trong cuộc đời hần muốn chiếm hữu sự sùng bái của một ai đó.... Lần đầu tiên trong cuộc đời hần cảm thấycó lẽ lúc trước đối xử không tốt với cô nhóc con đó là sai rồi.... Mộ Đình Phi thần thờ ngồi suy nghĩ... lần đầu tiên hần gặp cô là vào năm ngoái... trong buổi tiệc sinh nhật của Hàn gia đại thiếu gia Hàn Diệp Hạo. Khi đó hần trông thấy một cô bé xinh xắn với mái tóc nâu cam mặc trên người chiếc đầm đã bạc màu....hần cảm thấy thật lạ... Buổi tiệc sang trọng sao lại có người ăn mặc một cách thất lễ như thế... rồi hần chú ý tới cô dùng ánh mắt hoảng sợ lại run rẩy nhìn một đứa bé gái. Nó làm hần trở nên thật tò mò... cô nhóc 7 tuổi sao lại sợ đứa con nít chỉ có 4 tuổi??? Khi thấy Hàn gia chủ đuổi cô bé kia đi rồi chạy tới đỡ dành cô nhóc đang khóc đột nhiên hần lại cảm thấy cô nhóc 4 tuổi đó thật chán ghét. Hần cảm thấy bạn thân của ba hần cũng vô cùng chán ghét.... Rồi hần nghe ba hần nói cô bé mặc chiếc đầm bạc màu kia là con gái riêng. Khi đó hần lại nghĩ con riêng thì sao chứ? Không phải đều là con sao? Sao một đứa đối xử như hoa trong nhà kính còn một đứa lại như ngọn cỏ bên đường như vậy? Có lẽ từ giây phút đó hần cảm thấy chán ghét cô. "Nghe nói tiểu tiểu thư năm ngoái mới vừa xuất viện sao?"

"Phải a~ Trước đó cũng xem tí bị mất mạng."

"Không phải chứ? Sao lại nghiêm trọng như vậy?"

"Còn không phải đứa con riêng kia bắt nạt...."

"Con riêng? Người nói nhị tiểu thư Bạch Liên Kiều sao?"

"Nhị tiểu thư? Hừ... cô ta không xứng.."

"Chắc... cô ta làm gì người mà người hận cô ta như vậy a~?"

"Haiz... Lúc trước hai mẹ con cô ta ở đây khiến ngôi nhà này như cái địa ngục. Người không biết khi đó tiểu tiểu thư mới có ba tuổi... cô ta nở lòng nào đẩy tiểu tiểu thư xuống cầu thang. Người không biết lúc đó lão gia rất tức giận. Vì chuyện đó mà hai người kia bị đuổi khỏi nhà...lão gia còn xem tí quãng đứa con riêng đó xuống lầu."

"Người đang đùa ta sao? Rõ ràng là đứa bé đó mới 6 tuổi sao lại độc ác như vậy a?"

"6 tuổi. Người không biết ánh mắt đứa trẻ kia lúc đó đâu... rất....rợn người.... Ta cứ có cảm giác như đó là một con rắn độc. Ta thấy rất rõ nha...cô ta nhìn tiểu tiểu thư nằm trong vũng máu còn nở nụ cười."

"Kinh dị thật. Bất quá ta nghe nói sau chuyện đó cô ta còn dám tham gia sinh nhật của đại thiếu gia. Thật là da mặt dày...."

"Sau buổi sinh nhật đó tiểu tiểu thư lại lại nữa nhập viện... chỉ mới khỏe lại nửa năm trước... thật là... Bác sĩ đã nói tiểu tiểu thư còn sót lại di chứng lúc trước nên sẽ rất yếu ớt... Ông trời thật không công bằng a~ Người tốt thì lúc nào cũng gặp chuyện xấu... người xấu lại khỏe phây phây...."

Mộ Đình Phi cứng đờ cả người khi nghe thấy câu chuyện.... Hắn không ngờ người mình có hảo cảm cùng đồng tình lại là người như thế... trong khi người bị ủy khuất hẳn lại ghét cay ghét đắng. Nhớ viết nhiều lắm mà ta??? Sao lại chỉ có 1000 từ hơn.... Đã kích a~

45. Chương 24-2

Mộ Đình Phi quay qua nhìn phía trong nhà còn tiếp tục ăn kem Hàn Diệp San hẳn chợt cảm thấy nhói lòng... Cách cư xử gần đây của cô nhóc đó mang đầy vẻ đề phòng... không còn vây xung quanh hắn chuyển như lúc trước.... Cậu nhóc con 9 tuổi lần đầu tiên cảm thấy mình thật thất bại... hẳn cảm thấy 9 tuổi học hết cấp hai hẳn là thiên tài... nhưng ai nói cho hắn biết đây là chuyện gì a~ Con mèo ngu ngốc kia đưa kem thì cô ăn... còn hẳn đưa kem cho cô thìcô cho con mèo ngu ngốc đó... Nói thật chứ nhìn vẻ mặt lầy lòng nhưng thất bại của Mộ Đình Phi cô nhóc Y Ngưng cảm thấy rất hả hê.... Nhưng mà không ăn mà đưa cho cô ăn này là như thế nào a~ đã vậy còn ngồi nhìn cô ăn??? Không ăn thì phải bỏ chứ.... Không lẽ mai mốt hẳn bỏ thuốc cho San San cô nhóc này cũng sẽ đưa cho Y Ngưng cô ăn sao? Đùa.... Cô xinh chứ cô không ngu a~ Bất quá hũ kem này rất ngon... Ân~ Mộ Đình Phi cảm thấy khoảng cách mười bước chân của cô nhóc đó thật xa xôi. Nó xa như... cái hũ kem hẳn đưa cho cô lại chuyển hướng vào thẳng cái bụng của con mèo ngu ngốc kia vậy.... Hắn rất muốn thét lên đây là kem hẳn mua cho San San của hẳn a~ Cứ mỗi lần như vậy là hẳn lại cùng con mèo ngu ngốc có một trận cãi nhau và San San lúc nào cũng về phe cô ta... thật không thể nào chịu đựng được nữa... hẳn phải nghĩ cách để con mèo ngu ngốc đó đi ra chỗ khác.... Phải giành lại lòng tin của San San... hẳn quyết định phải Cười San San.... Ngô~ Phải gọi điện thông báo cho ba mẹ... dù sao họ cũng rất thích ý có đứa con dâu này... Bất quá... việc quan trọng nhất cần phải làm là... nhổ bỏ cái đinh đáng ghét đó... chỉ có tổng con mèo đó đi hẳn mới có thể dụ dỗ tiểu San San... Ân~ Quyết định như vậy... Đường như lần này ông trời đã đứng về phía Mộ Đình Phi. Long Ngạo Thiên sau những lần thất vọng nặng nề hẳn cảm thấy bản thân nên tiên hạ thủ vi cường.... Hắn điều tra cô nhóc Hàn Diệp San rồi tới thẳng nhà cô nhóc đó để.... Bắt người. Bởi vì lần này Doãn Mặc đang bận rộn cho cuộc họp cuối năm, anh họ Đông Phương Vũ đáng kính lại đang vui đầu vào nghiên cứu vài dự án nên chỉ có mình hẳn là đang rảnh rỗi. Mấy ngày nay hẳn cũng không thanh thoi gì... chủ yếu là đi mua vài cuốn truyện tranh về điều giáo... sau đó đi mượn rất nhiều sách cùng phim về lĩnh vực này... hẳn cảm thấy thật may mắn vì cái thế giới nơi hẳn ở rất nhiều người có sở thích điều giáo này.... Như hàng xóm của hẳn... căn biệt thự to đùng chỉ có năm nam nhân và một cô nhóc mười tuổi. Nghe nói cô bé đó đã được điều giáo từ năm lên 3. Việc này cũng rất dễ hiểu với tỷ lệ nam nhiều nữ thiếu hiện nay thì dòng máu thuần khi sinh ra là rất ít. Những nhà có dòng máu thuần một là đã có vị hôn phu hai là đã bị nhiều gia đình định ra trước. Máu tóc càng bóng thì dòng máu càng thuần. Cô bé hàng xóm đó cũng là dòng máu thuần với mái tóc xanh rêu tuyệt đẹp. Nhưng làm sao đẹp bằng bé mèo nhà hẳn.... Mộ Đình Phi đang nghĩ cách tổng khứ cục nợ mèo ngốc đi thì hẳn thấy một người đang bước về phía hẳn sau đó hẳn biết ...cơ hội của hẳn tới rồi. "Xin lỗi. Ta muốn gặp Doãn Y Ngưng."

Long Ngạo Thiên nhìn cậu nhóc tóc xanh trước mắt cười nói. Mộ Đình Phi đứng bật dậy sau đó chạy vào phòng ôm con mèo đang ôm gấu bông ngủ đi ra rồi quăng hẳn vào lòng tên thiếu niên kia. Long Ngạo Thiên chợt cảm thấy có vật gì đó bị quăng lại nên đưa tay ôm lấy... Ân~ Mềm mềm... hương hương... lại có đuôi. Ách~ Là Ngưng Ngưng của hẳn. Mục đích đặt tới cũng không cần ở đây nữa. "Ta tên Long Ngạo Thiên. Còn nữa... cảm ơn."

Nói rồi ẵm bé mèo xoay người đi mất. Mộ Đình Phi thấy tên kia vừa đi chạy tới điện thoại cho Hàn Mạnh Long thông báo tin tức sau đó mỹ tư tư chạy vào phòng San San ôm cô ngủ. Mềm mềm... hương hương a~ Thật thích... cảm giác thấy trái tim đầy ắp... một niềm hạnh phúc chợt nâng lên trong lòng. Nếu có thể mãi mãi ôm cô như vậy thật tốt quá... San San... người là của ta a~ Ta không cần biết tương lai người sẽ có bao nhiêu người... ta chỉ biết người ta muốn cưới là người.... San San... xin lỗi a~ Thật sự thật xin lỗi... Doãn Y Ngưng giật giật thân mình thì thấy cảm giác là lạ. Cô nhớ cô đang ngủ trên giường a~ Sao cái giường lại trở nên cứng như vậy chứ? Long Ngạo Thiên nhìn đang dụ mắt bé con cảm thấy vừa buồn cười vừa đáng yêu. Hắn cúi người hôn hôn đỉnh đầu cô rồi đem khuôn mặt cô đặt lên vai hẳn, một cánh tay đỡ hông cô, tay còn lại hết vuốt tai rồi lại sờ đuôi. Doãn Y Ngưng cảm thấy thật thoải mái nên nhắm mắt lại ngủ tiếp... thỉnh thoảng thoát ra từng tiếng hừ hừ. Long Ngạo Thiên bật cười nhìn cô nhóc cảm thấy cô thật dễ lừa... vuốt ve vài cái là ngủ ... thật ngốc a~ Không có cảnh giác một chút nào... như vậy là không được nha~ bởi

vì con sói hung ác sẽ làm thịt chú mèo con bất cứ lúc nào a~ Mấy nàng thấy không hợp lý chỗ nào nhớ nói ta nhá... để ta kịp thời chỉnh sửa a~ Ta đột nhiên lại muốn điều giáo ...haiz...hokbiết nênhoknữa...

46. Chương 25-1: Long Ngạo Thiên Điều Giáo (vi H)

Ting~ Nhiệm vụ chính tuyến 6: Long Ngạo Thiên điều giáo. (Phần thưởng: Thưởng cho điểm phân phối 5. Thưởng cho điểm kinh nghiệm 200. Thưởng cho danh khí: Bạch hổ.) *Vì ký chủ không nghe nên tự hành nhận nhiệm vụ.* Doãn Y Ngưng mơ mơ màng màng cảm thấy có một tiếng thều thào nào đó vang lên trong đầu sau đó im bất... thật kỳ quái... Long Ngạo Thiên đang loay hoay với mớ đồ chơi bé nhỏ thì phát hiện bé mèo của hắn đã tỉnh dậy, ánh mắt mơ hồ nhòm ngó xung quanh.... Đây là đâu a~ San San đâu? "Tiểu Ngưng Ngưng... tỉnh rồi sao? Đến... Thiên ca ca dứt người ăn..."

Tiểu Y Ngưng tỉnh hẳn dậy... ách~ cô không phải đang ngủ ở nhà San San sao? Sao lại nhìn thấy Thiên ca ca rồi a~ Ngơ~ Trái Cherry a~ lại còn là loại không hột.... Ngon quá... Long Ngạo Thiên cười cười nhìn cô nhóc đang nhấm nuốt cherry rồi như nghĩ đến điều gì hắn vừa cầm vài trái bỏ thêm vào miệng cô... bắt quácàng dứt càng nhiều... Tiểu Y Ngưng cái miệng nhét đầy trái cherry có trái còn lòi ra ngoài hơn phân nửa thì khê lắc đầu... nhiều quá... nhiều quá...Y Ngưng không nhai được a~ Long Ngạo Thiên hài lòng nhìn kiệt tác của mình sau đó dùng dây ruy băng to màu đỏ buộc chặt hai cổ tay cô nhóc lại với nhau rồi kéo lên chiếc móc trên đầu giường. Tiểu Y Ngưng cảm thấy không ổn nên vặn vẹo thân mình thì bị Long Ngạo Thiên đánh một phát vào mông. "Tiểu Ngưng Ngưng ngoan ngoan nhai hết trái cây trong miệng a~ nếu rút một trái ra ngoài Thiên ca ca sẽ dứt vào hai trái nữa... rút hai trái ra ngoài sẽ bỏ vào bốn trái.... Cho nên bảo bối... muội phải ngoan ngar~"

Doãn Y Ngưng khó khăn nhai cả miệng cherry, nước trái cây quá nhiều khiến cô nhóc không kịp nuốt. Long Ngạo Thiên nhìn đang chảy ra khóe miệng vệt nước đỏ thơm tho hắn cảm thấy mình thật khát... Tiểu Y Ngưng lúc này hốc mắt và cả cái mũi nhỏ đều hồng hồng.... Ô ô ô~ cô cảm thấy cả đời này mình cũng không muốn liên quan đến cherry nữa... hức... nhiều quá đi... Nhìn thấy tiểu nha đầu ủy khuất con mắt đầy nước mắt hắn cảm thấy hình ảnh này thật đẹp.... Rất muốn....rất muốn lưu lại làm kỷ niệm. Nghĩ gì làm đấy con sói nhỏ đuôi to hí hửng cầm điện thoại quay lại hình ảnh dâm mĩ này... Tiểu Y Ngưng rất muốn nhả đồng trái cây này ra nhưng nhớ tới lời đe dọa của ai kia thì đành ngoan ngoan nuốt vào.... Hình ảnh đó cứ như chú sóc đang cắn hạt thông vậy, hai gò má căng phồng cái miệng chum lại dính đầy nước...hai bên má hàm răng hoạt động hết công sức.Long Ngạo Thiên vừa đặt điện thoại lên bàn vừa canh phạm vi máy quay khi cảm thấy mỹ mãn mới leo lên giường ngồi ngó cô nhóc đang cau mày bực tức dùng sức nhai... thật là thú vị... nghĩ vậy tên nhóc ác ma nào đó lại thuận tay nhét vào miệng nhỏ của cô nhóc thêm vài trái nữa... Bàn tay hắn bắt đầu xoa xoa tai mèo của cô nhóc.... còn lại vuốt vuốt cái đuôi mèo.. "Umk~ Umk~... grừ~..."

Đang nhai trái cây tiểu Y Ngưng chợt giật bắn người sau đó cô cảm thấy vùng bụng dưới của mình chợt nóng lên... rồi thứ gì đó lại tuôn ra... cô nhóc rên nhẹ nhẹ khiến những mảnh vụn của cherry rơi ra khỏi miệng. Long Ngạo Thiên cau mày không hài lòng sau đó kê miệng lại ăn những mảnh vụn đó... thật ngọt a~ như cảm thấy ăn ngon hắn lại cho cherry vào miệng cô nhóc. Lần này cho rất nhiều vào... khiến cái miệng cô cảm thấy thật mỗi... cố gắng hàm chứa chừng ấy trái cherry cô lại hoạt động khoang miệng của mình. Long Ngạo Thiên nhìn phía chắt lỏng màu đỏ chảy xuống ướm cổ áo cô thì cảm thấy không vui nên cởi sạch chiếc đầm cô nhóc đang mặc... Nước cherry không có chỗ ngăn nhểu thẳng xuống ngực cô nhóc... Long Ngạo Thiên cảm thấy thật đẹp a~ Nghĩ về đoạn clip của anh họ cùng bé mèo khi ở trong phòng chat. Hắn cảm thấy càng thêm hưng phấn. Long Ngạo Thiên với tay xuống giường lôi lên bịch đồ nghề mình mới mua. Hắn lấy ra năm sáu cái trứng rung nhỏ tí thuộc loại điều giáo trẻ em và bật lên... Trứng rung dành cho trẻ em rất được ưa chuộng vào thời gian này vì độ rung của trứng không thay đổi độ mạnh yếu, nó chỉ thay đổi kích thước và vật liệu để thích hợp cho các bé gái. Vừa cho nữ hài cao triều lại vừa không ảnh hưởng đến miếng mông mỏng manh. Hắn cầm lấy một quả trứng rung nhét hẳn vào cửa hoa huyệt đã đầy nước của cô nhóc. Chỉ thấy đuôi và tai mèo của cô nhóc dựng hẳn lên, ánh mắt ngập nước vì ủy khuất ban nãy đã được thay thế bằng ánh nhìn sừng mù đầy dục vọng.... Những trái cherry vụn rớt xuống rất nhiều trên ngực cô... Long Ngạo Thiên cảm thấy hài lòng vô cùng sau đó chạy đi kiểm laptop bật phần mềm LDT rồi bấm nút quay. Doãn Mặc đang ngồi xem tài liệu doanh thu cuối năm thì nghe tiếng vang của phần mềm, hắn nhàm chán bật phòng chat vào xem thì chợt cứng người... này...này là cái gì a~? Đang trong buổi thí

nghiệm thành quả Đông Phương Vũ càng thêm không xong... *RẮC!* ...ly cà phê bị bóp nát tung tóe lên mu bàn tay những vệt màu đen ướt át.... Âu Dương Hàn càng không bình tĩnh... bé mèo của hắn bị một thằng nhóc... khinh bạc? Không đúng... còn hơn cả khinh bạc... Bất quá cả ba nam nhân đều có một suy nghĩ... Mẩu trứng rung đó mua ở đâu a~? Ra về cô nhóc rất thích bị đối xử như vậy.... Nhìn xem khuôn mặt ửng hồng, khoe môi tràn đầy đồ ăn khê nhếch từng dòng chất lỏng màu đỏ chảy ra khắp người... lỗ tai run rẩy... cái đuôi dài bị vuốt ve đến nỗi khê run run rồi xụi lơ. "Xem... bảo bối của chúng ta đang rất thỏa mãn a~"

Long Ngạo Thiên dốc thêm lời bình luận khiến ba nam nhân nào đó ghen tỵ đến phát cuồng. Sau đó ba nam nhân lại thấy tên nhóc kia dán thêm hai quả trứng rung lên hai hạt đậu trước ngực cô nhóc. Khiến hai hạt đậu sưng cứng và đỏ bừng. Dường như còn cảm thấy chưa đủ kích thích tên sói con đó lại cảm một trứng rung nữa chà xung quanh hoa huyết nhỏ rồi dừng lại nơi hạt trân châu đã đỏ sưng như máu. Khung cảnh dâm mỹ tuyệt đẹp. Tiểu Y Ngưng cảm thấy điên rồi... cô thật muốn hét lớn một tiếng nhưng không được, cứ mỗi lần trái cây còn một ít miệng cô lại bị tắc tràn đầy. Rồi một ngón tay dút vào cái miệng nhỏ đầy đồ ăn của cô rồi còn khoáy tròn trong đó... sau đó là hai ngón tay...ba ngón tay... chúng chơi đùa khắp khoang miệng cô rồi bóp lấy cái lưỡi nhỏ của cô trêu chọc... Những căn ngón tay dút vào đầy ra như đang giao hợp trong khoang miệng cô khiến xác cherry rơi đầy trên cổ, trên ngực. Những cơn khoái cảm từ những điểm mẫn cảm nhất của cô cùng nhau xuất hiện... nó khiến từng giọt máu của cô như kêu gào... Mạnh hơn nữa...cô muốn mạnh hơn nữa...chơi đùa Ngưng nhi đi....thô bạo chơi đùa Ngưng nhi a~ Muốn chết~ Ngưng nhi muốn chết~ "Ư~ meo~"

Rồi tiểu Y Ngưng đột nhiên bất động... cô thấy đầu óc mình trống rỗng...như có một căn tuyến nào đó đứt đoạn.... Qua màn hình ba nam nhân cảm thấy bản thân mình mau điên rồi... chưa bao giờ bọn hắn cảm thấy kích thích đến như vậy... Long Ngạo Thiên thất thần nhìn hai dòng nước phun lên cao rồi đáp xuống giường... hắn chợt giật mình rồi....bật cười ha hả... bé mèo a~ Vừa cao triều lại vừa tè như thế là không ngoan ngar~ Bất quá... Thiên ca ca thật thích... thật thích a~ Điều giáo cho các nàng... ta viết hưng phấn đến nỗi được 1489 từ =]] Tỷ thật biến thái a~

47. Chương 25-2

Long Ngạo Thiên cảm thấy vẫn chưa mỹ mãn, hắn cảm thêm một quả trứng rung bé tí nữa đẩy vào hoa huyết cô nhóc sau đó lấy một quả lớn hơn bôi lên nó chất nhờn của hoa huyết khiến cho nó ướt sũng rồi hắn nhét vào cúc hoa của cô. Tiểu Y Ngưng cảm thấy có thứ gì đó trong hậu huyết của mình nên cảm thấy rất khó chịu...cái mông nhỏ vặn vẹo rồi bé con khóc nức nở... cô nhóc cảm thấy mình thật ủy khuất... cái miệng thì mỗi nhử... hoa huyết cùng hậu huyết lại bị tắc đầy... cảm giác vừa tê dại lại vừa đầy khiến cô không quá thoải mái. Nhìn qua màn hình thấy cảnh bé con khóc nức nở ... ba nam nhân cảm thấy đặc biệt khó chịu. Tên nhóc Long Ngạo Thiên này không biết chừng mực một chút nào... con bé còn nhỏ như vậy không nên điều giáo như thế... Cái họ muốn không phải là cô khóc nức lên một cách khó chịu.. họ muốn là cô quen dần với những cơn khoái cảm mà bọn hắn cho cô... cái bọn họ muốn không phải là sự hoảng sợ mà là cơn nghiện... "Long tiểu tử. Lấy ra trứng rung ở hậu huyết bé con đi. Vẫn chưa đủ tuổi để điều giáo hậu huyết.... Để một trứng rung tí hon trong hoa huyết là được.... Hôm nay nhiều đó là đủ rồi."

Đông Phương Vũ ra lệnh một tiếng rồi cúp máy... khiến Long Ngạo Thiên muốn bắt cuồng....này đều là loại người gì a~ Anh họ điều giáo thì không sao cả... còn hắn điều giáo thì bị giận... không phải chứ.... Tiểu Y Ngưng bị lấy ra gần hết đồng tròn tròn rung rung trên người thì rất thoải mái. Bất quá lại có một cái bé tí đang chuyển động trong hoa huyết làm cô cảm thấy rất ngứa bất quá lại không cảm thấy quá phản cảm... cô nhóc nhìn phía đang thay đồ cho mình Thiên ca ca cảm thấy giận hết sức. Cô quyết định sẽ không nói chuyện với Thiên ca ca nữa... cho đến khi ca ấy xin lỗi cô... hừ hừ... Long Ngạo Thiên thấy cô nhóc không thêm quan tâm đến mình thì cảm thấy rất muốn...khóc... nhìn phía đang nghệt mũi vì khóc Doãn Y Ngưng hắn cảm thấy... vừa này bản thân mình hơi quá đáng... xem ra bé mèo là ghét hắn thật rồi.... Phải làm sao đây a~? "Bảo bối~"

Long Ngạo Thiên kêu một tiếng rồi quan sát phản ứng của cô. Tiểu Y Ngưng quyết định không quan tâm ai thì cô nhóc sẽ làm đến cùng. Cho nên... không phản ứng. "Bảo bối a~"

Long Ngạo Thiên lại ai oán kêu một tiếng. Không quan tâm...Hức... "Bảo bối Y Ngưng a~"

Long Ngạo Thiên đánh bạo giựt đuôi mèo của cô nhóc. Bất quá tiểu Y Ngưng lần này phản ứng đặc biệt đại.. "Meo~"

cô nhóc giật bắn người sau đó há miệng cắn một phát vào cái tay đang nắm đuôi cô sau đókhóc lớn.... "Meo~....meo....ô..Y Ngưng đau quá....Ồ ...ô...."

Đông Phương Vũ đang đứng đầu bên kia hành lang thì nghe một tiếng mèo kêu thảm thiết, hần xanh mặt chạy vội tới cánh cửa cuối hành lang, xong rồi *RẦM~* Cánh cửa bị bật ra, ánh vào mắt hần là tên nhóc nào đó đang luống cuống tay chân ôm cô nhóc mèo luôn mồm xin lỗi. "

Bảo bối a~ Thiên ca ca xin lỗi có được hay không? Thật xin lỗi...thật xin lỗi... không nên giật đuôi muội... có đau hay không a~"

sau đó luôn tay xoa nhẹ phía sau mông cô nhóc. Long Ngạo Thiên đang dụ dỗ bé mèo thì đột nhiên nghe một tiếng *RẦM!* thật mạnh.... Sau đó cánh cửa bật ra rồi hần thấy ông anh họ đáng kính mặt đờng đờng sát khí nhìn hần. Doãn Y Ngưng vừa thấy Đông Phương Vũ thì đột nhiên khóc lớn lên trông rất tức tưởi sau đó bò bò lại mép giường leo xuống....rồi kéo chân trần nhào vào ôm đùi hần. Đông Phương Vũ chợt cảm thấy lòng mình mềm mại hần... hần cúi người ẵm cô nhóc lên tay rồi vuốt nhẹ lưng cô cho cô dễ thở. Sau đó nhìn phía đang xanh mặt Long Ngạo Thiên gằn từng tiếng. "Quân huấn 1 năm."

rồi xoa người đi mất. "Khôngggggggggg~"

Không chịu đâu... không chịu đâu..... anh họ ... người là ma quỷ a~ Là ma quỷ.... Hần xong rồi.... Lần này hần xong thật rồi... Long Ngạo Thiên kêu rên một cách thảm thiết.... Sau đó cúi đầu nước mắt nước mũi tèm lem nức nở... tương lai của hần xong rồi... hần cảm thấy chỉ toàn là màu đen a~ Anh họ... anh được lắm... ta sẽ quay lại và trả thù....bất quá... 1năm quân huấn a~ Lần này Long Ngạo Thiên hần xong thật rồi. *Gào khóc* Nhóc con... dám làm cho tiểu nha đầu khóc thảm thương như vậy thì nên gánh hậu quả a~ nếu tên nhóc kia có đuôi Đông Phương Vũ hần chắc chắn sẽ cầm đuôi hần quay vài vòng... không biết đuôi mèo rất yếu ớt sao...Hừ! Lại cúi xuống hôn hôn đỉnh đầu tiểu Y Ngưng chỉ thấy cô nhóc chồm lên ôm chặt cổ hần không buông sau đó nhỏ giọng nói. "Vũ ca ca~ hoa huyết có cái gì đó~ làm Y Ngưng mắc tè Hức~"

Đông Phương Vũ cả người chợt căng thẳng sau đó lại hôn hôn cô giọng an ủi... "Bảo bối ngoan ngar~ cứ để nó trong đó... từ từ sẽ quen ar~"

ngoan nào bé cưng~ rồi muội sẽ quen thôi... có khi lại muốn thêm một cái nữa.... Bất quá từ từ sẽ đến nha~ chúng ta không gấp.... Tạm thời chúng ta sẽ ngưng H nhá... có nàng hy vọng ta tập trung vào tình cảm ... ta cũng cảm thấy nên có chút tình cảm cho nó ngọt ngào 1 tí =]]

48. Chương 26-1: Gặp Lại Âu Dương Hàn

Hôm nay tiểu Y Ngưng lại tới chơi ở Prosela... lần này cô nhóc rất phấn khởi bởi vì ca ca nói hôm nay cô có nguyên cả căn phòng gấu bông trong căn phòng của ca ca... Vì sao ư? Đơn giản vì lần đầu tiên đến công ty mọi người đều có ấn tượng tốt đối với cô em bảo bối của CEO Doãn. Tấm hình thiên sứ mặc đầm xanh được truyền tay nhau khắp nơi trong công ty... chưa kể một vài cô nàng nào đó đã up hần một tấm hình cô bé thiên sứ lên mạng... còn bình luận hần hỏi "Thiên sứ lạc xuống Prosela"

Sau đó... tấm hình đó đã được down về với một số lượng chóng mặt... một số lớn còn đặt hình làm hình ảnh đại diện.... Số khác khoa trương hơn là tải hình về sau đó làm thành một tấm áp phích lớn.... Những việc này bé con đương nhiên là không biết... cô nhóc này có khi nào lên mạng đâu chứ.... Doãn Y Ngưng nắm tay ca ca Doãn Mặc tung tăng bước đi. Kể từ ngày bị Thiên ca ca khi dễ rồi còn bị bỏ vào tiểu huyết cái đồ tròn tròn rung rung gì đó... hôm nay cô được đặc xá không cần phải mang theo trên người nên bây giờ cô nhóc cảm thấy rất thoải mái~ Những cô nàng tiếp tân đang nghiêm túc ngồi ghi chép tên khách hàng chợt nghe tiếng leng keng vang lên... sau đó họ bỏ dở hết công việc bu lại xem bé mèo con... Hôm nay cô nhóc được diện một chiếc đầm tím xinh xắn, từng lần vấy bồng bênh điểm những đóa hoa nhỏ... làn váy xòe ra như những cánh hoa đang khoe sắc. Trên đầu là đôi tai mèo được buột chuông, cái đuôi mèo lại được trang trí thêm cái nơ màu tím to đùng. Mái tóc xõa tung nhìn cô nhóc như mộttinh linh mèo... đáng

yêu không chịu được... Đám tiếp tân bu lại rồi đẩy cái người được gọi là CEO Doãn ra ngoài sau đó xuyết xoa cứng nựng cô nhóc Lốp xoa đầu... lốp hun hít rồi chụp hình.... Một người bạo gan lên tiếng đuổi người... "CEO Doãn a~ Ngài bận rộn thì cứ đi trước... để tiểu thư nhỏ lại cho bọn thuộc hạ là được rồi~"

sau đó xuy tay như đuổi ruồi bọ.... Chỉ thiếu điều cầm cây đập ruồi quất thẳng... Doãn Mặc cảm thấy địa vị trong công ty của hắn đang xuống dốc không phanh... còn cô nhóc nào đó chỉ bằng khuôn mặt xinh xắn mà bắt hết đám tim của lũnhân viên phản bội này... thật là phản rồi~ Doãn Y Ngưng cảm thấy ca ca bị nhân viên mình xua đuổi như ruồi bọ thì cười khanh khách khiến người xung quanh mãi xuyết xoa.. xong cô nhóc vẫy vẫy tay tạm biệt ca ca nhà mình. Dù gì đã đến chơi thì cô muốn đi tham quan khắp nơi cho thỏa thích... cho nên... "Ca ca~ lát gặp lại a~"

Doãn Mặc thấy muội muội đuổi người chỉ cảm thấy bất đắc dĩ... hắn sờ sờ sống mũi thở dài sau đó lớn tiếng nói. "Nhớ canh chừng con bé cho cẩn thận a~ Đừng cho cô nhóc ra khỏi công ty."

"Hảo a~ CEO Doãn ngài mau đi đi~"

"Tái kiến a~"

"Bye bye~"

"CEO Doãn ngài nhanh đi đi..."

Kèm theo đó là hàng loạt tiếng xua đuổi khác... Doãn Mặc chợt cảm thấy mình trả lương cho đám người kia thật là quá oan ức a~ Không biết xem trọng lãnh đạo tí nào.... Doãn Y Ngưng được tiếp tân ôm đi khắp nơi để chụp hình... nào là đại sảnh kế bình hoa.....nào là kế hình chiếu 6 chiều... nào là trong nhà vệ sinh cái này cô nhóc cảm thấy rất khoa trương... trong nhà vệ sinh có gì đẹp cơ chứ? Người ôm cô vừa chụp hình vừa nói "Bởi vì trong này đủ ánh sáng a~...Đến cục cưng~ SMILE~"

Y Ngưng cảm thấy bản thân mình bị tia sét~ đánh trúng.... Sau đó là bị bế lại quầy tiếp tân và đặt ngồi thẳng trên mặt quầy...cô nhóc có cảm giác mình là một chú mèo cầu tài của công ty. Ca ca mà biết hình tượng công ty bị hủy sẽ không trách cô chứ? Một vài vị khách hàng thấy cô nhóc xinh xắn cũng bu tới chụp hình... có khách còn khoa trương hơn up hẳn tấm hình vừa chụp lên trang cá nhân của mình với lời bình "Mèo cầu tài tổng công ty Prosela. Moe

~~"

Âu Dương Hàn cảm thấy hôm nay là ngày may mắn của mình khi gặp phải cô nhóc con hắn mong nhớ, nửa tháng trước xem cảnh điều giáo của cô nhóc hắn vừa thương vừa tức lại cảm thấy rất kích thích... nhưng mọi cảm giác đều không bằng sự ghen tỵ trong lòng hắn... hắn cảm thấy tên nhóc kia chết tiệt chướng mắt... Bất quá nghe đồn tên ôn con kia đang ở quân doanh.... Như vậy hắn sẽ không khách khí a~ Đăng ký 1 năm quân huấn sao? Như vậy sao được chứ... đã vào đó là phải 3 năm a~ Ở một nơi của quân khu nào đó Long Ngạo Thiên chợt cảm thấy rung mình. Sau đó vào một ngày đẹp trời nào đó... hắn chợt nhìn thấy thời gian đăng ký quân huấn của mình thì sùi bọt mép ngất xỉu. 3 năm...3 năm.... 1 năm hắn đã đủ muốn chết... đăng này lại là 3 năm... người ta nói là Âu Dương Phong thượng tá ra mệnh lệnh thay đổi lịch tập huấn. Lại nói về Doãn Y Ngưng, cô nhóc con đang nhàm chán đưa tay vẫy vẫy như chú mèo cầu tài thực thụ nhìn phía cửa ra vào...chợt cô nhóc mắt sáng lên đứng thẳng lên bàn tiếp tân khiến các nhân viên tiếp tân xanh mặt đứng hết lên để canh chừng cô nhóc... Nói đùa~ Tuy ban nãy xua đuổi CEO Doãn nhưng đó chỉ là đùa giỡn... nếu cô bé này mà té xuống là bọn họ xong đời... Ai cũng biết Doãn tổng bảo bối cô nhóc ra sao, hơn nữa họ cũng đặc biệt biết rõ....đỉnh núi tuyết rơi xuống Prosela lạnh lẽo như thế nào...áp lực của mọi nhân viên từ thủ trưởng cho tới người dọn vệ sinh là rất lớn khi cô nhóc bị mất tích. Lần đó nghe nói cô bé còn phải nhập viện.... Nên lần này cứ 3s họ lại nhìn cô nhóc một lần để canh giữ. Cho nên nói chỉ có người bị thương...cho dù gãy tay gãy chân cũng không sao...công ty còn sẽ khen thưởng người...nhưng còn mèo cầu tài của Prosela thì không được rụng một sợi lông nào.... Khụ... sợi tóc nào... Tiểu Y Ngưng giang tay về phía vừa xuất hiện Âu Dương Hàn luôn mồm hô "Ôm ôm...meo~"

Không biết vì sao cô rất thích vị đại ca ca này... từ đáy lòng cô lúc nào cũng muốn hắn xuất hiện ở bên người.... Tim cô từ khi gặp hắn vẫn luôn nói hắn là người cô đang tìm kiếm... bất quá... phải hay không còn cần chờ một thời gian mới xác định. Tăng năng suất làm việc đây các nàng... sao sao đấy~

49. Chương 26-2

Âu Dương Hàn dẫn theo trợ lý, luật sư cùng vài vị bảo tiêu vào đại sảnh. Hắn nhìn thấy cô nhóc đang toét miệng cười ngọt ngào rồi đưa tay đòi hắn bế. Âu Dương Hàn cảm thấy trong lòng thật ấm áp cũng rất ngọt ngào... hắn bước nhanh lại phía quầy tiếp tân... Doãn Y Ngưng nhìn phía đang bước tới Âu Dương Hàn thì gấp gấp nhún nhún...sau đó cô nhóc bước trượt chân, cả người nghiêng ngã.... Nhân viên quầy tiếp tân xanh cả mặt có người đưa tay định tiếp nhưng vẫn không kịp. Âu Dương Hàn chạy như bay lại tiếp kịp thời cô nhóc. Hắn thở dài nhẹ nhõm sau đó hôn trán cô một cái, một tay đỡ hông cô nâng lên một tay lại khẽ bóp mũi cô nhóc một cách dung túng cùng sủng nịch... "Bướng bỉnh~"

Bé ngốc này làm hắn xanh cả mặt... chỉ tí xíu nữa thôi... chỉ tí xíu nữa là bắt không kịp... thật là đầy dọa trái tim mỏng manh của hắn quá... khi thấy cô nhóc té tim hắn như ngừng đập...rồi như phản xạ bình thường... hắn dùng nhanh nhất tốc độ chạy tới ôm lấy cô... nếu bắt hụt... hắn không biết mình sẽ ra sao nữa... Hàng loạt nhân viên tiếp tân khẽ thở dài nhẹ nhõm... may là tiểu cô nãi nãi không sao a~ Thật là... đau tim quá đi mất.... Doãn Y Ngưng ôm cổ Âu Dương Hàn bật cười khanh khách... cô biết hắn sẽ tiếp được cô... cô tin chắc là như vậy... Doãn Y Ngưng vẫn không nghĩ rằng mình lại tin tưởng vào người nam nhân vừa gặp chỉ hai lần... là do cô đặt quá nhiều hy vọng vào Âu Dương Hàn sao? Nếu không phải là người đóliệu cô có còn tin tưởng hắn? Có lẽ có... hoặc là...có lẽ....không... Bởi vì cô cần thời gian... một thời gian rất dài để tin tưởng những nam nhân xung quanh cô... rằng họ dung túng... sủng nịch cô vì chính bản thân cô mà không phải do dòng máu thuần quý giá. Đám người đi sau lưng Âu Dương Hàn xanh cả mặt... sau đó nhìn phía đang ôn nhu Âu Dương tổng tài bọn hắn cảm thấy đây là đang khảo nghiệm trái tim của mình.. thế giới này thật huyền diệu... đến cả con heo mẹ cũng có thể leo cây... Sát thần mặt lạnh mà cũng có lúc ôn nhu như vậy sao? Đừng đùa... Lần "ôn nhu"

gần đây nhất là nửa tháng trước không biết nguyên nhân gì mà vị sát thần này nổi cơn tan bành sau đó cười mặt hồ ly phát ra một câu. "Cút!"

...thế là chấm dứt công việc trưởng phòng của nhân viên nào đó. Kể cũng tội tên nhân viên đó a~ chỉ là viết sai chính tả thôi mà lại bị mất việc... nhưng cũng thật may mắn vì sau khi phát tiết xong... vị sát thần đó đã bình thường trở lại. Bất quá lần này họ thật sự được mở rộng tầm mắt... xem cái mặt ôn nhu sủng nịch... bọn hắn cũng rất muốn a~ "Hàn ca ca sẽ không thích mấy người~ Meo~"

Tiếng cô nhóc nào đó khiến đám nhân viên bên Sadylan tỉnh mộng... nằm tào... sao lại vạch trần sự thật đau lòng như thế chứ... "Hàn ca ca không phải đồng tính~ Meo~"

Phụt máu.... Tổng tài bọn họ đồng tính hồi nào a~ rõ ràng là rất thuần đàn ông... nhưng mà cho dù có đồng tính thì vẫn là công... mỗi các nhân viên nào đó lại YY. "Hàn ca ca tuyệt đối không là thụ~ Meo~"

Phải a~ mạnh mẽ như thế phải là công... làm sao có thể là thụ được... một nhân viên ngu ngốc nào đó lớn tiếng nói. "Âu Dương tổng tài phải là công a~"

"Phụt... khanh khách...meo~"

Mồ cô nương nào đó cảm thấy đám nhân viên của Hàn ca ca quá sức đậu... bắt quá... xem Hàn ca ca đã xanh mặt... khụ... tốt nhất là Ngưng nhi nên im lặng... Thế là tên đầu sỏ nào đó cúi đầu sám hối... bắt quá thân mình lại run rẩy không ngừng... Âu Dương Hàn cảm thấy thật bất đắc dĩ... hắn xoa nhẹ lưng cô nhóc vỗ vỗ "Đừng ghen."

sau đó áp cái đầu nhỏ vào cổ hắn... Tiểu Y Ngưng như được đặc xá khanh khách nở nụ cười... cái đầu nhỏ run run... đôi tai cũng run rẩy... cái đuôi nhẹ nhàng đảo quanh mấy cái.... Âu Dương Hàn ôn nhu ôm cô vào lòng rồi đi về phía thang máy... Hắn nghĩ có lẽ sẽ thưởng cho đám nhân viên làm cô nhóc vui mừng... tuy rằng bị người khác đàm luận về giới tính rất mất mặt nhưng có thể đem cô nhóc vui vẻ như thế là đủ rồi... chỉ cần thấy nụ cười trên khuôn mặt cô là đủ... Trước khi ngủ nhà cảnh nhà....

Ngủ ngon nè =]]

50. Chương 27: Giao Đầu Ngâm

Văn phòng CEO Doãn đang có một trận chiến tranh lạnh... rất lạnh.. Doãn Mặc hôm nay có một cuộc họp mặt đối tác bên phía công ty hợp tác Sadylan hần vừa ngồi xem lại bản hợp đồng sắp ký kết lần cuối rồi ngồi đợi. Kim đồng hồ điểm đúng 10h. Cánh cửa được mở ra cho phía đối tác... bắt quá hần nhìn thấy gì a~ Doãn Mặc trầm mặt xuống nhìn đang ngồi vào ghế sofa một tên nam nhân nào đó.... Âu Dương Hàn ầm cô nhóc con khê vồ vồ...một lúc sau cô nhóc nào đó đã ngủ một cách ngon lành. Doãn Mặc thấy muội muội bảo bối ngủ một cách hương vị ngọt ngào cũng không nỡ lòng đánh thức cô dậy. Bắt quá hai nam nhân ánh mắt lại bắn ra những tia lửa lạnh giá.....(đây là loại lửa đặc biệt chỉ dành cho nam nhân khi ghen =]) Lần đầu tiên giáp mặt tình địch... đánh giá là một điều rất hiển nhiên bắt quá xem tên nam nhân đối diện lo lắng cho muội muội bảo bối hần cảm thấy có lẽ có thể tạm chấp nhận được. Nhưng là dễ dàng thừa nhận thêm tình địch là không...thể...nào... "Con gấu bông lần trước là của người!"

Doãn Mặc lên tiếng trước một cách chắc chắn. Lần trước tuy chỉ nhìn sơ qua bóng lưng nhưng hần vẫn có thể nhận ra được người kia là ai... Âu Dương Hàn nhếch mép cười cười gật đầu thừa nhận "Àn."

cái vẻ ngạo mạn lạnh lùng thay thế cho cái ôn nhu sủng nịch ban nãy khiến Doãn Mặc như phát điên. Ngạo mạn...cao lãnh cho ai xem a hần đạ? Ngu xuẩn đương nhiên là cho người xem. Một vài vị nhân viên nào đó cảm thấy bầu không khí dần trở nên...ái muội ...à không.. bầu không khí dần đông lạnh thì thì nhau khụ vài tiếng... "Bị bệnh hết sao?"

Âu Dương Hàn lạnh giọng nói kèm theo là những tia nhìn sắc bén như dao khiến những kẻ đang ra sức khụ cứng họng...không thấy bảo bối của hần đang ngủ sao mà khụ như ho lao như vậy... Nhân viên nào đó bị liếc chột khóc thét lên...trong lòng lại kêu rên không dứt....hần sai rồi. Hần không nên nghe luật sư mà nhắc nhở tổng tài...hần không nên làm chim đầu đàn a~ "Hợp đồng."

Doãn Mặc cảm thấy thật bất đắc dĩ..lại có gân xanh nổi lên trên trán.... Cái giọng ngạo mạn này.. cái giọng ra lệnh này... Doãn Mặc cảm thấy hần rất muốn bay qua đó đập cho tên kia mấy phát...hần không ngờ Sad là kẻ ngạo kiều như thế. Hai bên trao đổi hợp đồng để xem rồi thống nhất lại ký kết. Trong lòng Âu Dương Hàn một cô nhóc nào đó mơ mơ màng màng khê mở mắt...cặp mắt xanh biếc đầy sương mù...Tiểu Y Ngưng cảm thấy cô nhóc rất thích vị đại ca ca này... rất ôn nhu với cô a~ Ca ca cũng ôn nhu nhưng mà đôi khi lại rất nghiêm khắc....lại hay cần nần như...bà quản gia.. Vũ ca ca thì rất sủng cô....nhưng cũng rất cường thế cùng bá đạo... Thiên ca ca thì... hừ... cô còn đang rất tức giận.... Nên sẽ không nhắc tới hần... cho nên bỏ qua. Cả người cô nhóc giật giật sau đó cái đầu nhỏ ngẩng lên... dụi dụi mắt rồi vẫy tay kêu gọi... "Ca ca~ meo~"

Doãn Mặc nhìn phía đang mơ hồ cô nhóc thì cười cười sau đó giang tay ra định ôm thì bị một bóng lưng chặn lại. Âu Dương Hàn khéo xoay người chặn lấy ánh mắt cô nhóc đang nhìn ca ca sau đó tới góc phòng đầy gấu bông nhặt lên con gấu hần tặng lần trước rồi nhét vào lòng cô trầm giọng nhắc nhở. "Lúc nào cũng phải ở bên mình. Không được đánh mất."

"Meo~? Ngar~"

cái đầu nhỏ gật gật sau đó bỏ lơ một đám người trong đó có Doãn Mặc ôm cô nhóc ra ngoài chờ thang máy Đang đi nữa chừng chợt như nhớ ra điều gì hần lại quay trở lại văn phòng CEO nhìn Doãn Mặc nói "Dẫn đi chơi công viên."

sau đó dáng vẻ cao lãnh xoay người đi mất...để lại đang hóa đá Doãn Mặc. Đây là cái gì cùng cái gì a~ nói một câu thông báo là xong rồi? Không biết lẽ phép là gì a~ Cái tên ngạo kiều đáng chết... Bắt quá... nhìn chồng báo cáo dày đặt trên bàn hần cảm thấy hiệu suất làm việc của mình quá sức thất bại... xem xem đều là lãnh đạo công ty... Sadylan tổng tài lại có thể dẫn bảo bối muội muội đi chơi trong khi hần lại phải ngồi thanh lý một đống văn kiện... thật là bất công a~ Không được... hần quyết định ...hôm nay toàn bộ Prosela sẽ phải tặng ca... hần nhất định phải dành cả ngày cho muội muội của hần...nhất định.... Thang máy ngoài hành lang. Vài vị nhân viên Sadylan đáng thương nào đó đang rất muốn hỏi vị tổng tài cao lãnh của bọn họ một câu... chỉ cần một câu là đủ... "Chuyện gì?"

Âu Dương Hàn cảm thấy đám nhân viên cùng thuộc hạ của hần hôm nay rất không được bình thường... lúc nào nhìn hần cũng là vẻ mặt ai oán cùng ủy khuất... không phải là vì hần bắt cả đám tặng ca suốt nửa

tháng đó chứ??? Một nhân viên nào đó run run đi tới khẩn trương hỏi "Tổng ...tổng tài...chúng ta không đi thang bộ nữa sao?"

phù ...phù...cuối cùng cũng hỏi ra được...cái mạng già này của hần... cũng chỉ còn lại phân nữa... "Thang máy."

nhóc con cũng đi theo hần đi về nên không cần kéo dài thời gian ở đây như lúc này...nên đương nhiên là rời khỏi tòa nhà này càng sớm càng tốt. Một vị sát thần nào đó cảm thấy bản thân mình đã đạt được mục đích nên không cần phải hành hạ đôi chân của mình nữa... khi này cứ nghĩ tới việc lên tới tầng 27 ký xong hợp đồng là phải xa bé con.. nên lên thang máy được 2 tầng hần quyết định 25 tầng còn lại sẽ đi thang bộ.... So với đôi chân bị mỏi hần càng muốn ở bên cô nhóc nhiều hơn một chút nữa. Nên khi đi thang bộ hần đã leo hết sức chậm...để kéo dài thời gian...nhưng mà bây giờ thì không cần nữa... Up thôi. Vì kiếm hình nêndowntrê xúu nhá... thế quái nào tìm ra tấm nam tranh đấu cũng là có hơi thỏdameia~

51. Chương 28: Khu Vui Chơi Jennydar

Khi này lúc vào thang máy cô đã ngủ gục nên không biết sau đó Hàn ca ca lại đi thang bộ.. bây giờ nghĩ lại cảm thấy ...ra về cô đã được ngủ một giấc rất dài... hơn nữa cũng rất ngon a~ Nghĩ nghĩ cô nhóc nhướng đầu lên hôn vào má Âu Dương Hàn một cái rồi dụi dụi đầu nhỏ vào cổ hần như chú mèo đang làm nũng... Âu Dương Hàn đang bước vào thang máy thì chợt khựng lại vài giây ...sau đó hần nhếch mép đi tiếp.... Đây là thưởng cho hần sao? Bảo bối.. Hàn ca ca thật thích ngar~ Đoàn người công ty Sadylan vừa ra tới cổng chính thì bị chặn lại....Âu Dương Hàn bắt mần cau mày đang định nói gì thì từ phía sau trợ lý riêng của Doãn Mặc chạy tới dúi vào tay hần một chiếc hộp nhỏ vội nói. "Doãn tổng nói gửi tiểu thư nhỏ qua phía bên ngài một tuần... đây là của tiểu thư. Doãn tổng còn nói buổi tối sử dụng... cả tuần không được lấy ra. Còn nói nếu làm việc thì mở phòng LDT. Mọi người muốn theo dõi."

Âu Dương Hàn gật gật đầu xoay người ôm cô nhóc bước đi... từng bước đi quyết đoán nếu bỏ qua lỗ tai đồ bưng kéo dài xuống cổ. Yết hầu của hần khê nuốt nước bọt....hần cảm thấy cái tên tình địch Doãn Mặc cũng không... ân..chương mất lắm. Nhét chiếc hộp vào túi quần hần ẵm nhóc con tới khu mua sắm cần quét những vật dụng cá nhân... đây áp cả một chiếc xe tải nhỏ... rồi sai người đem tất cả về nhà... sau đó mới lái xe thẳng tới công viên Jennydar... Công viên Jennydar là một khu vui chơi hiện đại nhất...an toàn nhất và là khu vui chơi lớn nhất của đất nước này... nó tọa lạc ngay cuối con đường Jenhosec nơi ở vùng ngoại ô thành phố Ruby. Từ quảng trường Rubie chạy tới khu vui chơi Jennydar mất khoảng ba mươi lăm cây số. Hai bên đường là những thân cây cao vút che bóng mát khiến cả con đường rộng lớn rợp kín bóng râm... những thảm cỏ xanh đẹp nở đầy những bông hoa ánh trắng xinh xắn. Hoa ánh trắng ở đây cũng như tên gọi của nó... những bông hoa màu trắng bé tí vào những đêm tối ánh lên những tia sáng nhu hòa như ánh trăng một cách huyền ảo... bởi vì lẽ đó con đường Jenhosec này không hề có bóng dáng của những cây đèn đường. Cũng vì điều đó mà đường Jenhosec trở thành con đường thơ mộng bậc nhất trên thế giới. Tiểu Y Ngưng vừa ngoảnh xem phong cảnh bên ngoài vừa ngân nga vài câu hát... cả người đều tỏa ra cảm giác vui vẻ khiến tâm trạng của Âu Dương Hàn cũng lên cao... hần hát theo cô nhóc những bài hát thiếu nhi quen thuộc sau đó một cánh tay rời tay lái xoa xoa cái đầu nhỏ của cô. Bé mèo nào đó thích thú meo meo vài tiếng...rồi dụi dụi cái đầu nhỏ vào bàn tay ấm áp kia... Chiếc xe dừng lại ở cánh cổng công viên Jennydar hoành tráng. Hai bên cánh cổng là hai dãy phun nước đang bắn những tia nước qua hai bên tạo thành một cánh cổng bằng nước mát mẻ ...mà không làm ướt người du khách. Mỗi người khi vào cổng sẽ được tặng một cái mũ nửa đầu...tay đeo chiếc đồng hồ điện tử đo huyết áp cơ thể... nếu chơi các trò cảm giác mạnh...nhân viên công viên sẽ dựa theo máy đo huyết áp mà quyết định người đó có thể chơi hay không. Trẻ em nếu muốn chơi các trò chơi cảm giác mạnh phải ngồi vào trong lòng người lớn. Khu vui chơi đối với mỗi trò chơi đều có thiết kế một loại ghế ngồi đặc biệt cho hai người...nên rất an toàn cho các đứa bé. Trẻ em muốn chơi trò cảm giác mạnh phải đủ năm tuổi cho dù thiếu một tháng hay 1, 2 ngày cũng không được. Vì sao họ có thể biết sao? Vì bước vào cổng chính mỗi người sẽ có được nhân viên lấy mẫu vật và đem thả vào dụng cụ đo tuổi. Ngày tháng năm sinh cùng họ tên của người đó sẽ được hiện lên trên đồng hồ mà họ đeo tay. Tất nhiên quá trình này không đau tí nào bởi vì họ sẽ cắt lấy một sợi tóc trên đỉnh đầu của người đó. Tiểu Y Ngưng phấn khởi kéo tay Âu Dương Hàn tới khắp các quầy hàng cô nhóc bắt gặp...sau đó là càn quét một đám rồi quăng cho những tên bảo tiêu của Hàn ca ca... tất cả các trò chơi cô nhóc đều muốn thử... Để xem...để xem... Khu vườn tinh linh... Cầu vòng vui vẻ... Ngôi nhà gấu bông.... Bong bóng mé

cung.... Thủy cung...(cung điện dưới nước.) Khu nghe nhạc... Thật nhiều thật nhiều... cô nhóc mắt sáng rỡ nhìn vào cái từ gọi là Ngôi nhà gấu bông trước mắt.... Sau đó kéo Âu Dương Hàn đi thẳng tới một tòa cung điện rộng lớn... thay dép bông và đi vào... Trước mặt cô nhóc là cả một tòa lâu đài màu vàng sang trọng ...trong đó có thật nhiều...thật nhiều gấu bông... số lượng bản cũng có... gấu thường cũng có... đủ kiểu dáng...đủ chủng loại...đủ màu sắcvà đủ kích cỡ. Tòa lâu đài được trang trí như một ngôi nhà ấm cúng của những chú gấu nhồi bông... nào là ghế dựa hình chú gấu to đùng...nào là thư viện sách ghi lại đủ loại gấu bông... nào là chú gấu bông đang ngồi tắm.... Âu Dương Hàn với tay lấy chiếc máy ảnh chụp ảnh lấy liền dành cho khách rồi bấm máy liên tục... những tấm ảnh chạy ra được bọn thuộc hạ cầm lại thật cẩn thận. Nói đùa... xem thiếu chủ sủng cô nhóc như vậy là biết....cứ thử làm mất một tấm hình nào về cô nhóc mà xem...ngươi sẽ chết thật thảm... Tiểu Y Ngưng cảm thấy thích thú vô cùng...lúc chạy lại ôm chú gấu bông này... khi lại chạy tới chú thỏ bông trắng... đùa bắt diệp nhạc hồ... mỗi hải tử đến với Ngôi nhà gấu bông khi đi ra sẽ được tặng một chú gấu cỡ 20cm làm kỷ niệm. Tiểu Y Ngưng hí hửng nhìn chú gấu bông vừa được tặng một cách mãn nguyện...tuyệt quá... lại là một chiến lợi phẩm. Sau đó cô nhóc lại kéo tay Âu Dương Hàn tới một địa điểm vui chơi khác. Công viên mơ ước của ta... và chỉ có trong trí tưởng tượng của ta...

52. Chương 29: Khu Vườn Tinh Linh... Thủy Cung

Sải chân bước vào cánh cổng ghi dòng chữ Khu vườn tinh linh ...tiểu Y Ngưng thiếu chút nữa đã thét lên một cách hạnh phúc... "Meo~ tinh linh kia~"

Nhỏ nhỏ có cánh.... Bay bay nữa a~ Meo~ Bé mèo nào đó lắc tai vẫy đuôi đuổi theo những tiểu tinh linh. Cái đuôi vung vẩy phía sau mông càng lúc càng hưng phấn làm Âu Dương Hàn bật cười... sau một lúc lon ton chơi đùa cô nhóc nào đó cảm thấy thật mệt nên ngồi dựa vào một gốc cây to... đến khi mở mắt con nhóc lại giật mình... có một tiểu tinh linh bé xíu đang ngồi trên chóp mũi cô nhóc...cả người lại nằm xấp xuống ôm lấy sống mũi cô như đang vui đùa.. Trên tai mèo cùng đuôi là năm sáu tiểu tinh linh đang ngồi ... tiểu Y Ngưng tinh nghịch đóng đưa chiếc đuôi sau đó thích thú khi thấy cả bầy tinh linh bu lại càng nhiều như đang ngồi vòng... Âu Dương Hàn đi tới xoa tóc bé con vừa nắm lấy một cô nhóc tinh linh vừa hỏi... "Bảo bối có thích không a~?"

Cô nhóc nào đó vui tươi hí hửng gật gật đầu... "Nếu thích có thể đem về một con a~"

sau đó đôi tai mèo giựt giựt nghe được một câu nói vu vơ. "Meo~? Thật á?"

Meo meo meo~ có thể đem về thật sao? Thật vậy á? Meo meo~~ "Khi vào mỗi một khu vực mỗi đứa trẻ năm tuổi sẽ được tặng một vật phẩm đặc trưng của khu đó làm kỷ niệm. Tinh linh cũng vậy."

Tinh linh được tạo ra bằng mẫu DNA của người và bướm... sau khi cấy ghép lại các mẫu vật sẽ được phân chia một tỉ lệ thích hợp để có thể tồn tại mà không có uy hiếp đối với nhân loại. Tinh linh được chia làm năm nguyên tố là kim, thủy, mộc, hỏa và thổ ... thuộc tính thủy và mộc có thể giúp hải tử trị liệu vết thương nhỏ...chúng không có tác dụng đối với người lớn. Tinh linh thuộc những đặc tính chiến đấu như hỏa ,kim ,thổ thì bị giữ lại ở nơi khác khu vực cách ly. Tiểu tinh linh được Âu Dương Hàn nắm trên tay mang thủy thuộc tính. Đó là một cô nhóc tinh linh có mái tóc màu xanh biển...thân hình nhỏ nhắn...khuôn mặt lại rất tinh xảo. Ánh mắt màu xanh lấp lánh chớp chớp đầy mê hoặc sau đó như bị nắm lấy một cách khó chịu.. tiểu tinh linh cắn một phát vào tay Âu Dương Hàn sau đó thừa dịp bay tới trốn sau đôi tai mèo của tiểu Y Ngưng. Tiểu Y Ngưng đưa tay sờ đầu thì bắt được cô nhóc tinh linh đó...bé mèo nào đó đặt thủy tinh linh lên vai mình sau đó quyết đoán nói. "Ngưng nhi muốn con này~"

Tiểu tinh linh là sủng vật rất được các tiểu bằng hữu yêu thích và đương nhiên cô nhóc nào đó cũng vậy... Thủy tinh linh như tìm được chỗ dựa bắt đầu lá gan phì ra đứng trên vai Doãn Y Ngưng giơ nanh múa vuốt chỉ về phía Âu Dương Hàn... chửi rủa.... Bé mèo chỉ nghe bên tai tiếng chim chirp rất đáng yêu sau đó cô nhóc lại bỏ lơ sự lên án của nhóc tí hon nào đó rồi kéo tay Âu Dương Hàn tới nơi khác... "Ừc...ừc...ừc...~"

meo~? Tiểu Y Ngưng bụng nhỏ chột sôi lên khiến cô nhóc đỏ thắm mặt. Bất quá cô còn muốn chơi thêm một trò nữa rồi mới đi ăn. Âu Dương Hàn bất đắc dĩ cầm trên vai cô nhóc thủy tinh linh đưa cho bọn thuộc hạ giữ còn hân thì ẵm cô nhóc bướng bình nào đó vào Thủy Cung đi dạo. Thủy cung danh như ý nghĩa... Đó là một tòa lâu đài được xây dưới đại dương... ở đây người ta có thể nhìn thấy xung quanh mình được

sóng biển bao vây lấy... xung quanh là từng đàn cá bơi lội tạo nên khung cảnh lung linh huyền ảo. Y Ngưng có thể nhìn thấy những thảm san hô rực rỡ đầy sắc màu. Những đàn cá tung tăng bơi lội... cô nhóc còn thấy những chú cá heo đang bơi sát theo mình qua lớp kính... Thích mê người.... Đến với Thủy cung có người ngồi lại nghỉ ngơi..chụp hình.. có người thì ngồi ăn hay uống nước thư giãn...một số người khác lại thò tay ra ngoài biển qua lớp bong bóng đặc biệt chỉ có thể từ bên trong giờ ra mà bên ngoài đại dương không thể bơi vào trong được. Những đứa bé tò mò đưa tay xoa đầu chú cá heo khiến chú ta cảm thấy rất thích thú. Khi Âu Dương Hàn ẵm cô nhóc ra ngoài thì là lúc mặt trời đã xuống núi. Màn đêm giăng kín khắp nơi.

Trời bây giờ đã tối... cả khu vui chơi Jennydar đang rực rỡ đầy sắc màu. Âu Dương Hàn ẵm cô nhóc tới gần nhà hàng thì bị cô nhóc nào đó lắc đầu ngầy ngậy.... Không muốn vào đó ăn a~ "Bảo bối~ bụng người đang kêu gào muốn ăn cơm a~"

cho nên đó là lý do chúng ta tới đây... "Y Ngưng muốn vào kia~"

Âu Dương Hàn nhìn phía đang chỉ tay cô nhóc bỗng cảm thấy thật đau đầu... chỗ đó tuy là ăn được nhưng làm sao mà no a~ Thật là.... Ta muốn viết điều giáo a~ rất muốn viết điều giáo của Âu Dương Hàn a~ *Gào khóc lẫn lộn* Điều giáo...điều giáo a~

53. Chương 30: Công Viên Bánh Kẹo

Âu Dương Hàn cảm thấy bản thân mình quá cứng chịu cô nhóc này rồi cho nên ai kia chỉ cần hồng hộc mắt lại làm nũng vài cái là hẳn lại răm rắp nghe cô... không biết đây là tốt hay xấu nữa... Tầm bảng hiệu "Công viên bánh kẹo"

sáng lấp lánh khiến tiểu Y Ngưng cảm thấy rất thích thú. Trông có vẻ rất ngon... Đứng trước cánh cổng được làm toàn bằng bánh ngọt cô nhóc cảm thấy cái bụng thật đói...thật đói ... rất muốn ăn a~ Âu Dương Hàn dắt tay cô nhóc vào phòng khử trùng... căn phòng kín bốn phía trong suốt đầy sương mù.. khi vào mọi người phải đeo kính mắt và xòe tay ra. Sau đó cả người sẽ được tự động làm sạch... ngay cả vết bụi bám trên chiếc đầm của cô nhóc cũng đã biến mất... tiểu Y Ngưng thích thú khanh khách bật cười... thật tuyệt quá... cả người đều sạch sẽ một cách bất ngờ a~ Ách... tai và đuôi cô còn bị xịt vào thuốc khử trùng và...tránh rụng lông??? Đừng hỏi vì sao cô nhóc này biết vì cái bảng hệ thống nào đó đã ghi những loại thuốc đang xịt lên tấm màn điều khiển...chỉ cần ngược đầu lên là có thể đọc được. Khử trùng xong mọi người phải thay giày. Những đôi giày làm bằng khối...cứ như đang bước chân lên mây vậy... rất nhẹ nhàng a~ Sau đó là vào công viên bánh kẹo. Tiểu Y Ngưng mắt sáng rỡ nhìn cả công viên được xây bằng kẹo này...bánh ngọt, bánh mặn...kẹo ngọt đều đầy đủ... tuyệt quá... cô nhóc chạy trên bãi cỏ được làm bằng kẹo dẻo, khẽ bứt lấy vài cọng rồi bỏ vào miệng... dẻo dẻo lại thơm ngon... sau đó là món men tới gần cái thác socola chấm ngón tay vào đó và đút vào miệng... ngọt ngào muốn tan chảy a~ Trước cổng những căn phòng bánh nhỏ là một chùm những trái chocolate đang nở trên những đám lá kẹo dẻo... cô nhóc bứt một cục bỏ vào miệng... ăn ... chua chát của rượu... đắng ngọt của chocolate. Ngon quá... Âu Dương Hàn cảm thấy dường như hẳn quên một việc gì đó rất quan trọng... nhưng là việc gì hẳn không nhớ rõ... Cho đến khi hẳn thấy những căn phòng kẹo được xây phía sau dòng thác chocolate và kín bốn phía chỉ chừa cái ống khói thì hẳn xanh mặt... Mấy căn phòng này là... bánh kẹo tình thú a~ Tuy không có thuốc kích thích nhưng mà rượu của nó lại rất mạnh... chỉ cần một ngụm là sẽ hưng phấn... Tiểu Y Ngưng tò mò kéo tay Âu Dương Hàn chạy vào một căn phòng nào đó rồi đóng cửa lại... oa~ phòng này có cả laptop này.. Tuy nói căn phòng nhỏ nhưng có một giường... một ghế cao cả tủ nữa... tất cả đều làm bằng bánh kẹo... có cả những viên chocolate bé tí xíu... Tiểu Y Ngưng xem hết cả căn phòng rồi mò mò bánh kẹo ngồi ăn ngon lành.... Âu Dương Hàn cảm thấy thật bất đắc dĩ... hẳn không nghĩ tới việc này sẽ nhanh như vậy... nhưng thấy khuôn mặt đang đỏ bừng của ai kia thì hẳn chỉ thở dài.... Cô nhóc nào đó khuôn mặt ửng hồng lon lon chạy tới ôm Âu Dương Hàn. Sau đó dụi dụi mặt vào lồng ngực ấm áp. Âu Dương Hàn cầm lấy cái laptop điều chỉnh lại góc nhìn cho toàn cảnh căn phòng rồi bật phần mềm LDT vô. Phía văn phòng Prosela Đoàn Mặc đang bù đầu công tác để tăng ca thì nghe tiếng chuông báo phòng chat mở. Sau đó hẳn nhanh tay bấm vào phòng riêng quen thuộc. Đồng Phương Vũ đang tìm hiểu vài địa điểm tuyệt đẹp để ...điều giáo thì nghe tiếng thông báo của phần mềm LDT... hẳn nhanh chóng bật lên rồi cắm dây vào máy chiếu sau đó xanh mặt...lại thêm một tên tình địch nữa a~ là tên Sad nam nhân??? Thời gian này bảo bối đang ở bên Đoàn Mặc...nếu Sad có thể ôm bảo bối thì là... tên gốc kia giao bé mèo cho hẳn? "Uy . Mặc... Người giao bảo bối cho tên kia?"

”Àn. 1 tuần...ta có việc bận... hơn nữa Vũ...bảo bối rất thích hân.”

Doãn Mặc cười khở rồi cúp điện thoại Trên màn hình cả khung cảnh đều là những loại bánh ngọt thơm ngon... Trên chiếc giường kẹo dẻo là một nam nhân đang ôm một cô bé mèo chơi hôn nhẹ... Nếu các nàng muốn điều giáo thicmtta nha~. Ta cày game tí xiu. Khoảng 5h ta sẽ xemcmtviết và up lun cho các nàng...tloità sớm tí nha~

54. Chương 31-1: Ấu Dương Hàn Điều Giáo (vi H): Ngọt Ngào Vị Chocolate

Ting~ Nhiệm vụ chính tuyến 7: Sad điều giáo (Phần thưởng: Thưởng cho điểm phân phối: 5. Thưởng cho điểm kinh nghiệm 200. Thưởng cho danh khí: cao triều sinh nhũ. Thưởng cho độ bền : +5p) *Kí chủ không trả lời có nghĩa là đồng ý* Tiểu Y Ngưng ôm chặt lấy Ấu Dương Hàn... cái miệng nhỏ khê áp trên môi hân cắn cắn rồi mút mút như đang nhắm nháp một viên kẹo... Ấu Dương Hàn bỏ vào miệng một viên chocolate sau đó dùng lưỡi làm mềm nó rồi ánh mắt hân tối sầm lại chỉ thấy cô nhóc đang liếm môi hân. Cô nhóc nào đó cảm thấy choáng váng đầu óc.... Cả cơ thể nóng dần lên kêu gào muốn được làm mát... nhóc con ôm chặt lấy vật có thể làm cô mát duy nhất trong phòng. Tiểu mèo con dụi dụi vào vật đó rồi dùng mũi ngửi ngửi mùi hương.. vị ngọt của chocolate. Sau đó lè lưỡi liếm nó... âm áp lại mềm mại...Ấu Dương Hàn cười cười sau đó thu dần đầu lưỡi vào trong miệng... bé mèo nào đó đang nhắm nháp ngon lành thì cảm thấy viên chocolate đang chạy ra xa.. con nhóc gấp gấp đuổi theo vào khoang miệng con hồ ly mặt lạnh sau đó thành công tiếp tục ăn kẹo... Tiếng chóp chép vang lên khiến căn phòng yên lặng đầy vẻ ái muội. Tiểu Y Ngưng cảm thấy chocolate thật nhiều... nó nhiều đến nỗi cô nuốt không kịp... nước bọt chảy ra khóe môi.... Ấu Dương Hàn cười khê rồi đưa lưỡi liếm theo những nơi nước bọt chảy qua... qua khóe miệng cô bé...qua cằm rồi xuống cổ... hân mút nhẹ nơi cổ cô tạo ra một vết dấu tây đậm.... Bảo bối... đây là ấn ký của ta a~ mèo nhỏ ngoan.... Hôm nay và cả tuần muối đều là của ta. Ấu Dương Hàn móc ra chiếc hộp lúc trưa Doãn Mặc đưa thì thấy trong đó nằm vài quả trứng rung tí hon... bàn tay kéo xuống chiếc quần chip nhỏ của cô nhóc rồi hân cười cười cầm lấy hai quả trứng rung rồi thuận tay cầm thêm một viên chocolate nhỏ như hạt đậu sau đó bỏ cả ba vào hoa huyết đang chảy nước miếng của cô... Ấu Dương Hàn móc ra chiếc hộp lúc trưa Doãn Mặc đưa thì thấy trong đó nằm vài quả trứng rung tí hon... bàn tay kéo xuống chiếc quần chip nhỏ của cô nhóc rồi hân cười cười cầm lấy hai quả trứng rung rồi thuận tay cầm thêm một viên chocolate nhỏ như hạt đậu sau đó bỏ cả ba vào hoa huyết đang chảy nước miếng của cô... Ấu Dương Hàn xoay người cô nhóc về phía laptop sau đó banh nhẹ hai chân cô nhóc ra hướng về phía camera... Hai nơi khác của một thành phố nào đó hai tên nam nhân cảm thấy tên hồ ly mặt lạnh này mới là cầm thú... bọn họ thấy rõ nơi u cốc đang từ từ chảy ra thứ chất lỏng màu nâu....trông rất ngọt ngào... Họ còn thấy con cầm thú kia dùng ngón tay quệt lấy rồi bỏ vào miệng thưởng thức. Cái khuôn mặt thỏa mãn đó khiến bọn họ cảm thấy điên người... rất muốn nhắm nháp vị ngọt ngào đó.... Ấu Dương Hàn như đoán trước được cảm xúc của các nam nhân kia. Hân khiêu khích cười tà rồi khê nhép môi ”Ngon tuyệt.”

Đồng Phương Vũ quăng hết đồng sách trên bàn xuống đất sau đó lôi một đồng kẹo chocolate từ học tủ ra rồi dón hết vào miệng... hừ... người nghĩ chỉ có người mới được thưởng thức chocolate sao? Ngẫu cũng đang ăn nó...còn ăn nhiều hơn người.. tên bác sĩ biến thái nào đó tính tình như trẻ con đang cáu kỉnh. Trong khi Doãn Mặc thì bình tĩnh hơn. Hân nhìn phía đang thị uy Ấu Dương Hàn khê nhếch mép... không ngờ tên sát thần kia cũng có lúc ngây thơ như vậy... chocolate sao? No...No...No.. So với chocolate hân lại càng thích rượu vang... những chai rượu năm 1879 đến nay là những chai rượu tuyệt vời nhất...lại mỹ vị....không biết rượu của hân hòa với thứ nước ngọt ngào của muối muối thì sẽ như thế nào? Hân thật mong đợi... Cứ nghĩ tới cảnh nơi u cốc phần phần lại chảy ra màu đỏ tuyệt đẹp của rượu vang đỏ~ Doãn Mặc hân chợt cảm thấy hưng phấn một cách lạ thường... bảo bối của ta.... Khi đó có lẽ ta sẽ dùng một chiếc bình thủy tinh thật xinh đẹp để cất giữ thứ rượu mới thần thánh đó. Arg~ Làm sao bây giờ a~ muối muối bé nhỏ...ta có nên đợi tới khi muối tròn 18 tuổi sao? Chắc không được a~ ta chỉ có thể cho muối thêm 10 năm nữa thôi bảo bối... chỉ còn 10 năm... thật lâu a~ Tiểu Y Ngưng mơ màng cảm thấy hoa huyết của mình thật ngứa lại có cái gì đó rung rung phía bên trong... nhưng lại là hai cái thì mở ra ánh mắt mơ hồ nhìn phía Ấu Dương Hàn... Sau đó cô nhóc mở ra hai chân rồi mềm nhũn nói. ”Hân ca a~ Ngưng nhi tiểu.. huyết thật...meo~...ngứa...ngứa a~”

Cô muốn Hàn ca ca làm gì đó... nhưng mà làm gì a~ Làm gì...meo~ cô biết...cô biết... ”Meo~ Hàn ca ca~...liếm...liếm huyết..meo~....liếm...hết ngứa...”

giống như Vũ ca ca a~ Liếm liếm sẽ không ngứa nữa.... Ô...ô... nhớ quá bị liếm a~ Liếm sẽ hết ngứa... hức...hức... Âu Dương Hàn nghe cô nhóc nói thì thần thờ... này...này là đang...phát tao sao? Ách~ Bất quá...bảo bối a~ nếu đây là điều muội muốn...ta sẽ giúp muội.. Đầu lưỡi Âu Dương Hàn duỗi ra chạm nhẹ vào hạt trân châu nhỏ bé ...sau đó dùng lưỡi nhẹ tách hai cánh hoa ra hai bên rồi liếm nhẹ vào khe huyết.... Thật ngọt ngào...mật nước thơm ngon kèm theo vị ngọt của chocolate khiến hần cảm thấy không thể tự chủ được... Điều giáo a~ oa hahaha... thật là hạnh phúc chết mất... *gào khóc*...

55. Chương 31-2

Âu Dương Hàn từ từ cởi ra chiếc đầm tím xinh xắn rồi ôm cả cơ thể cô nhóc vào người sau đó thò tay xuống giường nắm lấy bình chocolate lỏng đổ lên người cô. Tiểu Y Ngưng ưỡn người lên hứng lấy dòng chất lỏng mát lạnh sau đó cô nhóc cảm thấy nhũ hoa của mình thật nhột... bé mèo vụng vọ thân hình của mình nức nở làm nũng... Âu Dương Hàn cúi người liếm lấy từng dòng chocolate thơm ngọt... những nơi đầu lưỡi đi qua chỉ để lại những ấn ký dấu tây ái muội... Tay hần xoa nhẹ lên ngực cô rồi vơn về hạt đậu nhỏ trên ngực... chiếc lưỡi ẩm áp lướt qua bụng cô...xoáy nhẹ vào rốn khiến tiểu nha đầu khê cong người... một cánh tay cầm đuôi mèo khê vuốt... Tiểu Y Ngưng run run thân mình rồi một dòng nước ấm phun ra... trong buổi thịnh yển của dục vọng...cô nhóc cao triều. Âu Dương Hàn cảm thấy rất hài lòng với kiệt tác của mình, hần để tay nơi u cốc cô nhóc rồi khi cảm thấy bàn tay đã ướt đầm hần đưa tay về phía laptop để cho những sợi tơ mỏng rơi xuống chiếc giường kẹo dẻo... Tiểu mèo con lại run rẩy lần nữa...cô nhóc cảm thấy hai viên tròn tròn rung rung đang cọ cọ hai bên vách thịt của hoa huyết... thật ngứa... thật ngứa... Cô thấy cả người như trống rỗng... rất muốn có nhiều hơn nữa cái gì nhét vào... cô nhóc nức nở ôm lấy Âu Dương Hàn van xin... "Hàn ca ca~ huyếthuyết trống không~ ô~ thật khó chịu..meo ~ ô~"

Nhìn cô nhóc vụng vọ cái mông Âu Dương Hàn lại cảm thấy đau đầu... hần nắm trên tay gần mười viên chocolate nhỏ bỏ vào hoa huyết đang run rẩy của cô nhóc rồi tắc thêm vài trứng run nữa vào... Tiểu Y Ngưng cảm thấy thỏa mãn...phát ra những tiếng rên hừ hừ... cứ như thể cho đến khi những viên chocolate tan hết thì cô nhóc nào đó đã cao triều được vài lần... Đông Phương Vũ...Doãn Mặc cùng Âu Dương Hàn thử dài nhẹ nhõm...may là tác dụng của rượu đã tan hết... nếu nhóc con đòi thêm đồ tắc vào hần cũng không biết nên bổ thêm cái gì... Bất quámấy viên chocolate tình thú này cũng rất thú vị a~ nên mua vài chục hộp để ở nhà dự phòng... ba tên nam nhân nào đó nhìn đồng chocolate trầm tư... Âu Dương Hàn đưa tay lại hoa huyết ướt đầm lấy ra mớ trứng rung...chỉ chứa một trứng duy nhất đang lắc lư trong đó... hần cảm thấy phải một thời gian nữa hần mới dám ăn chocolate bởi vì bây giờ hần đang phải bận rộn liếm sạch đồng chocolate nơi hoa huyết cô nhóc... vì căn phòng bánh kẹo này không có toilet a~ Âu Dương Hàn ẵm cô nhóc ra khỏi công viên bánh ngọt...lúc này cô nhóc đã tỉnh táo và đang đỏ mặt sầm hối cho hành vi ...dâm dăng của mình... sau đó ôm chặt cổ Hàn ca ca của cô nhóc... Thật mất mặt.... Thật mất mặt... Hàn ca ca có ghét Ngưng nhi không a~ meo~.... "Hàn ca ca~"

Âu Dương Hàn ôn nhu nhìn xuống cô nhóc nào đó đang cúi gằm mặt xuống, bàn tay khẽ nâng cằm cô. Hần nhìn mắt cô rồi hỏi... "Bảo bối...có chuyện gì không a~?"

Tiểu Y Ngưng đột nhiên khóc nức nở nghẹn ngào nói. "Meo ô~... Hàn ca ca~... Y Ngưng là dâm oa a~ Hàn ca ca sẽ ghét Y Ngưng sao? Ô...ô...ô...~"

Âu Dương Hàn nghe vậy chợt sững người... hần ra lệnh cho bảo tiêu đứng yên một chỗ rồi ẵm cô nhóc tới một góc khuất sau đó áp môi lên môi cô khê cắn... "Ngu ngốc~ Hàn ca ca thích Ngưng nhi là dâm oa a~ làm sao bây giờ... Ngưng nhi có phải hay không nghĩ Hàn ca ca thật... biến thái?"

Tiểu Y Ngưng nghe những lời đó chợt nín khóc nhìn vào mắt Âu Dương Hàn... hần nói hần thích Ngưng nhi là dâm oa á? Hàn ca ca sẽ không ghét Ngưng nhi như vậy sao? "Meo~ không ghét a~"

Tiểu Y Ngưng biến thành dâm oa còn không phải là do bọn hần điều giáo hay sao... thật là bé ngốc a~ Âu Dương Hàn bật cười nhìn mặt mèo cô nhóc đưa tay lau đi nước mắt sau đó giọng khàn khàn lên tiếng... "Hàn ca ca~ Muốn Y Ngưng trở thành dâm oa a~ muốn hoa huyết của Y Ngưng lúc nào cũng chảy nước miếng bộ dáng... muốn nhũ hoa của Y Ngưng sinh nhũ khi cao triều... Còn muốn... hoa huyết của Y Ngưng...hàm chứa côn thịt của Hàn ca ca a~"hần thều thào bên tai cô nhóc rồi thổi khí vào đôi tai mèo

nhảy cảm... Doãn Y Ngưng cảm thấy cô điên rồi nên mới có phản ứng với dâm ngữ của hắn... cô đỏ mặt ôm chặt cổ hắn rước lấy tiếng cười trầm thấp mê người.. "Hàn ca ca~ Lưu manh...meo~"

"Ân~ chỉ lưu manh với tiểu Y Ngưng..."

Giờ sẽ là vấn đề tình cảm...đi học và... trưởng thành... Ôi... con gái Y Ngưng xinh đẹp của ai gia... ai gia cảm thấy quá hạnh phúc khi thấy con cao triêu...cao triêu và cao triêu.... Con mèo con bé nhỏ của ai gia sắp trưởng thành và bị làm...thịt... Hạnh phúc quá...*lấy khăn giấy chấm nước miếng...khụ...nước mắt*

56. Chương 32: Âu Dương Gia

Cả ngày mệt mỏi ở khu vui chơi Jennydar Âu Dương Hàn ôm cô nhóc đang ngủ say sưa lên xe... hắn cũng không khai xe như lúc trưa mà đưa chìa khóa cho thuộc hạ lái. Sau đó ôm cô nhóc ra phía sau ngồi... Âu Dương Hàn điều chỉnh lại tư thế thoải mái cho bé con rồi nhu hòa nhìn đang ngủ hương hương cô nhóc... Sau đó ánh mắt hắn sáng lên một tia sáng rồi ra lệnh. "Về nhà chính."

"Là thiếu chủ."

Chiếc xe màu đen lao đi vun vút trong đêm kéo theo phía sau là ba chiếc xe khác kéo đuôi nhau trên con đường Moonga. Đường Moonga là con đường song song với con đường Jenhosec. Khác hẳn với phong cảnh hữu tình của những bãi cỏ hoa ánh trắng thì đường Moonga là một con đường hiện đại với những chùm đèn giao thông rực rỡ. Trong màn đêm từng chiếc xe lao nhanh vun vút...hơn một tiếng sau thì tới mục đích. Cung điện Parnoda. Đây là tòa cung điện nguy nga nhất thành phố Rades thành phố anh em của Ruby.. Tòa cung điện Parnoda được xây cất ở lưng chừng núi xung quanh là trùng điệp những ngọn núi con...cả khung cảnh rất hùng vĩ... Âu Dương Hàn một tay bóp mũi cô nhóc cúi đầu ngậm miệng cô lại... bé mèo nào đã đang ngủ ngon lành thì đột nhiên cảm thấy thật ngột thở cô nhóc há mồm ra thì một cái gì đó mềm mại lại ướt át chạy tọt vào miệng cô... sau đó cái mũi được giải phóng tham lam hút hút từng luồng không khí mát mẻ... Như cảm thấy đã hôn đủ Âu Dương Hàn nhìn phía ứng hồng khuôn mặt nhỏ nhắn thì bật cười. Bé mèo nào đó thở hổn hển sau đó nhào lên cắn một bên má của tên lưu manh nào đó cho đến khi in sâu dấu răng mới hết giận nhả ra... Âu Dương Hàn sủng nịch bóp bóp cái mũi nhỏ của cô rồi phát vào cái mũi nhỏ nhắn của cô một cái... "Bướng bỉnh~"

Tiểu Y Ngưng cau cau cái mũi nhỏ phồng lên đôi gò má phụng phịu "Hàn ca ca thật xấu...meo~"

"Ân~ Hàn ca ca thật xấu a~ Làm tiểu Y Ngưng lại ...chảy nước miếng..."

Tiểu Y Ngưng tròn tròn mắt nhìn phía thêu thảo tên lưu manh nào đó một cách không thể nào tin được... "Tiểu Y Ngưng hoa huyệt mới không chảy nước miếng a~ meo~ meo~"

cô nhóc bị trêu tới tặc mao chỉ thấy lồng ngực run động càng lợi hại... Âu Dương Hàn cảm thấy hôm nay là ngày hắn bật cười thoải mái nhất suốt 21 năm cuộc đời... "Phốc... ha ha~"

bảo bối của hắn thật đậu... Kẻ được gắn cái mác lưu manh đưa tay quệt nơi khóe miệng cô nhóc rồi hôn một cái thật mạnh lên gò má cô rồi nói "Bảo bối đang chảy nước miếng a~ Ngay đây này..."

Tiểu Y Ngưng đỏ mặt cúi gằm đầu xuống...đôi tai mèo ửng rỏ một cách tội nghiệp... Âu Dương Hàn khẽ thở dài rồi ôm cô nhóc nào đó xuống xe... "Hàn ca ca chỉ đùa muội a~ Bảo bối ngoan ngar~"

Tiểu nha đầu vĩnh tai rất ngạo kiều xoay mặt qua chỗ khác sau đó tròn tròn mắt nhìn khung cảnh xinh đẹp cung quanh. Thật là đẹp a~ Oa~ cứ như trong thế giới cổ tích. "Thiếu chủ đã về."

Ngoài bậc thềm của tòa lâu đài là hai hàng hắc y nhân cung kính cúi đầu. Âu Dương Hàn lạnh nhạt kéo tay cô nhóc đi tới cổng sau đó ngồi xổm người xuống ẵm cô nhóc lên tay. Một tay nâng mũi một tay lại vuốt ve cái lưng nhỏ bé. Bọn thuộc hạ nhìn thấy thiếu chủ nhà mình cẩn thận che chở cô nhóc con thì rất ngạc nhiên... họ cảm thấy sắp có một cuộc chiến tranh phạm vi to lớn xảy ra trong tòa lâu đài này. Phòng khách một đôi vợ chồng xinh đẹp đang ngồi nói chuyện cùng một người thiếu nữ mười tám tuổi. Cô có một mái tóc xanh rêu bằng bành và xuống dài được buộc lên một cách quý phái. Đôi vợ chồng nghe tiếng vang ngoài cửa thì thấy đứa con trai bảo bối của mình đã trở về... vị phu nhân vui vẻ chạy tới đón thì chợt khựng lại... bà đang thấy cái gì a~ *Gào khóc* Con trai bà đang ôm một cô gái... ách ... không phải... là một bé gái~

Nhưng vẫn là giống cái a~.... Khụ... nhưng vẫn là nữ hài a~ mới đúng. Hơn nữa lại là cô bé con đang rất nổi tiếng trên mạng... Oa~ ở ngoài đời con bé còn đáng yêu hơn cả trong hình a~ nhất là đôi mắt này... đôi tai cùng cái đuôi nữa... xinh...xinh chết người... manh chết bà rồi... Rất muốn sờ sờ cái đuôi... rất muốn sờ sờ đôi tai...rất muốn ôm ôm cô nhóc... Doãn Y Ngưng nhìn người phụ nữ trước mặt thì noãn miệng ngọt ngào kêu một tiếng a di. Khiến người a di nào đó linh hồn bay lơ lửng trên trời không xuống được.

Oa~ bà muốn ôm con bé quá đi... rất muốn ôm ...rất muốn ôm a~ Vị phu nhân nào đó toát ra khát khao cầu ôm ôm một cách mãnh liệt. Khiến người ta không thể bỏ qua... Tiểu Y Ngưng chớp chớp ánh mắt to tròn sau đó nghiêng cái đầu nhỏ...cái đuôi lại vung vẩy một trận...đôi tai lắc lắc... Âu Dương Hàn trong lòng cười phì...cô nhóc là đang thử phản ứng của mẹ hử sao? Một vị mẫu thân nào đó mắt càng lúc càng sáng sau đó trong lòng đang gào thét từng trận... Bảo bối nhi tử... mau cho mẫu thân ôm một cái... mau đem cô nhóc cho người mẫu thân vất vả chín tháng mười ngày cực khổ mang thai ôm nghén kén ăn đau bụng sinh ra con ...ôm một cái a~ Sao nào sao nào? Ai muốn ôm ôm tiểu Y Ngưng a~ (Mỗ tác giả nào đó một tay xách bé mèo nhỏ một tay để ngay miệng la to) =]] Nhà chính gia tộc Âu Dương nhá....

57. Chương 33: Vị Hôn Thê

· Âu Dương Hàn cảm thấy hử rất mất mặt... mẹ của hử là một người...cuồng mèo... chỉ cần là liên quan tới mèo bà liên thích... hơn nữa còn thích theo đúng nghĩa yêu ai yêu cả đường đi... chỉ cần là con mèo bà thích cho dù đó là cụcthử ...bà cũng nói hình dáng thật xinh đẹp... Nên đó cũng là lý do hử ầm cô nhóc về thẳng nhà gặp mẹ... chỉ cần là mèo thì cái gì cũng dễ nói. Tiểu Y Ngưng nghiêng đầu nhìn nhìn người phụ nữ rồi cười khanh khách giờ tay ra "A di...ôm ôm...meo~"

Oa~ cô nhóc muốn bà ôm...muốn bà ôm a~ Vị a di nào đó hấp tấp giang tay ôm cô nhóc vào lòng sau đó đi thẳng tới ghế sofa ngồi xuống bắt đầu sờ... sờ sờ đôi tai trắng mềm mại...sờ sờ cái đuôi dài...sờ sờ cái đầu nhỏ nhắn... vuốt vuốt lưng cô nhóc nhẹ nhàng rồi ánh mắt sáng rực lên nhìn grừ grừ thoải mái cô nhóc nào đó... Âu Dương Hàn cảm thấy thương thấy cho thân phận của hử... có cảm giác hử là người dư thừa... địa vị trong lòng mẫu thân hử đang bị giáng cấp trầm trọng. Hử cười khổ lắc đầu rồi đi vào nhà... "Phụ thân. Ta đã về."

"Ân."

Âu Dương Tĩnh gạt gù nhìn con trai. Đứa con duy nhất của ông, người mà ông tự hào nhất. "Hàn ca ca~"

một giọng nói nũng nịu vang lên. Âu Dương Hàn nhíu mày một cách khó chịu. Sau đó ánh mắt nghi vấn nhìn cha hử. Chỉ thấy ông khẽ nhíu mày sau đó từ tốn nói. "Trình Thanh nó ghé lúc chiều nói là có mua cho mẹ con cuốn album về những loài mèo quý."

sau đó mặt dày ở đây đến bây giờ. Bất quá cho dù ông không nói đứa con trai thông minh của ông cũng sẽ tự hiểu. "Trình tiểu thư. Cảm ơn đã giúp mẹ tôi tìm cuốn album quý đó. Tôi sẽ gửi tiền lại sau. Cảm ơn."

Đó là lời nói khách sáo lời hử muốn nói theo phiên dịch đủ nghĩa thì là *Trình tiểu thư. Cảm ơn đã lo chuyện bao đồng. Tôi có thể tự tìm được nó. Cô hết việc rồi nên rút xéo đi thôi.* Trình Thanh khẽ cúi đầu ánh mắt lóe lên một tia sáng lạnh. Muốn đuổi cô đi sao? Làm sao bây giờ... khi này em đã định về ...nhưng mà bây giờ em không muốn đi nữa. "Hàn ca ca~ người ta rất nhớ anh a~ Gia gia nói em có thể tới chơi bất cứ lúc nào... hơn nữa...em còn là một trong hai ứng cử viên là vị hôn thê của anh a~"

Trình Thanh làm nũng đi kèm nói...sâu trong mắt là vẻ yêu say đắm. Tiểu Y Ngưng run run lỗ tai để nghe sau đó như tặc mao nhìn phía Âu Dương Hàn... Hàn ca ca có vị hôn thê á? Không những một mà là hai? Âu Dương Hàn nhìn cô nhóc đang đỏ hồng hốc mắt thì cảm thấy đau đầu... hử cảm thấy oan quá.... Rõ ràng vị hôn thê gì đó là gia gia lúc say rượu nói đùa a~ Người say khi nói chuyện thường hứa lung tung...làm sao có thể tin là thật được... hơn nữa Trình gia cũng không phải là thứ tốt lành gì. Trình Thanh quay sang nhìn cô nhóc trong lòng thầm mắng một câu tiểu tiện nhân. Sau đó tỏ ra hào phóng tới trước mặt cô nhóc ngồi xổm xuống tự giới thiệu. "Xin chào. Tỷ tên là Trình Thanh. Là vị hôn thê của Hàn ca ca a~"

sau đó đưa tay nắm lấy bàn tay tiểu Y Ngưng. "Meo~"

cô nhóc giật mình quơ tay trúng mặt Trình Thanh.. sau đó cô ta té xuống đất trúng vào cạnh bàn. Hạ Tuyết phu nhân chợt giật mình để nhẹ bé mèo xuống ghế rồi đứng dậy đỡ Trình Thanh. Trình Thanh nét mặt ủy khuất môi run run hoảng sợ nhìn Doãn Y Ngưng như muốn nói gì đó sau đó như nghĩ tới gì lại thôi. "Bá mẫu. Thanh nhi không sao. Người đừng trách cô bé... chỉ là lỡ tay mà thôi. Bá phụ, bá mẫu. Thanh nhi xin phép."

Rồi cô giương ánh mắt diễm đạm đáng yêu ủy khuất nhìn phía Âu Dương Hàn. Sau đó khẽ kéo khoe môi nhẹ lắc đầu rồi chào tạm biệt. Khi xoay người lại trên khuôn mặt xinh đẹp bây giờ chỉ có vụn vẹo cùng cười khẩy. Một con nhóc mà thôi.. muốn đấu với cô sao... Âu Dương Hàn như có điều suy nghĩ đi về phía nhóc con thì thấy cô nhóc đang nhỏ giọng nức nở rồi giấu bàn tay ra sau lưng. Hắn kéo tay cô ra trước mặt nhưng bàn tay lại không thấy gì. Thật kỳ lạ... Sao tiểu Y Ngưng lại kêu thảm như vậy chứ? Hắn lật bàn tay cô nhóc cả lòng bàn tay cùng mu bàn tay đều không có gì... Bất quá ...nếu không có gì sao cô nhóc lại giết mình một cách thái quá như vậy? Có điều gì đó vừa xảy ra mà hắn không biết. Hạ Tuyết cũng cau mày suy nghĩ. Đường như bà vừa bỏ qua một điều gì đó...rất quan trọng. Tuy mới gặp cô nhóc này lần đầu tiên nhưng mà bà tin tưởng cô nhóc sẽ không quơ tay đẩy người một cách vô lý như vậy... nhất định là có việc gì đó...nhưng là...việc gì mới được.... Âu Dương Tình cũng đang suy nghĩ về việc vừa xảy ra. Khi này hắn vừa thấy Trình Thanh nở nụ cười... tuy rằng rất nhạt cũng rất nhanh nhưng là hắn lại rõ ràng nhìn thấy... xem ra việc này có ẩn tình. Rồi hắn quay đầu đánh giá cô nhóc con trai mình ẵm về. Nhìn cách con trai ông căng thẳng về con bé ông nghĩ đây có lẽ là con dâu tương lai của ông... Ân... rất xinh xắn... lại rất bám con trai hắn... hắn có cảm giác tên nhóc mặt lạnh đó...sắp có nghề mới...ân~ nghề bảo mẫu. Vị hôn thê a~ =]] Giông bão sắp tới rồi...

Bé con của ai gia... con mau trưởng thành đi...

Đây là hình Trình Thanh nhá... (Ta chỉnh lại tên hôn thê của Hàn ca là Trình Thanh nhá..)

58. Chương 34

Tiểu Y Ngưng cảm thấy rất ủy khuất... Hàn ca ca có vị hôn thê a~ Là không cần Y Ngưng nữa hay sao? "Oa~ Meo~ô~ Hàn ca ca không muốn Y Ngưng nữa a~ ô...ô...."

Cô nhóc quên luôn vụ quơ tay đẩy người. Cô nhóc chỉ biết Hàn ca ca sẽ không quan tâm đến cô nữa... cô nghe người ta nói có vợ sẽ quên nường... như vậy Hàn ca ca có vợ cũng sẽ quên cô.... Không muốn đâu... "Meo ô~ Y Ngưng ghét Hàn ca ca a~"

nói rồi cô nhóc đẩy tay Âu Dương Hàn rồi trèo xuống ghế đặng đặng hai chân nhỏ chạy ra cửa chính.. vừa chạy vừa khóc nức nở một cách rất thương tâm. Âu Dương Tình cùng thê tử tiểu phi tiểu nhìn phía đang khổ sở vô đầu bứt tai Âu Dương Hàn cảm thấy rất buồn cười. Lần đầu tiên họ thấy con trai của mình sinh động như vậy....cảm giác như vậy rất giống một con người... Âu Dương Hàn thấy bé con chạy thì vội vã đuổi theo...chỉ thấy cô nhóc vấp vào bậc thềm sau đó cả cơ thể bé nhỏ bay ra ngoài. Hắn hoảng thần bay tới ôm thân thể cô vào lòng... một tay ôm ót cô ghì chặt vào lòng. còn lại ôm lưng cô ép chặt vào lồng ngực...rồi hắn cong người lại...lăn xuống cầu thang... Cặp vợ chồng nào đó nghe tiếng bịch bịch liên tục khê liếc nhau một cái rồi chạy vội ra ngoài về mặt lo lắng... thấy con trai mình ôm cô nhóc nằm dưới chân cầu thang cả hai thở dài về mặt là một trận kích động... Lâu lâu mới được xem phim hành động mà sao kết thúc nhanh vậy a~ Hạ Tuyết phu nhân khều khều trượng phu nhà mình lên tiếng nói. "Mình này. Chúng ta có nên sai người xây thêm vài bậc thềm nữa hay không a~? Cứ mỗi lần nghe tiếng ngã...lúc nào từ trong chạy ra đều là nằm xải lai dưới chân cầu thang... ta cảm thấy thật mất hứng."

bà chưa bao giờ thấy cảnh lăn tròn xuống từng bậc như trong phim cả... là vì bậc thềm ít quá sao? "Phu nhân...người nói cũng đúng...có lẽ tại bậc thềm quá ít... nên xây thêm mười bậc nữa... như vậy lăn xuống sẽ lâu hơn... lúc chạy từ trong ra ngoài cũng còn phim để xem."

nói rồi cả hai vợ chồng từ từ đi vào nhà... Âu Dương Hàn lúc này đã xanh mặt. "Này...cái người mà hai vợ chồng hai người muốn xem kịch là con trai duy nhất của hai đó...lão già đáng ghét. Lúc nào cũng lấy hắn ra làm thú vui lấy lòng vợ... lại còn xây thêm bậc thang..."

nằm tào...rõ ràng 20 bậc cũng đủ để chết người có được hay không a~ còn ngại xương sống...thất lưng của hần chưa đủ đau hay sao a~ Đứa con trai bị vứt bỏ nào đó cảm thấy đau đầu quá...có một cặp cha mẹ như vậy là nỗi bất hạnh lớn nhất đời hần... tuổi thơ bất hạnh a~ Âu Dương Hàn cúi đầu nhìn bé con trong lòng thở dài nhẹ nhõm...may là cô nhóc không sao a~ Hần ôm cô thật chặt vào lòng... khi thấy cô bị vấp tim hần như ngừng đập... nếu chẳng may cô té xuống thì chỉ có nước nhập viện lần nữa... khi đó đừng nói là cưới cô...chỉ sợ ngay cả gặp mặt hai tên kia cũng không cho phép... tên hồ ly mặt lạnh nào đó tự động lướt bỏ Long Ngạo Thiên ra khỏi hàng ngũ nam nhân. Một tiểu tử mà thôi. Hừ! Tiểu Y Ngưng hoảng sợ trợn to mắt khi thấy cả người mình bị bay ra ngoài. Cô nhóc nhắm mắt lại chờ đợi cơn đau ập đến nhưng không có...cô cảm thấy một hơi thở quen thuộc ấm áp bỗng chốc ôm chặt lấy cô... bên tai là tiếng lẫn bình bịch vang lên... Tim cô chợt thất lại một cách đau đớn...cả khuôn mặt trắng bệch không còn một giọt máu... Cô còn nhớ ở Huyền Vu đại lục có một lần cô bị chen lấn mà té cầu thang ở trường...lúc cô cứ nghĩ mình sẽ ngã lăn xuống những bậc đá cứng ngắt lạnh lẽo thì có người đã ôm chặt cô vào lòng rồi lăn xuống cầu thang cùng cô...khi cô định thần lại ngồi dậy thì mới phát hiện người đã bảo vệ cô là Doãn Hàn... Sau vụ đó Doãn Hàn phải nhập viện vì bị chấn động não loại nhẹ. Hơn nữa còn bị gãy chân... phải mất một thời gian dài sau mới lành lại...năm đó Doãn Y Ngưng 8 tuổi. Doãn Hàn 9 tuổi. "Hàn ca ca~ meo ô~ Hàn ca ca~"

ô ô... Hàn ca ca ...ngươi là người đó phải hay không a~ có phải hay không a~ Bé mèo nào đó chợt khóc nức nở. Âu Dương Hàn luống cuống tay chân nhẹ giọng dỗ dành...ban nãy vẫn còn tròn mắt ra nhìn hần mà... sao bây giờ lại mít ướt nữa rồi...thật là...thủy làm a~ Nghĩ nghĩ hần cảm thấy nằm hoài dưới chân cầu thang như vậy cũng không tốt lắm a~ tốt nhất là vào phòng sau đómuốn làm gì thì làm... Âu Dương Hàn lảo đảo ngồi dậy rồi đưa tay ẵm cô nhóc đang khóc lên sau đó vỗ vỗ lưng cô rồi bước vào nhà... trong đại sảnh cặp vợ chồng nào đó đang bàn luận rất rôm rả về việc xây cầu thang. Âu Dương Hàn lại lần nữa được cảm nhận cái cảm giác bị thất sủng... hần cảm thấy đầu thai vào làm con của cặp vợ chồng này là một sai lầm to lớn... Hần tỏa ra hần khí bức người sau đó mặt lạnh ôm nhóc con lên lầu. Tiểu Y Ngưng lúc này cũng đã bình tĩnh hơn một chút. Cô nhóc nào đó đang cảm thấy áy náy về hành động trẻ con của mình...(=>làm ơn đi con gái...con nên hãnh diện vì hành động trẻ con đó...dù gì có trẻ con cũng có sao đâu...con của ai gia mới 5 tuổi. =]]) "Thiếu chủ..."

"Thiếu chủ."

.... Hành lang dài ngoằn uốn lượn hết khúc này đến khúc khác khiến cô nhóc nào đó lúc đầu rất hưng phấn...nhưng càng về sau thì càng chóng mặt... cô cảm thấy nếu như cô có một căn nhà mà cứ như mê cung như vậy cô thà bán nó đi còn hơn... Đang lúc bé mèo nào đó về mặt dần dần thất thần thì *Cạch.* Âu Dương Hàn đã ôm cô nhóc vào phòng rồi đóng cửa lại sau đó bằng tốc độ nhanh nhất làm vệ sinh...tắm rửa...thay đồ...rồi ẵm con mèo đó nằm lên đùi. Doãn Y Ngưng cảm thấy tỉnh hần khi cái móng nhỏ của cô chợt lạnh...sau đó "Bốp!"

một tiếng động vang lên rồi cái móng cô bỗng đau xót.. Tiểu nha đầu giật mình rồi cảm thấy rất ủy khuất. Cô nhóc mím môi cố nén tiếng khóc lại rồi nước mắt rơi như mưa. Âu Dương Hàn đánh thêm một phát nữa rồi mới ôm cô vào lòng sau đó khàn giọng thủ thỉ... "Bé con...chỉ thiếu chút nữa ta lại không bắt được người a~ chỉ thiếu chút nữa là ta không bảo vệ được ngươi... bé con...đừng như vậy nữa~"

Âu Dương Hàn 21 năm của cuộc đời lần đầu tiên hạ giọng cầu xin một người... bé con... không muốn để hần lo lắng được không? "Àn~?"

Doãn Y Ngưng chợt cảm thấy đôi tay đang ôm cô chợt run rẩy sau đó cô nhóc thấy phía cổ thật ẩm ướt...một giọt nước gì đó ấm áp rơi xuống cổ cô...nóng cháy cả da thịt... cô nhóc đưa tay bài ra từng ngón tay bấm trên người mình. Âu Dương Hàn cứng đờ người nhìn hành động của cô nhóc rồi hần như người mất hồn khi thấy cô chợt đứng dậy và lùi ra một bước...muốn rời xa hần sao? Cô bé không cần hần nữa ư? Lúc này Doãn Y Ngưng mới có dịp tinh tế đánh giá người nam nhân trước mặt...khuôn mặt nghiêm nghị phảng phất khí chất cao quý lạnh lùng. Đôi mắt màu xám đang tối dần như mất đi tia sáng vốn có của nó... trên cặp lông mi dài cong vút còn đang ẩm ướt dính vào nhau... Âu Dương Hàn...hần khóc sao? Vì thấy cô bị té... hần nói chỉ thiếu tí nữa sẽ không đỡ được cô... là đang lo sợ sao? Cô nhóc gơ tay vuốt nhẹ ánh mắt vô thần đang ẩm ướt của hần sau đó vuốt ve của khuôn mặt...ngón tay bé nhỏ miêu tả từng đường nét hoàn mỹ trên gương mặt...từ cái trán...gò má...cho đến sống mũi rồi cánh môi... từng tí từng tí một cách cẩn thận như sợ làm đau hần... Âu Dương Hàn nhìn từng hành động của cô đôi mắt vốn vô thần nay khẽ nhúc nhích...hần thấy cô nhích lại gần mình rồi cánh môi hồng mềm mại áp lên đôi môi lạnh lẽo của hần...thật ấm áp...cũng

rất ngọt ngào... Cô nhóc liếm nhẹ đôi môi lạnh đang run run sau đó như chưa đủ cô học theo cách hôn mà hần từng làm với mình. Cái lưỡi nhỏ khê đẩy hai cánh môi đang khép lại sau đó chạm nhẹ vào chiếc lưỡi trong miệng hần... từng cái hôn cẩn thận trút trác của cô nhóc khiến hần cả người nóng lên... Rồi hần đáp lại cô..không có thô lỗ mãnh liệt...chỉ có nhẹ nhàng ngọt ngào... hần muốn nhắm nháp từng nơi trên thân thể bé nhỏ của cô... muốn mỗi tác da thịt trắng hồng đều có ấn ký của hần... Tiểu Y Ngưng buông lỏng thân thể mình mặc cho Âu Dương Hàn hôn khắp người.... Cô nhóc thoải mái nheo mắt lại rồi grừ grừ từng tiếng yếu ớt... Sau đó như nhớ tới việc gì đó... bé mèo liền tạc mao ngẩng đầu dậy cắn một phát thật mạnh vào vai ai kia... Âu Dương Hàn cảm thấy một cái đau nhói xảy ra trên đôi vai của mình... khuôn mặt đầy dự vọng của hần thanh tỉnh hẳn...sau đó hần nghe một cô nhóc nào đó chất vấn... "Hàn ca ca có vị hôn thê~ hức....còn rất xinh đẹp..."

lại trưởng thành... ô ô... cô cảm thấy đau lòng chết đi được.... Những lúc như thế này cô nhóc nào đó lại mở bằng chửi rửa Nạp Lan Tử... nếu không phải cái mồm đáng ghét đó cô sẽ không xuyên qua sách.... Sẽ không là một cô nhóc con chỉ mới 5 tuổi... Ta nói... trọng điểm là câu cuối cùng chẳng??? Âu Dương Hàn lần nữa cảm thấy đau đầu... sao lại nhớ đến vấn đề đó rồi a~ không phải đã quên rồi sao? Sao lại dùng một cái lại lòi ra chất vấn thế kia?... Bất quá nhìn bộ dáng bé con rất giống thê tử đang chất vấn trượng phu ngoại tình.... Làm sao bây giờ... hần thật thích a~ Bù thêm cho các nàng chap 36a nhá... chap b thêm vào 318 từ nữa...

59. Chương 35: Cơ Thể Đang Có Sự Thay Đổi

Tiểu Y Ngưng vừa nghĩ vừa cảm thấy bản thân mình quá thảm thương.... Cô sẽ bị vứt bỏ sao? Y Ngưng không muốn a~ meo~ meo~ Âu Dương Hàn cảm thấy cô nhóc nào đó cảm xúc càng ngày càng không ổn định thì bắt đầu lúng túng... hần ôm thân mình trơn bóng của cô vào lòng rồi lấy mền đắp cho cả hai người sau đó hôn đỉnh đỉnh đầu côxoa xoa đôi tai mèo an ủi. "Bảo bối ngoan a~ Hàn ca ca không có vị hôn thê... Hàn ca ca chỉ có bảo bối..."

cho nên đừng khóc nữa có được hay không a~ muối khóc làm ta thật là khó chịu... "Muối nhìn này... cả khuôn mặt đều lấm lem ... tiểu Y Ngưng của ta sắp biến thành một cô mèo thực thụ rồi..."

nói nói hần đưa tay chùi nhẹ khóe mắt cô rồi lần nữa ôm chặt bé mèo nào đó... hần ôm thật chặt... thật chặt như muốn khảm cô trong ngực mình... Thật muốn mỗi ngày được ôm cô... mỗi ngày được hôn cô... mỗi ngày được chạm vào người cô... mỗi ngày... tên nam nhân nào đó lại bắt đầu trỗi lên những phản ứng nguyên thủy... cái đầu lại hoạt động với năng suất cao hơn.... Nhưng mà hần bất chợt tuột cảm xúc... bé con mới có 5 tuổi... thật lâu thật lâu... Trong lòng hần tiểu Y Ngưng khóc một nên đã ngủ thiếp đi... dù gì thì hôm nay cô nhóc đã vận động rất nhiều... từ việc đi chơi sau đó làviệc tu nhân... sau nữa là hoảng sợ ... típ nữa là khóc... khóc mấy chap... cái thân thể yếu ớt này sao có thể chịu nổi chứ.... Âu Dương Hàn định thần lại thì thấy cô nhóc nào đó đã ngủ một cách say sưa... hần bất đắc dĩ cười khổ rồi cũng thiếp đi... hôm nay là một ngày mệt nhọc a~ Âu Dương Hàn tỉnh dậy rất sớm... hần nhìn phía ngủ say bé con thì nở nụ cười hạnh phúc... bất quá chỉ sau một giây thì một số điện thoại lạ gọi vào máy hần. Đông Phương Vũ sau khi xem đoạn phim tối qua ở cổng viên bánh kẹo... hần cảm thấy bé mèo dường như đã cảm thấy một quả trứng rung không còn đủ để mang cảm giác khoái cảm cho hoa huyết nữa ... nên khi say rượu mới đòi muốn nhiều hơn... điều này làm Đông Phương Vũ cảm thấy rất hưng phấn... dường như cô nhóc đang dần dần thay đổi.... Theo đúng chiều hướng mà bọn hần muốn. Bọn hần có lẽ nên tăng độ điều giáo lên... bất quá... nha đầu kia đang ở bên Sad một tuần... nên việc này chỉ có cách nhờ hần... "Ta là Đông Phương Vũ."

"Ân!"

tên này gọi cho hần là có việc sao? "....."

"Hảo!"

... Cúp điện thoại Âu Dương Hàn cúi đầu nhìn phía đang ngủ say cô nhóc. Hần dùng tay tách nhẹ chân cô ra thì thấy đúng như lời Đông Phương Vũ đã nói... một trứng rung dường như không còn tác dụng nữa... cứ nhìn hoa huyết của bé con là biết... rất bình thường... không có một giọt gì gọi là dâm thủy... nó khô ráo... Âu Dương Hàn xuống giường đi lấy cái hộp nhỏ dành riêng cho cô nhóc...lấy ra trong đó thêm một

quả trứng rung rồi ngồi trở lại trên giường... Hấn nhẹ đẩy hai chân cô ra rồi cúi đầu... chiếc lưỡi mềm mại tách lấy hai cánh hoa đang che chở hoa huyết rồi khẽ liếm vào khe huyết nhỏ cho đến khi chất đậm chảy ra hấn mới đưa tay cầm lấy một quả trứng rung đẩy vào. Trong hoa huyết bé nhỏ hai quả trứng rung bé tí một chốc lặn tẩn đến hai bên thành thịt... chốc lát lại tùm vào nhau cùng nhau chạm vào những điểm mẫn cảm nhỏ... khiến tiểu huyết liên tục tiết ra chất dịch ngọt ngào... Âu Dương Hàn nhìn phía đang co bóp hoa huyết thì cảm thấy hài lòng... xem ra tên kia nói rất đúng... bất quá cứ vài tuần lại tăng một viên thì có được hay không a~ Đợi đến khi cô nhóc đủ mười lăm tuổi chắc đã thành một cô nhóc đậm đăng... Sáng sớm bé mèo nào đó run run lỗ tai tỉnh dậy... cô nhóc nào đó chợt cảm thấy một luồng điện chạy thẳng vào người... rồi cô cảm thấy nhột quá... nhớ quá muốn đi tè a~ cô nhóc mở cặp mắt mơ màng định xoay người thì chợt giật mình.... Meo~ Hàn ca ca đang xi cô tè a~ đang banh chân cô ra trong tư thế ngồi chồm hồm a~ meo~ không muốn tè như vậy đâu.... Y Ngưng có thể tự tè được mà... "Bảo bối ngoan~ Hàn ca ca chỉ muốn xem bé con đi tè ra sao a~ sau đó cầm thêm hai quả trứng rung bỏ vào tiểu huyết.... Ar~ Hàn ca ca xấu... thật xấu... Y Ngưng mắc quá đi tè.... Nhớ quá tè a~ "Tiểu Y Ngưng ngoan ngoan đi tè... chúng ta còn phải tới công ty nữa a~"

nói rồi lại tắc thêm vài hai quả trứng nhỏ... "Meo~ Y Ngưng tè rồi... Y Ngưng tè rồi a~... meo~"

Âu Dương Hàn cảm thấy rất hài lòng, hấn làm vệ sinh cho cô nhóc...tắm rửa xho hương hương rồi thay đồ xong lấy ra hết trứng rung trong tiểu huyết chỉ chừa hai quả trong người cô nhóc.... Hấn cảm thấy vì cái tên Đông Phương Vũ mà hấn trở nên thật...biến thái... nếu đột nhiên bỏ thêm vào một trứng rung nữa cô nhóc chắc chắn sẽ méo máo đòi hấn lấy ra... nhưng nếu bỏ vào vài cái sau đó chỉ chừa hai quả thì cô nhóc sẽ không nhận ra sự khác thường này... Như vậy điều giáo có thể tăng cấp mà bé mèo không cảm thấy bài xích...

60. Chương 36: Nguy Hiểm Rình Rập

Tiểu Y Ngưng cảm thấy rất mất mặt nên sẽ trả thù... cô nhóc đưa tay tới ngực kẻ nào đó nhéo một phát... Âu Dương Hàn chợt cứng người rồi cười khổ... vì sao người bị thương luôn hấn a~ thật là.... Âu Dương Hàn thả chú gấu bông vào lòng cô bé rồi đi xuống lầu. Lần này nha đầu nào đó đã học thông minh, không còn dáo dác ngó nghiêng như lần đầu tiên nữa mà nhắm hấn đôi mắt lại cho đến khi nghe tiếng nói chuyện thì mới mở mắt ra. Hạ Tuyết đang ngồi với chồng trong phòng ăn vừa thấy con trai bà đang ôm cô nhóc xuống dưới thì vội đứng lên đi tới rồi đưa tay ẵm cô nhóc về chỗ của mình... Hôm nay cô bé trông thật xinh xắn trong chiếc đầm xòe màu đen loli... cả người cô nhóc như một con búp bê bằng sứ tuyệt đẹp. Mái tóc được buộc nhỏ hai bên bằng chiếc nơ màu đen nho nhỏ phần đuôi khẽ xòa...trong cô bé mèo thật manh a~ Bất quá... bé con này tên gì nhỉ? "Hàn nhi. Cô bé tên gì a~?"

mau nói cho bà biết...mau nói cho bà biết... mỗ vị mẫu thân nào đó đang kêu gào... "Tên Doãn Y Ngưng."

Âu Dương Hàn thấy cô nhóc trong lòng mình biến mất thì chỉ biết thở dài... mẫu thân đại nhân lại giành bảo bối với hấn a~ nghĩ nghĩ hấn nhận mệnh đi vào phòng bếp hâm nóng ly sữa rồi kêu người làm dọn bữa sáng. Hạ Tuyết khẽ nhíu mày suy nghĩ... nghe quen quá... hình như đã nghe vài lần... "Mẫu thân. Là con gái của Liễu a di."

Ấn~ Là Liễu Nguyệt a di. Đó cũng là điều hấn mới biết tối hôm qua... bất quá dường như tên kia còn biết sớm hơn cả hấn... nếu không làm sao có chuyện dám đưa em gái bảo bối của hấn cho người mới gặp một lần mà còn là thoát qua.... Cho dù hấn có nổi danh là tổng tài Sadylan cũng vậy.... Con người cách nhau một cái bụng...không phải sao? "Con gái của Liễu Nguyệt?"

oa~ ra là con của người quen a~ thật tốt quá ...thật tốt quá... lâu rồi bà không gặp bạn tốt... cũng hơn mười năm rồi chứ ít gì... xem ra cô nhóc này là tiểu công chúa của Doãn gia a~ Thế giới đầy những điều bất ngờ.... Hạ Tuyết bỗng cảm thấy duyên phận là thứ thật thần kỳ... không ngờ bà lại thấy hài tử của người bạn mà bà mất liên lạc đã lâu... Vị phu nhân nào đó vui vẻ ngồi uly thực con bé vừa sờ tai mèo rồi cứ luôn miệng xuýt xoa... manh quá... manh chết đi được... bà có nên đổi con với bạn tốt không a~ bất cô nhóc này làm con gái rồi tổng trưởng nhóc mặt lạnh này qua bên kia... cách này tốt... cách này tốt... Âu Dương Hàn như đọc được suy nghĩ của bà chỉ thấy hấn vu vơ nói "Tiểu Ngưng là người con muốn kết hôn."

Phụt! Khụkhụ... Vị phụ thân đại nhân nào đó đang nhấm nháp tách cà phê ấm áp chợt bị sặc... Hần vừa nghe thấy gì a? Khụ... Không... phải nói thẳng con mặt lạnh của hần vừa nói gì... cưới?... kết hôn?... Hạ Tuyết ngẩng đầu giật mình sau đó mắt bà hiệp lại một cách nguy hiểm... sẽ không là điều bà đang nghĩ như vậy chứ? "Con đang.... con bé... Ý ta là... cái việc...dạy bảo...."

Đáng ghét! Bà không muốn nói thẳng ra..vì bé con nào đó đang dáo dác nghe mọi người nói chuyện... còn ngửa đầu lên nhìn bà... "Đến~ Há miệng ra ăn tiếp nào.... A~ Ừm.."

Thấy cô nhóc nào đó ngoan ngoãn há miệng ăn món bà vừa dứt ... và đang nhóp nhép chiến đấu với đồng thức ăn trong miệng...sao bà lại cảm thấy áy náy như thế này a~ Nguyệt Nguyệt nếu biết chuyện có giết bà hay không a~ Sau đó vị mẫu thân nào đó bắn một tia sáng sắc bén như dao nhìn phía đang ăn sáng một thẳng con mặt lạnh. Con bé nó mới 5 tuổi... sau không đợi thêm thời gian nữa a~ "Bọn ta đang cố gắng."

nói tới lại cảm thấy đau thương... sao hần không gặp cô nhóc sớm hơn một tí nữa a~ như vậy sẽ không cần tranh sủng... thật là.... "Bọn ta?"

có nghĩa là còn có vài người nữa... rồi cặp vợ chồng nào đó nhìn phía đang ăn ngon lành cô nhóc hai cái đầu đều hiện ra một suy nghĩ *thân thể nhỏ bé này có thể chịu được sao?*. Âu Dương Hàn gặp bé con ăn xong thì ẵm lấy cô nhóc tới thẳng công ty. Chiếc xe màu đen rời khỏi tòa nhà theo sau đó là ba chiếc khác nối đuôi nhau rời khỏi. Trước cánh cổng tòa lâu đài Parnoda nơi góc khuất cũng là điểm mù của máy quay an ninh. Một chiếc xe màu đen khẽ kéo tấm kính xuống. Bên trong là một đôi lạnh lẽo ánh mắt màu xanh lá như một con độc xà theo dõi con mồi... Đó là một người phụ nữ... cô ta liếm cánh môi đỏ rực vì son của mình rồi nhìn phía những chiếc xe đã chạy xa khuất bóng. Âu Dương Hàn.... Người là của ta a~ chỉ cần là người phụ nữ đến gần người...ta sẽ khiến người đó phải biến mất...vĩnh viễn... cho dù đó ...là một đứa bé.... "Đi thôi."

"Là. Tiểu thư."

Giọng nói quyến rũ quanh quẩn trong xe rồi chiếc xe đó cũng rời khỏi... Trình Thanh cảm thấy trò chơi thật thú vị... ra về vị hôn phu tương lai của cô rất sủng đứa bé đó... Hàn a~ người đàn ông độc thân... kẻ thừa kế tước vị... một con rùa vàng chính hiệu... Người phải là của ta~ của Trình Thanh này. Cái hình này đẹp quá.. nhìn thấy rợn người... hình ảnhhokliên quan gì hết nha =]]

61. Chương 37: Công Ty Sadylan

Tiểu Y Ngưng vừa ôm trong lòng chú gấu bông vừa hứng thú nhìn ra phía cửa sổ. Xe của họ đang di chuyển trên đại lộ Santiago... Đại lộ Santiago hay còn gọi là đường cao tốc Santiago là con đường được xây trên một chiếc cầu bắc ngang đường Moonga. Hay nói chính xác hơn đường Moonga được mở xuyên qua phía dưới đường cao tốc. Bất quá cho dù là đường nào xuyên qua đường nào thì cô nhóc cũng chẳng nhớ đâu... Cho nên chúng ta sẽ bỏ qua đường cao tốc huyền thoại này... chạy xe hơn nửa giờ thì bốn chiếc xe dừng lại ở một tòa nhà cao chọc trời khác... Công ty Sadylan là một công ty phần mềm. Công ty này chỉ mới được thành lập hơn hai mươi năm trước nên cũng không hoành tráng như tập đoàn Prosela nhà cô nhóc. Hàn ca ca đã nói công ty này được xây dựng với mục đích là part-time của một vị mà hần gọi là tiểu bá. Một vị tiểu bá nào đó khi đó quá nhiều tiền nhàn rỗi không biết phải làm gì nên đã đăng ký công ty... đặt tên công ty rồi để xó cho nhân viên rồi không quan tâm nữa. Năm năm trước 16 tuổi Âu Dương Hàn đã lấy tiền bán phần mềm của mình mua luôn cái công ty này rồi đặt lại tên... và cho nó phát triển huy hoàng như bây giờ... Nói đến Âu Dương gia thì phải nói đến một gia đình toàn nam... Âu Dương gia đều theo quân. Âu Dương Tịch lão gia tử có tất cả tứ nam vô nữ. Lớn nhất là đại bá Âu Dương Phong đang làm thượng tá. Trong nhà có đại bá mẫu cùng hai đứa con trai, đứa lớn là đại biểu ca Âu Dương Bách năm nay 23 đang là tiểu đội trưởng quân đoàn 3. Nhỏ là nhị biểu ca Âu Dương Tiêu 19 tuổi đang đi du học. Nhị bá Âu Dương Lãnh. Trong nhà có nhị bá mẫu cùng tam biểu ca Âu Dương Manh. Năm nay học trung cấp... 12 tuổi. Tiểu bá Âu Dương Hoài năm nay đã gần tứ tuần mới vừa kết hôn ba năm trước. Chưa có hài tử. Âu Dương Tĩnh đứng thứ ba chỉ có một con trai là Âu Dương Hàn. Doãn Y Ngưng nghe Âu Dương Hàn nói khái quát về gia đình mình thì cô nhóc cảm thấy cái đầu mình cứ quay vù vù... thật chóng mặt... Hàn ca ca nói nhanh quá... Y Ngưng nghe không hiểu a~ Công ty Sadylan là công ty tư nhân xuyên quốc gia mới thành lập nên đại sảnh của nó không hoành tráng như Prosela. Những màn hình 6 chiều lập đi lập lại những phần mềm

công ty đã làm ra... quây tiếp tân rất khang trang và sạch đẹp... Nhân viên trong công ty lúc này đang đứng hình nhìn phía vị tổng tài nào đó đang ôn nhu che chở cho một nữ hài ở trong ngực. Đợi đến khi tổng tài cùng đám bảo tiêu đã đi mất là oanh một phát những đề tài bát quái nổi lên một cách mãnh liệt... như cơn bão lớn đổ bộ vào Sadylan. Sát thần mặt lạnh cũng có khi ôn nhu với một người như vậy... thật khiến bọn họ mở to mắt.. thế giới này quá huyền huyền rồi... Sau đó đề tài xoay quanh hình ảnh huyền huyền ban nãy... mỗi nhân viên nào đó nói đùa mà không biết đó hoàn toàn là sự thật... "Các người nói...tổng tài của chúng ta có phải là... luyện đồng không a~? Còn theo thể loại...điều giáo..."

Sau đó là những cái gật đầu chắc nịch... "Chắc là như vậy rồi... bất quá người không biết điều giáo đang rất mode sao?"

"Ta cũng muốn điều giáo a~"

Sau đó là 103 cách điều giáo được các nhân viên điều giáo kỳ cựu truyền kinh nghiệm... "Các người nói...chúng ta có nên tạo ra một phần mềm dạy điều giáo không a~?"

Một kẻ lập dị nào đó nói... ý tưởng của hắn gần hết rồi.. may mà vừa mới gặp tổng tài a~ "Hảo a~"

"Thật tốt quá..."

"Ta cũng tham gia..."

"....."

"....."

"..."

Bé mèo con nào đó được bế thẳng vào văn phòng của cái tên được gọi là sát thần trong công ty. Văn phòng đặt ở lầu 20 của công ty.... Mở cánh cửa văn phòng là một chiếc bàn gỗ cùng ghế xoay đặt phía trước cái kệ sách... bên trái bức tường một cái cửa sổ to dùng có thể thấy toàn khung cảnh bao la phía bên dưới.... Phía bên phải là căn phòng để nghỉ ngơi.. Tiểu Y Ngưng vừa được đặt xuống đất đã chạy lon ton đi tham quan khắp nơi sau đó chạy tới cái cửa sổ bằng kính nhìn xuống... "Thật cao a~"

cô nhóc xuyết xoa chép miệng... Âu Dương Hàn nhìn nhìn cô nhóc đang tò mò kia thì cảm thấy rất buồn cười.. hắn vẫy tay kêu cô đi lại rồi ẵm cô nhóc ngồi lên đùi và làm việc... Như nhớ điều gì đó hắn mở chiếc hộp trong hộp tủ lấy ra một viên kẹo rồi dút cô ăn.... Đông Phương Vũ khi sáng đã nói có gửi cho hắn hộp đồ... nói là đã chia ra ba phần đưa cho Doãn Mặc cùng hắn. Tiểu Y Ngưng thấy trong miệng mình vị ngọt thanh mát thì rất thích thú... cô cảm thấy viên kẹo này ăn thật ngon a~ bất quá cô nhóc nào đó lại không biết... viên kẹo thơm ngon nào đó có tác dụng kéo dài thời gian biến hình... sản phẩm mới của Đông Phương Vũ... Chuẩn bị đi học nhá =]]

62. Chương 38-1: Chọn Trường

Bỏ qua khung cảnh ầm áp bên công ty Sadylan thì ở tập đoàn Prosela một vị CEO nào đó đang bù đầu bù cổ với đồng công việc. Bây giờ đã là cuối tháng 12 và gần đến Tết. Một nam nhân nào đó nghĩ nghĩ rồi hắn thở dài.. sao hắn lại quên một việc rất quan trọng như vậy a~ Muội muội hắn đã năm tuổi... qua năm là 6 tuổi và phải bắt đầu vào tiểu học.... Hắn quên mất đến hết năm sau gia gia cùng ba mới có thể về nhà... chuyến lưu diễn của mẹ cũng phải hết năm sau mới kết thúc... Cho nên là đại ca trong nhà hắn có nhiệm vụ chiếu cố đệ đệ cùng muội muội... bất quá cuối năm nay đệ đệ sẽ đi cắm trại với trường... khi học kỳ mới bắt đầu thì mới về nhà để đi học... cho nên cái nhà to dùng này chỉ có hắn cùng tiểu Y Ngưng... Doãn Mặc lên mạng tìm kiếm một vài ngôi trường ở trong nước trong đó có ba trường hắn cảm thấy được nhưng còn cần sự đồng ý của hai tên kia... nam nhân nào đó lại lướt bỏ sự hiện diện của Long Ngạo Thiên... Tên ranh con không đáng giá nhắc tới. Lại nói tới tên ranh con nào đó hắn đang than khóc cho cuộc đời bi thảm của mình... hắn cứ nghĩ chỉ cần tập huấn 1 năm là sẽ được về nhưng không ngờ bây giờ thời gian tập huấn đã lên tới năm năm... là năm năm đó... Vì vị thiếu tướng nhà họ Doãn là Doãn Văn Thần đột nhiên lên tiếng và thế là thời hạn lại kéo dài... hắn cảm thấy thời gian gặp bé mèo của hắn xa xa vô hạn a~ Mà gây ra việc này đầu sỏ là Doãn Mặc... Hắn nói nếu đã huấn luyện thì huấn luyện như bộ đội đặc chủng... cho nên vị thiếu tướng nào đó vì chiều lòng cháu trai đã ra lệnh một tiếng... và kết quả từ 3 năm thành năm

năm nếu hoàn thành tốt... không thì bảy tám năm là chuyện bình thường... bắt quá.. tên ranh con Long Ngạo Thiên vẫn không biết a~ Hắc không biết vì một lần tò mò điều giáo mà khiến đời hắc trở nên đen tối hơn... nếu biết hắc sẽ không quá đáng như vậy a~ Thời gian bây giờ thoáng cái đã qua một tuần... bé mèo nào đó phải về nhà mua sắm đồ đạc chuẩn bị đi học cho năm mới... Doãn Mặc chọn được ba ngôi trường là trường nữ quý tộc Kenrita, trường công lập hoàng gia Runia cùng trường quốc tế Lanka. Trường nữ quý tộc Kenrita nằm ở thành phố Sumania cách thành phố Ruby hai ngày lộ trình.. đây vừa là trường học vừa là tu viện lớn nhất nước... là nơi đào tạo ra các tiểu thư danh媛... bắt quá... nếu học ở đây bắt buộc phải học nội trú ... hết một học kỳ mới được về nhà 1 lần. Trường công lập hoàng gia Runia nằm ở thành phố Rades đây là trường của nhà nước xây dựng cho những đứa trẻ là con ông cháu cha của đất nước Nanly này... ngôi trường có cơ sở hạ tầng hiện đại... có thể không cần học nội trú. Cuối cùng là trường quốc tế Lanka là ngôi trường tư nhân do nhiều tập đoàn lớn trên thế giới tài trợ cùng mở ra cho trẻ em khắp thế giới. Mục đích ngôi trường được xây dựng là để đào tạo ra những nhà chính trị...quân sự hoặc kinh doanh tương lai. Đây là ngôi trường duy nhất được xây dựng ở thành phố Ruby. Cả ba ngôi trường trên đều tồn tại 4 cấp bậc... cấp mẫu giáo... cấp 1... cấp 2... cấp 3 và đại học... bốn cấp đầu rất dễ nhưng tới cấp đại học nếu không được 8.0 trở lên sẽ bị đào thải... hay nói chính xác hơn là bị chuyển trường. Hôm nay là ngày nghỉ vì thế trong căn nhà của Doãn gia đang có sự hiện diện đầy đủ của cả ba nam nhân... bé nhóc nào đó đã chạy vào phòng mình ôm đống gối bông yêu quý nằm ngủ. Doãn Mặc cầm ba sấp tư liệu về ba trường hắc chọn được đưa cho Đông Phương Vũ cùng Âu Dương Hàn để nghiên cứu... Cả ba người cau mày rồi từ từ thảo luận... "Trường nữ sinh Kenrita cũng tốt...chất lượng tốt...dạy học cùng an ninh cũng bảo đảm... chỉ là phải ở nội trú."

Doãn Mặc nói. Hắc không muốn cô nhóc đi học nội trú... vì nếu bị khi dễ phải làm sao bây giờ. "Nội trú không phải vấn đề.. nhưng mà ta nghe nói... hiện tượng đồng tính xảy ra rất nhiều trong trường... vì đây là trường nữ không có nam sinh cho nên một thời gian dài ở chung có thể dẫn đến những suy nghĩ lệch lạc..."

Đông Phương Vũ trầm giọng nói. Trong bệnh viện chi nhánh ở Sumania tiếp vài trường hợp tự sát về tình trong đó đa số là học sinh trường nữ Kenrita. Cả ba nam nhân trong đầu đều hiện lên cảnh một cô nhóc mèo nào đó được một cô bé cắt tóc tomboy ẵm về...sau đó bé mèo thẹn thùng giới thiệu đây là người yêu của cô nhóc.... Cả ba nam nhân chột rùng mình. Trường nữ quý tộc Kenrita.... Một dấu chéo to đùng... Chọn trường nào... =]] Còn hai trường các nàng đoán xem sẽ là trường nào a~

63. Chương 38-2

Đông Phương Vũ cầm tư liệu trường công lập hoàng gia Runia khế trầm tư... "Hay là chọn Runia. Cơ sở hạ tầng tốt... giảng dạy cũng rất được. Hơn nữa đây là trường nam nữ tổng hợp... cho nên sẽ ít có khả năng đồng tính như Kenrita."

Âu Dương Hàn nhìn phía trường công lập Runia khế lắc đầu... "Không được. Trường Runia tuy chất lượng dạy cũng rất tốt nhưng đa số những học sinh trong trường là những phần tử hiếu thắng... cứ 1 năm trường Runia lại xảy ra vài vụ đánh nhau gây tai nạn nghiêm trọng... việc này khiến những thầy cô trong trường rất đau đầu..."

Trường công lập hoàng gia Runia.... Một dấu gạch chéo... Chỉ còn lại duy nhất trường quốc tế Lanka. "Trường Lanka rất tốt. Bắt quá các người quyết định cho bé con nội trú sao?"

Âu Dương Hàn nhú mày hỏi... "Làm sao có thể. Ta có thể đưa rước con bé."

"Lúc Mặc bận ta sẽ rước..."

Đông Phương Vũ cùng Doãn Mặc cười cười rồi nói.... Nội trú làm gì... bọn hắc còn chưa điều giáo xong mà... Âu Dương Hàn nhếch mép nhìn phía hai con hồ ly cùng sói thì gật đầu đồng ý... xem ra hắc cũng nên dời trọng tâm của mình tới thành phố Ruby.... Về nơi ở thì.... "Như vậy a~ Doãn Mặc... trong khoảng thời gian này làm phiền người rồi."

Doãn Mặc cảm thấy có dự cảm không lành.... Cả Đông Phương Vũ cũng khế nhú mày chờ tên sát thần mặt lạnh nói tiếp... Âu Dương Hàn ngả người ra sau khế nói "Biệt thự bên Ruby đang xây... nên sẽ ở tạm nhà người một thời gian..."

một thời gian rất dài a~ Mặc ngar~ muốn độc chiếm bé con sao? Làm sao có thể a~ "Khách sạn."

Doãn Mặc gân xanh đầy trán phun ra hai từ... Muốn tới đây nằm vùng sao? Tuyệt đối không được... Đông Phương Vũ ánh mắt lóe lóe rồi tùy ý nói... "Phải a~ Mặc... nhà ta cũng đang xây nên thời gian này làm phiền rồi..."

sau đó cả hai tên mặt dày nào đó lấy điện thoại ra gọi cho bọn thuộc hạ đem hành lý tới... bắt đầu nằm ăn vạ ở Doãn gia. Doãn Mặc cảm thấy hôm nay gọi hai tên gian xảo này đến nhà là một sai lầm... một sai lầm to lớn.... Sao lúc đó hắn lại không gọi bọn họ tới công ty a~ Bây giờ thì hay rồi... ngay cả hành lý cũng đã chuẩn bị từ trước.. nhìn xem... bọn thuộc hạ đang xách ba bốn cái vali to đùng vào nhà hắn... hai tên này rõ ràng là có dự mưu... Doãn Mặc cảm thấy bản thân mình thông minh cả đời lại mắc sai lầm một phút. Đáng lý ra ngay sau khi chọn xong trường hắn nên thẳng tay đuổi người... bây giờ thì... nhìn phía hai tên nào đó đang ung dung lên lầu chọn phòng hắn chợt nghiêng răng nghiêng lợi... Phòng ngủ của mỗi người được chia như sau. Ở tầng một: Phía hành lang bên tay phải là phòng của Doãn gia gia vì ông đã lớn tuổi nên sẽ không đủ sức để leo lên quá cao. Phía hành lang bên tay trái là phòng của ba mẹ Doãn đi thông với phòng đọc sách vì Doãn ba phải làm việc rất khuya nên để thông với phòng đọc sách cho tiện lợi. Ở tầng hai: Phía hành lang bên tay trái là phòng của Doãn Mặc cùng phòng Doãn Thần bao gồm phòng đọc sách... cùng phòng giải trí... Cuối cùng là phía hành lang bên tay phải là phòng của tiểu Y Ngưng bao gồm...phòng chơi cùng phòng đựng gấu bông dính liền nhau... nên có thể nói phòng của tiểu nha đầu này là nơi rộng nhất trong nhà. Mỗi tầng đều có gần năm căn phòng khách mỗi bên... cho nên Đông Phương Vũ cùng Âu Dương Hàn rất thoải mái kêu người dọn hành lý vào hai căn phòng kế bên phòng cô nhóc... Doãn Mặc nghiêng răng nghiêng lợi nhìn phía hai tên mặt dày nào đó... hắn muốn... giết người... Nhất là khi thấy hai tên kia một bộ...tự nhiên như đang ở nhà... Tiểu Y Ngưng ngủ một giấc dài rồi tỉnh dậy... cô nhóc chợt thấy hai bên đều có người đang nằm... bé mèo nào đó ngồi bậc dậy thì thấy Vũ ca ca cùng Hàn ca ca đang ngủ bên người mình... cô nhóc rón rén lấy hai chú gấu đặt ngồi phía trên mặt hai người rồi khanh khách bật cười. Bất quá ... chưa vui vẻ được bao lâu thì hai cánh tay của hai vị mặt dày nào đó gác qua người cô khiến đang ngồi cười bé ngốc nào đó bật ngửa ra sau. Rồi "chụt~"

hai bên má bị hôn một cái... Nhóc con ngơ ngác như bị giật mình rước lấy cái cười khẽ của hai tên nam nhân.. Mèo nhỏ a~ rất vui được ở chung nhà với muội nhar~ bảo bối... Sắp có 3p nhá =]].... chắc sẽ ngay đêm năm mới a~ =]] Phòng nhỏ của tiểu nha đầu nhá... thiếu chi tiết hơi hều... nhưng tạm chấp nhận...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-xung-xuyen-qua-sach-nam-chinh-ne-ra-xa>